

Boris Golić

XXL

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

XXL

2019.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

Najopasnija hrana je svadbeni kolač.

James Thurber

Pripremo : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor

Predgovor

„Pleši, ako si sa sebe skinuo zavoje, usred borbe, pleši.

Pleši u svojoj krvi. Pleši, kad si savršeno slobodan.

Hajd'mo pobjeći, od svih pametnih ljudi, koji stavljaju riječi u naša usta.

Hajd'mo samo reći što naša srca žele.”

Rumi

Kažu da kad čovjek smršavi 40 - 50 kilograma da mu treba odati počast. Razni ljudi i žene koriste složene ili jednostavne metode mršavljenja, pa nekome to pomogne, a nekome ne pomogne. Ja nisam koristio nikakvu metodu mršavljenja, kod mene se to dogodilo slučajno ili samo od sebe. Ili se to dogodilo u skladu s frazom da se ništa na ovom svijetu ne događa slučajno, sve ima svoj uzrok i sve je posljedica nečega. Pa sam ja tako smršavio 40 - 50 kilograma, ali meni nitko nije odao počast. Samo sam imao probleme.

Imao sam probleme sa mišićnom masom, imao sam probleme sa gubitkom energije, a najveće probleme sam imao sa svojom potencijom. Naime, smanjilo mi se spolovilo i od nekadašnjeg razjarenog bika, sam postao nestašan zec. Pa sam tako imao problema s mojom bivšom ženom; ona mi je otkazala svoje bračne obaveze i razvela se od mene.

No, nikad ne reci nikad. Ona mi i dalje dolazi i dosađuje mi. Stalno je u financijskim problemima, stalno ima novčane nestašice i stalno bi se o mene ogrebla. Jer odjednom je otkrila svoju seksualnost, pa je išla na uljepšavanje i na estetske operacije. A to basnoslovno košta. I tome nikad kraja. Kad obavi operaciju svojih grudi, otkrije da joj bedra i guzica nisu u redu. Kad to sredi, onda otkrije da joj na licu nešto ne odgovara i tako u beskraj. Ili otkrije Hildegardinu metodu mršavljenja, pa počne to prakticirati. I mogu reći da je i meni time

dosadila. Pa sam zbog toga, ili zbog nečega drugoga doživio blagi moždani udar. Kako nisam mogao biti sam, netko me je smjestio u starački dom, a tamo sam sreo Željka, svog prijatelja ili neprijatelja iz djetinjstva. I dok u prvoj priči dominira sretna ili nesretna ljubav, u drugoj je to razorna mržnja.

Citat o tome kako živimo pod pritiskom:

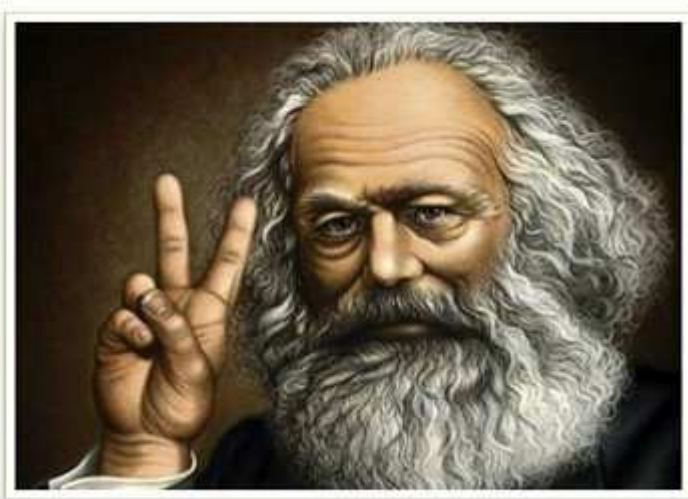
„Pitam se jeli biti konfekcijski broj XXL ili XL dar ili prokletstvo? Je li mršavost dar ili je prokletstvo? Naime, to nam govore nekakvi opsesivni nadglednici mode, naših glazbenih i modnih ukusa i izričaja, to nam govore oni koji sve znaju o našim političko - moralnim kriterijima i kretanjima, o našem identitetu, o našem domoljublju, oni koji o tome vode brigu i koji o tome sve znaju. Koji gledaju, kritiziraju i nadziru kako se mi uklapamo u život i razvoj Hrvatske, a ako se mi ne uklapamo, oni su tu da nam to ukažu. Koji ti kažu da imaš ženskastu majicu, koji ti odmah kažu da si homoseksualac ili tetkica. A to je zlo, da ne može biti veće. Nekad me nije bilo brige, kada bi mi to netko govorio, ali sada ja to slušam, bez obzira što nisam peder, da ne bih dospio u sukob s tom vladajućom ideologijom i da ne bih bezrazložno popio batine na ulici.”

Citat kako sam od zgodnog Šokca postao mršavko:

„Od lijepog i zgodnog Šokca od 120 do 140 kilograma sam spao na nekog mršavka od 80 kilograma. Na nekoga tko ništ' ne vrijedi, tko nema energije ni za što, tko niti smrdi, a niti miriše. Doveo sam se da sam od veselog, vedrog i zdravog čovjeka, postao mrk, mračan i mrzovoljan. Postao sam psihotičan, paranoičan i shizofren čovjek, a sve u skladu s današnjim vremenom i današnjim običajima. I imao sam osjećaj da mi se pomračio um i da sam primio i preuzeo sve moguće i nemoguće duševne boli i bolesti. A i liječnici mi nisu ništa pomogli. Oni su mi samo odmorili jer su me šopali svim mogućim i nemogućim lijekovima. Oni su mi samo govorili da trebam jesti

biljnu hranu, a ja sam žudio za mesom i mesnim prerađevinama. Pa nije li to ta naša neandertalska svijest, svijest pračovjeka i naša potraga i potreba za mesom? A sada je prestala ta moja era pretilosti i debljine. Izgubio sam svoju snagu i svježinu. I morao sam se okrenuti drugačijem, navodno zdravijem življenju."

XXXI

XXXL

Nekad je i naša bivša država bila XXXL ili država blagostanja. Svega je onda bilo u njoj, a čega nije bilo, išlo se u inozemstvo po to. Imalo se tada puno toga, gotovo svatko je mogao dobiti posao ili zaposlenje, redovni i redoviti osobni dohodak, socijalno osiguranje, zdravstveno osiguranje, kredit, društveni stan, ljetovanje na moru i zimovanje u Srbiji ili Sloveniji, pravo na odmor, rekreaciju i relaksaciju. Bili smo ponosni na sve to i govorilo se o 8 sati rada, 8 sati za odmor i relaksaciju i 8 sati spavanja. I nekako sve se imalo za normalan život. I gotovo svatko je mogao dobiti stambeni kredit, dovoljno je bilo kupiti plac, pozoveš prijatelje i evo ti kuće. Imao si dojam da je sve besplatno ili badava. Ili ako nije bilo tako, onda se poslušno vjerovalo u bolje sutra i da će tako biti. Vjerovalo se u bolju budućnost i odgađalo se nekakvo životno zadovoljstvo za sutra. Govorilo se:

„Jednog dana kad dođemo u raj komunizma, svega će biti, nećemo u ničemu oskudijevati.“

I mnogi su tada iskreno ili neiskreno pristupali partiji. Jer smatralo se da će sve to trajati vječno. I mnogi su se time okoristili. Jer kad si jednom dobio posao, nisi morao za njega brinuti. Plaća nije bila velika, ali je bila redovita i vidjelo se svjetlo na kraju tunela. Sada se može o tome s nostalgijom govoriti, ali ima ih onih koji nam i to uskraćuju i govore da su ondašnja vremena bila represivna, olovna i tužna.

U današnjoj našoj Crkvi kažu da je onda u socijalizmu vladao nemoral, seksao je tko je koga stigao. Brat sestru, otac susjedu, a i susjedi nisu baš bili neprijateljski raspoloženi. A danas za to naše nemoralno vrijeme kažu da je to naše grješno naslijeđe, da to ne smijemo ignorirati, da se zbog toga trebamo loše osjećati, da trebamo biti zbunjeni i traumatični. Ja se iz tih vremena jedino sjećam pjesme, koja to valjda na duhoviti način dokazuje:

*„Ajca, vinca -ca, vinca rumena, ajca,
vinca-ca, vinca rumena.
Kad čujem tambure, skočim na bure,
pa izvadim litru dvije, pijem do zore.
Vina da pijem, da se napijem,
svako jutro žena zove kući da idem.
Ja leg'o do zida, žena do kraja,
dođe komšija, pa me otjera.
Nije prošla godina, žena rodila,
žena rodila, isti komšija.
Ajca, vinca - ca, vinca rumena,
ajca, vinca - ca, vinca rumena."*

Jer ja se sjećam našeg tužnog raskola sa Srbima. Mora da se isto to dogodilo i 1054. godine, a kažu da je neposredan povod raskolu bila uporaba beskrvasnog kruha, ma što to bilo i što to značilo. Jer i onda se dogodila velika šizma, meni nejasna i meni nerazumljiva. Jer i onda je netko, iz tko zna kojih razloga, podijelio Crkvu na katoličku i pravoslavnu. I mi smo tada ostali na katoličkoj strani, a Srbi na pravoslavnoj. I od tada se teško razumijemo. Jer teško je Srbe razumjeti, jer teško je razumjeti njihove istine i laži. Jer oni se ponašaju izvan kontrole razuma, jer oni žive u nekom svom ludilu. I ne znam jesu li naši sukobi počeli iz financijskih razloga, zbog ondašnje krize i recesije ili je za sve bila prijelomna utakmica između Dinama i Crvene zvezde. I kažu da je netko sa srpske strane pjevao:

„Druže Tito, druže Tito, tebe Srbi lažu, oni vole, oni vole, đenerala Dražu“.

I je li to bio uvod u naše ratove, je li to bio uvod u naš građanski rat ili u srpsku okupaciju, je li to bio početak kraja Jugoslavije, ja ne znam. Ali da je s tim počelo, počelo je. Sve se time urušilo. Nestali su partizanski spomenici, nestala je naša industrija, nestala je naša kultura. Nestali su naši Domovi kulture i naša kina. Nestale su naše

ambulante i bolnice. A u provincijama i ruralnim krajevima je sve nestalo. Nema više industrije, nema više tvornica, nema više radnih mjesta, nema više egzistencije za ljude i nema više ljudi. Sve je u ruralnim krajevima nestalo ili se smanjilo. U mom mjestu je nestala tvornica koja je nekad zapošljava 6.000 ljudi, a sada u njoj radi 300 ljudi. I tko onda ne osjeća nostalgiju za onim što je nekad bilo? Tko se onda ne sjeća da si mogao dobiti posao kako si htio? Tko se onda ne sjeća da si mogao putovati gdje si htio? Da si onda mogao slobodno odspavati i prespavati u parkovima u cijeloj ondašnjoj Jugoslaviji. Onda je bilo bezopasno putovati i boraviti u bilo kojem dijelu ondašnje tvorevine. Onda su ljudi bili prijateljski raspoloženi.

A sada nam se govori da su ova vremena blagodatna. Možda za nekog to jesu vremena za uživanje, ali za nas stoku sitnog zuba, to sigurno nije tako. Za nas nema nade u bolje sutra. Mi smo doživjeli svoj civilizacijski pad i sunovrat. Jer nam stalno nameću konzervativne i nekakve tradicionalne vrijednosti. Jer nas političari maksimalno lažu, zaglušuju i zatupljuju. Jer nam država naočigled propada, a intelektualci, ako ih uopće i imamo, šute. To kažem, jer se kod nas titule i diplome kupuju. Danas si bravar, učlaniš se u HDZ, i sutra si doktor i akademik. Mi smo leglo korupcije i mita s jedne strane, a s druge strane smo siromašni i nezaposleni. Mi smo jad i bijeda, kod nas je sve uludo i uzaludno, za razliku od nekadašnjeg predvodnika pokreta Nesvrstanih i nekog trećeg puta. I zato valjda bježimo od toga glavom bez obzira. Kofer u ruke i bježi sa Balkana. Kofer u ruke i bježi iz Republike Hrvatske.

Pa nam ostaje ili preostaje jedino naša ironija i cinizam. Jer stvarnost i realnost nam govore da je uzaludno studirati, da se radna mjesta dodjeljuju po stranačkom ključu i da se moramo odseliti negdje drugdje. Baš me briga što je Tito bio bravar, i što kažu da Krleža nije imao fakultet. Mi živimo nakaradno, mi živimo u nepravednoj i nakaradnoj državi. A država i tumači društvene i političke realnosti nam govore i šalju poruke da živimo lijepo, da smo po standardu iznad nekih afričkih država i da ne bi trebali biti nezadovoljni. Nama

jedino preostaje naša mržnja prema drugima. I zato smo mi po Eurostatovom istraživanju najnezadovoljniji u Europi, stalno se na nešto žalimo i jamramo. Te nemamo dovoljnih financijskih sredstava, te nema poslova za nas, te nemamo kvalitetne odnose s drugima, te nemamo kvalitetu života, te nemamo dovoljne plaće, te su nas dostigli i prestigli Rumunji po BDP - u, te su nas Rumunji prestigli po kupovnoj moći za svoja primanja. A što se tiče naše zaduženosti, najzaduženiji smo u Europskoj zajednici.

Što me još smeta? Smetaju me krvave likvidacije po našim ulicama. Čujem za jednu takvu u Omišu, a prije toga je bilo nekoliko u Osijeku i Zagrebu. Netko je likvidirao Sliška, a prije toga ili poslije toga Pukanića. I ne zna se tko je počinitelj. Policija nešto traga, ali ne zna tko je počinitelj. A nekadašnje likvidacije naših ljudi su bile u Njemačkoj i Švedskoj. I što me još smeta? Smetaju me zapošljavanja po stranačkom ključu. Više se ne zapošljavamo po babi i stričevima, nego po stranačkom ključu. Pa su nam iznevjerene nade i očekivanja jer doživjeli smo pljačkašku tranziciju i pljačkaški kapitalizam. Oslobodili smo se jednopartijske države, oslobodili smo se ondašnje totalitarne ideologije, ali nismo se oslobodili našeg podaničkog mentaliteta.

I dalje podanički služimo našim partijama na vlasti. I nismo dobili državu prava, morala i pravde. Nismo dobili istinsku demokraciju i državu bez korupcije. Dobili smo naš nacionalizam, šovinizam i mržnju prema svemu što diše na ovoj planeti, a ne misli kao mi. Dobili smo svoju svakodnevnu banalnost, turbo glazbu i kič. Dobili smo Severinu, Jelenu Rozgu i slične. I moramo znati i doznati što se s njima svakodnevno događa, a u biti ništa se ne događa, nego to novinari izmišljaju. I jedino što je iz svega toga dobro, dobro je što možemo slobodno putovati, ali ni to ne možemo, jer su nam ukinuli radna mjesta, primanja i osobni dohodak. Stoga bi valjalo uvesti druge statistike, jer ove sadašnje nisu prikladne. Treba uvesti takvu statistiku u kojoj bi se navodile najlošije afričke zemlje i s njima bi se mi uspoređivali. Valjda tada ne bi bili najgori, valjda bi tada postojali

i gori od nas, kao Republika Mali ili Burkina Fasso. Jer kako neki HDZ glasači kažu:

„Neka bude gore, ako tako mora biti, samo neka je na vlasti HDZ.“

Zato se mora priznati da projekt Hrvatske kao posebne države nije uspio. Jer Hrvatska je i dalje opustošena i napačena. Imamo rastrošnu predsjednicu, koja se bavi našom nogometnom reprezentacijom i koja uzaludno odlazi malo – malo u Ameriku. Imamo ministre koji u nedostatku vizija krađu jer sve su to glupani, lopovi i muljatori. Imamo anemičnog premijera koji ne zna što radi, koji ništa ne reformira i koji nam iznosi nekakve istine i statistike u koje ni sam ne vjeruje. Nama preostaje da sve to moramo platiti ili ako si u stranci na vlasti, tada također sve dobivaš besplatno ili za jednu kunu. Dovoljno je biti podoban, i ne moraš biti baš sposoban. Ostali, a tu mislim na stoku sitnog zuba, moraju sve to platiti. Pa se tako plaćaju razne društvene dadžbine, porezi i komunalije, pa se tako plaća skupa izgradnja preko neke zvanične tvrtke i moraju se uzeti skupi i neotplativi kredit u Švicarcima. Danas moraš tražiti i vezu za posao, pa je ne nalaziš jer su poslovi za podobne i uhljebe. A nekad je posla bilo, da ga i nisi morao tražiti. I danas viđaš umirovljenike i vojsku nezaposlenih koji u svojoj bijedi kopaju po kantama za smeće i traže plastične boce. Vlada opća pustoš, pusta zemlja, Černobili na sve strane i siromaštvo.

Može se reći da gradovi, kao Zagreb, Split, Varaždin, Čakovec, Pula i Rijeka napreduju, a za ostale je dat znak stop. Ruralni krajevi i provincija nam zaostaje i žive u nostalgiji i prošlosti. Iz tih ruralnih krajeva narod i mladi ljudi iseljavaju. Odlaze glavom bez obzira. Kažu da nas više nema od 4 milijuna. Sada tamo više nema ničega, jer nema industrije, jer nema zapošljavanja. Kažem i ponavljam, nema industrije, nema zapošljavanja. Nema napretka i perspektive. Samo nezaposlenost, beznađe i pesimizam. Samo ostaje naš primitivizam i radikalizam prema manjinama. I sve devastiramo čega se

dotaknemo. I sve je kod nas neisplativo, nefunkcionalno, nesvrhovito i neodrživo. Kod nas ništa ne valja i ne funkcionira. Stalno sve više i u svakom pogledu nazadujemo. Najgori smo u svemu. Najgori smo u Europskoj uniji. Valjda se tješimo time da više nema nasilja i da se ljude ne tjera da piju akumulatorsku kiselinu.

A nekad smo imali nekakvo socijalističko samoupravljanje i živjelo se na svoj način. No, nestala su naša zlatna vremena kada smo novaca i poslova imali k'o pljeve. Sada mogu reći i mogu govoriti mlađim generacijama da se nekad dobro živjelo. Preneseš dvoje farmerica i dva rum puncha u Mađarsku, prodaš to i imaš novaca kao kralj. Oni nadobudni su znali ići i u ondašnju, socijalističku republiku Poljsku, pa su u njoj mijenjali njemačke marke u zlote, zlote smo u Mađarskoj mijenjali u forinte i imali sam forinti koliko ti je srcu drago. Pa smo te forinte mijenjali u ondašnje jugoslavenske dinare, a ove smo mijenjali u njemačke marke. Jest da je to iziskivalo i naš trud, ali trudili smo se. I kad se sve, brat bratu zbroji, krenuli smo s petsto njemačkih maraka, a na kraju bi mi ostalo 1.500 ili 2.000 maraka. Kud ćeš više i kud ćeš bolje. Jednostavno, više mi i nije trebalo, mi smo onda bili skromni. Pogotovo što se onda po tvrtkama radilo za 300 ondašnjih, njemačkih maraka.

Kažu da je netko i tada patio i zlopatio se, ali ja takvog ne znam. Svatko je koristio to što je bio s ove strane željezne zavjese. A je li onda vladala cenzura, jesi li smio iznositi svoja politička uvjerenja i je li netko zbog toga bio progonjen, ja tada za to nisam znao. I nije istina da nisam htio znati za to, ja jednostavno, za to nisam znao. I imao sam nekad i ja dosta i dovoljno. Nekad bilo, sad se spominjalo. Sada više nema takvih unosnih poslova ili ih ja uopće ne pronalazim, ostario sam pa mi ništa i ne ide od ruke. Ili nema nikoga tko bi takve poslove izmislio. Nismo mi državni činovnici, pa ti odrapimo porez, prirez ili namet koliko im treba za njihove potrebe, a nismo mi ni Crkva pa da naplaćujemo misu, krštenja, pričest, krizme, vjenčanje ili sprovod. Da naplaćujemo milodare i lemozinu. Danas samo žive javni i državni službenici, umirovljeni branitelji, uhljebi, svećenici,

biskupi i ortodoksni vjernici udruženi u neakve korisne ili beskorisne udruge, svi ostali tavore ili su se od nas odselili i žive negdje drugdje. Kažu da je naše zaduživanje, naše dužničko ropstvo, uzimanje neotplativih kredita i peglanje kartica počelo nešto odmah nakon naše vojno redarstvene operacije Oluje. Naime tada smo svi bili u neakvoj svojoj euforiji i što ćeš drugo nego se odavati slatkim potrošačkom životu.

Tada je i naša država glumila pijanog milijardera, pa je porasla proračunska potrošnja i javni dug. Svi smo tada živjeli ili krenuli živjeti u skladu sa Mao Zedongovom parolom:

„Neka cvjeta tisuću cvjetova, neka se izražavaju sve moguće ideje i neka se neograničeno troši. Dosta nam je bilo rata, restrikcija, siromaštva, razaranja, granata, oskudica i nestašica. Treba potaknuti potrošačku groznicu.“

I ne znam jesu li prije toga ili nakon te naše vojno redarstvene operacije Oluja krenule naše Piramide, lanci sreće ili financijske piramide? Ili je to počelo nakon pada Berlinskog zida? Samo znam da je naša tranzicija iznjedrila nekoliko uspješnih pojedinaca ili tajkuna i mnoštvo sirotinje koja sada kopa po kantama za smeće. I to su te naše tvrdoglave činjenice koje svaka vlada želi demantirati i opovrći. Ali ne može se demantirati i opovrći ono što je vidljivo iz aviona ili iz zrakoplova ili iz zrakomlata po novom. I dođe meni tako jedan moj prijatelj i nudi mi tu piramidu sreće ili financijsku piramidu:

„Uključi se i stizat će ti lova do krova. Ne možeš s time mašiti.“

„Malo ću to ispitati i istražiti, pa ti se javim.“

Pa sam ja tako istraživao nešto o financijskim piramidama. O hijerarhiji unutar toga, o regrutiranju članova i o zarađivanju. I svi su me dobronamjernici uvjeravali da je to neodrživ model zarađivanja

novaca, a zlonamjernici da se tome priključim. Pitao sam se što ako netko naprasno sve to prekine? Ostat ću bez uloženog. Biti ću među onih 90 % gubitnika i naivaca i svi će mi se smijati. I naravno da se nisam u to uključio, a trebao sam jer je još tada to funkcioniralo i ljudi i novi članovi su ti slali novce. Pa nije to Ponzijeva shema, nešto za ništa, gdje ti ulažeš novac u postojeći ili nepostojeći, profitabilni ili neprofitabilni projekt i bereš ili ne bereš nekakvu visoku kamatu. Gdje ti ništa ne radiš, a masno zarađuješ. Gdje ti uložiš sitno, a enormno zaradiš ili uopće ne zaradiš. Nije to nikakav Forex ili Bitcoin. Nije to nikakav Avon, Amway ili nešto tako slično.

To je ipak sve legalno i čisto. A danas od svega toga bolujemo od neizlječivih bolesti. Bolujemo od starosti, od gubitka iluzija. Bolujemo od toga što nas je netko opljačkao. Nekad se govorilo da komunisti krađu, ali i nama dadu, a ovi novi krađu, ravnodušni su na naše patnje, ali nama ne daju krasti. I za nekog je raspašoj, a netko se i na to prilagodio. Netko je bio aparatčik, slijepo i odano služi novoj partiji i ostao je vječni aparatčik. I kažem, svega je onda bilo, u ona nesretna vremena, a ako nije bilo, onda smo išli u šverc i nabavljali to u i iz inozemstva. Sada se o tome ne smije ni pričati, a kamoli spominjati. Sve su nam ovdje doveli, dovezli su nam razne kineske i druge robe, zadužili su našu državu, a mi smo nezaposleni, pa nemamo novaca to kupiti. Ili radimo za sitne novce, pa opet nemamo, za sve ono što želimo. I još su nas snašle, pored nezaposlenosti, krize i recesije i te klimatske promjene: suše, kiše i poplave. I netko kaže da je to sve nužnost, da se ništa na ovom svijetu ne događa slučajno. Sve je uzročno – posljedično povezano. I sada nam je tako, kako nam je. Elite imaju, a drugi se snalaze ili se ne snalaze, pa kopaju po smeću. Pogotovo naši umirovljenici i oni koji se uopće nisu snašli.

A kažu da u socijalizmu nema kriza i recesija, to je predviđeno za kapitalizam jer je on neplanski sustav prožet unutarnjim proturječnostima, od procvata do propasti. Jedino što smo mi bliže propasti i katastrofi, nego procvatu. I kod nas nema pozitivnih,

poslovnih ciklusa, nego su oni stalno neposlovni i negativni. No, u socijalizmu zato ima nestašica i to je valjda u skladu s ondašnjom marksističkom dijalektikom. Pa je tako nama nedostajalo goriva, nedostajalo nam je farmerica, pa nam je nedostajalo kave, deterdženta, wc papira, električne energije i štošta još, više ni ne pamtim što nam je nedostajalo. Jer socijalizam se više bavio ukidanjem privatnog vlasništva, uništavanjem klasnih neprijatelja, nacionalnom revolucijom, održavanjem socijalističke ideologije, nego nestašicama roba. I ima ljudi koji su smršavjeli i propali do neprepoznatljivosti. Koji su izgubili svoju tjelesnu masu. I valjda sam ja jedan od njih. Pa bih morao nositi svoju prijašnju sliku, a ovu sadašnju i ne moram. I ima ih koji se hvale time da su izgubili 50, 100 ili 150 kilograma. I to je valjda simbol nekakve naše veličine i našeg vremena. Za mene to nije nikakav simbol, ja sam svoje kilograme smanjio kao posljedicu stresa, mobinga i psihičkih maltretiranja. Ja sam to valjda učinio iz svoje bijede i očaja.

I dosta mi je kupovati jeftinu kinesku robu, koja traje dan dva. Htio bih se vratiti u djetinjstvo i kupiti hladnjak, kosilicu ili televizor koji se neće kvariti, koji će trajati vječno, koji će nas nadživjeti. Ako smo se mi pokvarili, neka se naši uređaji i aparati, barem ne kvare. Neka oni vječno traju. No kažu da je sve to u našoj glavi. Sami smo krivi što je tako. Ne odmaramo se dovoljno, ne spavamo baš najbolje i drastično gubimo kilograme i drastično se transformiramo. Pa se vratimo u normalu, ali nam godine neumitno lete i od nekakvog mladog buntovnika se budimo u tijelu sijedog i nemoćnog starca. Zarobljenici smo nečega, a to ne znamo definirati. Imamo ozbiljne fizičke i psihičke probleme. Htjeli smo živjeti drugačije i bolje, pa sad imamo, to što imamo. Doživjeli smo promjene, ali ne na bolje, nego na lošije. A naša mentalna percepcija to nije u stanju dokučiti, pa nam je mozak umoran, pa nam je mozak degradirao, izgubili smo tjelesnu masu, pa gubimo razum, pa smo izgubljeni i tjeskobni, pa nam se mozak troši i na kraju istroši, pa smo umorni, pa smo u depresiji, pa doživimo moždani udar, neku drugu bolest, nekog svog Parkinsona ili Alzheimerera. Pa se liječimo, ali se ne izliječimo.

Ali i dan – danas uspješno traje taj nakaradni kineski socijalizam, za razliku od onog Venezualskog. I za Venezuelu se kaže da je pred raspadom, da je propala ili kahirala. I iz Venezuele se bježi glavom bez obzira, kažu da je već trećina stanovništva pobjegla, nešto više od 6 do 7 milijuna ljudi. A sve je to zbog opće korupcije, odlaska privatnih kompanija i strahovite nekompetencije, jer zemlja je bogata naftom i sve plaća naftom. Mi nismo imali naftu, pa smo propali, a da smo imali naftu gdje bi nam bio kraj? Tko zna? Niko to ne zna. Možda bi i mi propali i kahirali. Jer socijalizam je takav, na vlast dovodi nekompetentne ljude po rodijačkoj liniji. I mi se nismo ništa udaljili od socijalizma, kod nas vlada korupcija i nepotizam i tko zna hoćemo li i mi uskoro propasti, jer nam najavljuju novu krizu i novu recesiju. I stalno smo govorili o našem ulasku u Europsku uniju i kad smo već i Bogu dosadili, onda su nas primili u tu ustanovu. Sada stalno govorimo o Schengenu, već smo stvorili mit u vezi s tim. A hoće li se što promijeniti u našim životima? Ja mislim da neće.

Ostat će nam naše nacionalne nevolje i biti će isto ili još gore. Nećemo napredovati, nećemo poboljšati svoje gospodarstvo, nego ćemo nazadovati. Nestat će naši snovi o blagostanju i uvidjet ćemo da smo siromašni kao crkveni miševi. I postat ćemo nepristojni, postat ćemo nemoralni i postat ćemo otupjele psihopate. I trpjet ćemo naše šalterske birokrate dok nam oni ne popiju zadnju kaplju strpljenja, a onda kud koji mili moji - udri po njima. A oni će govoriti:

„Sve sam mu priuštio, sve sam mu dao, a on sada tako. Stvarno je lud 100 gradi. Što mu je to trebalo?“

A ljudi imaju strpljenja, dok imaju strpljenja, nakon toga im zakaže elementarna pristojnost pa pucaju po šavovima. Jer mi smo postali majstori našeg neprilagođenog, iščašenog i mračnog realizma, jer mi smo postali gubitnici i autsajderi. Stalno nas pogađaju nekakve mračne tajne i nadnaravne sile. I stalno odudaramo iz kalupa normalnog društva.

XXL

XXL

POGLAVLJE 1

Pitam se jeli biti konfekcijski broj XXL ili XL dar ili prokletstvo? Je li mršavost dar ili je prokletstvo? Ako si debeo ljudi ti upućuju pogrdne komentare i ružne poglede. Predmet si nečijeg zadirkivanja i ruganja. I već sam ja razmišljao da odem na bilo kakvu dijetu, kod nekakvog nutricionista, na mršavljenje, detoksikaciju, detoks dijetu, akupunkturu, aromaterapiju ili da proučim ajurvedu. Već sam ja htio smršavjeti, ali mi to posao nije dozvoljavao. Jer radio sam ja za male novce po 12 sati, pa sam radio i dopunske poslove i jednostavno mi nije ostajalo vremena za dijetu, za mršavljenje, za čišćenje tijela, za akupunkturu i ajurvedu. Jer čuo sam ja da je debljina štetna za zdravlje, da stvara neravnotežu i bolest. A da mršavost organizma utječe pozitivno na zdravlje organizma, vraća ravnotežu duha i tijela, da ubrzava metabolizam, da usporava proces starenja i ojačava obrambeni sustav i imunitet organizma. No, bila je to neuspješna borba. Smršavio bih kilogram ili dva, a dobio bih nakon nekog vremena nekoliko ili pet kilograma. A neki kažu da je mršavost ideal ljepote i uspjeha. Da je prekomjerna tjelesna masa psihički i fizički problem.

Samo nije sve u tome. Jer mogu se promijeniti prehrambene, mogu se izbaciti nezdravi ugljikohidrati, mogu se koristiti zdravije i manje kalorične namirnice. Ali treba promijeniti i druge navike, baviti se sportom i više se kretati. Ali kao što sam rekao radio sam 12 sati i još imao nekoliko dopunskih poslova. No, ja sam živio u kroničnom stresu, i svaka promjena bi mi mogla narušiti zdravlje i svakom promjenom sam mogao završiti u bolnici. Jer vam može metabolizam otkazati poslušnost. A kažu da je sve u genima i genetskom naslijeđu od roditelja. Ili kažu da je sve u hormonima ili da nedovoljno spavamo ili da pijemo previše kava ili da nemamo dovoljno kalcija ili da previše koristimo lijekove, previše koristimo antidepresive ili antipsihotike. A trebalo je biti malo više pokretljiv, i

paziti što se jede. Trebalo je imati i druge korisne navike. Trebalo bi promijeniti loše prehrambene navike, mast zamijeniti uljem, ne jesti ugljikohidrate ili ih smanjiti na razumnu mjeru, jesti na miru, jesti začinjenu hranu, jer ona ubrzava metabolizam, izbaciti slatko i gazirana pića. A koristio sam ja i jabučni ocat u skidanju kilograma i nije mi to pomoglo.

Naime, to da je biti mršav dar, nam govore nekakvi opsesivni nadglednici mode, nekakvi modni visažisti, nekakvi nadglednici naših glazbenih i modnih ukusa i izričaja, to nam govore liječnici, to nam govore fizijatri, to nam govore oni koji sve znaju o našim političko – moralnim kriterijima i kretanjima, o našem identitetu, o našem domoljublju, oni koji o tome vode brigu i koji o tome sve znaju, koji su članovi stranke na vlasti. Oni nam govore kako da se ponašamo, kako da se odijevamo i što smijemo govoriti, a što ne smijemo. Oni nam sastavljaju proceduru i razne protokole. Dobro da nam ne organiziraju tečajeve, ispite i testove dobrog ponašanja, dobrog odijevanja, s kime ćemo se družiti i što ćemo tada govoriti. Ali oni nas gledaju, kritiziraju i nadziru kako se mi uklapamo u život i razvoj Hrvatske, a ako se mi ne uklapamo, oni su tu da nam to ukažu, ukore nas i isprave. Međutim, ovo novo vrijeme nam je donijelo kronični stres i kronične bolesti.

Pa mi je vjerojatno iz tog razloga moj metabolizam otkazao poslušnost. Umjesto sporog metabolizma, nešto se u meni ubrzalo, ubrzao se rad moje nadbubrežne žlijezde, moje hipofize i hipotalamusa, pa sam počeo mršavjeti i gubiti kilograme kao lud. Moj metabolizam je ubrzano pretvarao kalorije iz hrane u energiju koja je svakim danom, u svakom pogledu, odlazila niz vjetar. Pa je moje mršavljenje krenulo po zlu. Pa su se pojavili zdravstveni problemi, bio sam pothranjen, anemičan, te sam izgubio snagu, izgubio sam imunitet i libido. Pa sam bio psihički nestabilan, iscrpljen, agresivan, razdražljiv, umoran, loše volje i koncentracije. I kažu da su se kod mene dogodile hormonalne promjene, da mi se narušio moj hormon kortizol, da mi je došlo do poremećaja u

metabolizmu ugljikohidrata, masti, bjelančevina i elektrolita, da je došlo do pojačanog gubljenja proteina, a time i do smanjenja mišićne snage i mišićne slabosti. A kakva je naša medicina, nema rješenja, i nitko mi ne može pomoći. Pa sam tako postao unezvijeren i neprepoznatljiv.

A kako su me kroz život pratile razne kontroverze, netko je razglasio da sam ovisnik o alkoholu ili o lakim ili teškim drogama. I da je sve to posljedica tog mog i takvog života. Odmah sam ja takve demantirao, ali pitao sam se: ako sam teško i kronično bolestan, zašto onda ne osjećam užasne bolove, zašto mi nije mučno i zašto mi se ne nazire kraj. Zašto me nakon početnog šoka, dragi Bog štedi, zašto teško hodam i nemam energije i zašto mi se sve to stabiliziralo i zaustavilo. I zašto sam nastavio sa svojim životom kao da se ništa nije dogodilo. Jer moj životni elan je nekako splasnulo. Jer su mi se dogodile i fiziološke promjene. Jer mi se smanjilo lučenje testosterona, jer sam mislio da sam dospio u andropauzu, mušku menopauzu i muški klimakterij. Pa mi se zbog toga smanjila pohota i potencija. Pa mi se poremetila cirkulacija, oslabio krvotok, pa sam se seksualno i duhovno promijenio. Uz to, pao mi je puls, srozali su mi se leukociti, imao sam lošu krvnu sliku, bio sam iznemogao, razdražljiv, bez libida i završio sam kao anoreksičar u bolnici na infuziji.

Kad sam malo bolje razmislio, odjednom sam shvatio da mi je plaća bila premala, bilo je puno prekovremenih, poslovali smo na rubu zakonitosti, a i ostali radni uvjeti su bili loši i neodgovarajući. Smetalo me je i to što nisam mogao profesionalno napredovati i što sam imao negativan i neprijateljski odnos s izravno nadređenom osobom. I više nisam tražio razloge za davanje otkaza i više nisam vagao hoću li promijeniti radnu okolinu ili neću. Pogotovo što mi je ta druga tvrtka pozitivno odgovorila i rekli su da me primaju u stalni radni odnos za razliku od ove tvrtke kod kojih sam radio na određeno i u stalnim probnim radovima. Netko kaže da je život kratak i dragocjen da bi ga se provelo u stalnom radu, u radu od 50 sati tjedno, a razmišljao sam i o pokretanju vlastitog posla. I što još

mogu reći nego da mi je ovaj posao visio o koncu, da mi je poslodavac pripremao otkaz u svrhu racionalizacije i unapređenja posla.

Valjda me je zato moj poslodavac stalno kritizirao, valjda me zbog toga moj poslodavac nije uvažavao, valjda su me zbog toga moje radne kolege izbjegavali jer nitko ne voli onoga koga se stalno kritizira. Inače, mene su primili kao rukovoditelja uvoza i izvoza, a od toga nije bilo ničega, pa sam morao prodavati nekakav drlog sa skladišta. I koliko sam ja bio uspješan? Pa baš i nisam. Već sam opisao da sam svojevremeno to skladište prodao ili rasprodao u SAO Krajinu, ali uvijek je netko nabavio nekakav novi drlog i uvijek je bilo posla za mene. I uvijek sam se morao dokazivati i uklapati u zadane okvire. I naravno da mi je svega bilo dosta i da mi je sve prevršilo. Bilo mi je dosta konstantnih kritika na moj rad. Bilo mi je dosta mojih nemogućih misija. Bilo mi je dosta spominjanja u negativnoj konotaciji. Bilo mi je dosta uzimanja nekoliko dana slobodnih, da se sredim i smirim. Bilo mi je dosta da nekome smetaju moje cipele, da nekome smeta moja zbunjenost, da nekome smeta moja efikasnost ili neefikasnost. A najviše ih je smetala moja debljina.

A jesam li ja ignorirao činjenice o mojoj debljini? Jesam li ja, kao i svi gurnuo glavu u pijesak? Jesam li poricao ili nijekao probleme? Jesam li se suočavao s stvarnošću? Jesam i nisam. Smatrao sam da problema nisam imao. Smatrao sam da su moje tijelo, moj um i moja duša nešto neraskidivo. Da kvalitetno živim i funkcioniram. Da kvalitetno funkcioniram ili da funkcioniram kako znam i umijem, unatoč stresu i mobingu mojih nadređenih. Smatrao sam da je to normalno i u skladu s novim našim tranzicijskim vremenom. Jesam li se zavaravao i obmanjivao? Jesam li druge zavaravao i obmanjivao? Jesam li sam kriv što mi se to dogodilo? Mislim da nisam. To je ipak kombinacija raznih faktora povezana s naslijeđenom sklonošću i stresom koji sam doživljavao na poslu. I dogodilo se to što mi se dogodilo. Dogodilo se to da sam smršavio 40 do 50 kilograma.

Ustvari dogodilo se mnogo toga. Ja sam od čovjeka punog energijom, postao mlitavac i čovjek bez snage. I počeo sam se osvrutati tko mi što govori, a mnogi dušobrižnici su mi štošta govorili. Jer mi se i dalje bavimo time tko ima ženskastu majicu, i već si homoseksualac ili tetkica. I već bi se netko s tobom obračunavao. A to je zlo, da ne može biti veće. I nekad me nije bilo briga za sve to, kada bi mi to netko govorio, ali sada ja to slušam, bez obzira što nisam homoseksualac ili peder, i zbog toga jer iz karitasa ne uzimam ništa ljubičasto, da ne bih dospio u sukob s tom vladajućom ideologijom i da ne bih bezrazložno popio batine na ulici. Može se reći da je sada gore stanje nego u ono partijsko, neslobodno vrijeme, kada su vladali partijski dušobrižnici, sekretari i komesari. Oni su nas na kraju barem ostavili na miru, briga ih je bilo za našu modu, oni su odustali od nas, jer su shvatili da nam više ne mogu ništa.

Nisu nam oni morali nametati ideale ljepote i mršavosti. Dozvoljavali su našim ženama da imaju bujne obline i da izgledaju prirodnije, od ovih današnjih ljepotica. Taj kult mršavosti i muški tip ljepote nastao je i počinje krajem 80 – tih godina prošlog stoljeća. A onda su se valjda pojavili i don Stojići koji nam brane pornografiju i koji govore da tko gleda pornografiju, tu mračnu tajnu čovječanstva, kao kaznu za taj grijeh odmah izgubi mjesečnicu, a muški valjda potenciju. Jer mi smo se ponašali po onoj Šekspirovoj:

„Svijet je samo pozornica, a svi ljudi svijeta su samo glumci.“

Ma što to značilo i ma što to bilo. Pa smo mi nešto glumili u realnom životu, ali ne iskreno, nego patetično i dozlaboga loše. I glumili smo nešto, što nije bilo u skladu s nama i nije nam se isticala naša osobnost, jer mi nismo ni imali osobnost, sve je to bila gluma ili glumatanje. I to nam je ostalo za cijeli život.

Uopće se ne pridržavamo tuđih mišljenja, naših plemenskih stavova i tradicija, naše televizije, naše važeće ideologije i partijskih stavova.

I kaže se da je u životu važno odabrati glumačku ulogu i dobro je igrati. Moraš odabrati nekakav stereotip. Možeš biti štreber, možeš biti popularan, možeš biti nezainteresiran, možeš biti cool tip, a možeš biti čudak ili freak. I ne zna se što je od toga gore, što je od toga neugodnije. Jer ako ti to ne želiš, možeš biti popularan koliko želiš, neće ti se to sviđati. I stalno ćeš zvocati, stalno ćeš zvrndati i stalno ćeš biti nezadovoljan jer publika je ta koja sve odlučuje. Pa ako ti netko kaže da si debeo, onda si debeo. Ako ti netko kaže da si anoreksičan, onda si anoreksičan. A ti imaš normalan BMI i nisi ni overweight, a ni underweight i nisi ni predebeo, a ni premršav, nego si normalan. Ali ti netko stalno govori:

„Daj pojedi nešto!“

Ili ti netko stalno govori: „Daj, prestani jesti!“

Naravno da ti ne znaš što činiti. Jednom si debeo, a jednom si mršav i nikako da izađeš na zelenu granu s time. A kažu da je debljina alarmantna situacija, da je to pošast od koje se najviše umire. Samo nije tako sa mnom, meni je moja debljina ili prekomjerna tjelesna težina dobro stajala i ja sam se u njoj dobro snalazio. Nisam ja morao usvajati zdrave prehrambene navike. Nisam ja morao paziti o unosu soli i namirnica velike nutritivne vrijednosti. I nisam ja žrtva loših navika i nije za mene hrana sredstvo osobnog uništenja. Iako imam šećernu bolest, nemam kardiovaskularne bolesti ili samo tako mislim. I nije debljina u djetinjstvu uzrok mog trenutnog stanja. Barem ja tako mislim. I ne gubim ja svoje dostojanstvo, ne gubim ja moć rasuđivanja, ali ponekad slušam što ti okolina govori. Jer ti nisi na ovome svijetu da uživaš u sadašnjosti, ili ti je prevruće ili ti je prehladno. I ne znaš kakvo ti je, dok ti netko ne kaže. I to je takvo jer ne podnosiš samog sebe, jer ne podnosiš svoje preispitivanje.

A onda nas za kaznu snađu i snalaze kardiovaskularne bolesti. Pa nas snađu srčani i moždani udari, jer stalno variramo u težini, pa smo malo mršavi, malo debeli, pa smo skloni jo – jo efektu. Pa nam

osciliraju krvni tlak, kolesterol i šećer u krvi. Pa nam je narušen metabolizam do krajnjih granica. Pa smo bolesni do krajnjih granica. I ne možemo se kontrolirati. Pa smo nervozni, pa smo na granici pucanja. Stoga se pitam je li gojaznost ili pretilost dar ili prokletstvo? Jer kažu da su debeli ljudi nesretni, usamljeni, tužni, jadni, anksiozni i depresivni, imaju mnoštvo mentalnih bolesti, a ja to sigurno nisam bio. Nisam razmišljao i imao crno – bijeli pogled na život. Nisam stalno izražavao negativne emocije, nisam fatalistički razmišljao, nisam koristio zamjenice u prvom licu i nisam koristio drugačiji jezik u odnosu na druge ljude. I nisam koristio jezik Syvie Plath i Kurta Cobaina, ma što to bilo i ma što to značilo. Možda me je mučio problem sa smanjenjem mog spolovila i ništa više. Možda bih nekog seksualnog terapeuta pitao hoću li i dalje imati normalne seksualne odnose, ali kod nas ih jednostavno nema. Mi smo zaostali u razvoju, ili se nismo dovoljno razvili, pa nam ne trebaju ni seksualni terapeuti, a ni seksualni savjetnici.

A ne znam zašto je tako? Jer ja i dalje imam seksualne fantazije, jer ja hoću i dalje seksualno funkcionirati. Jer ja i dalje hoću biti seksualno normalan, jer ja hoću i dalje uživati u seksu, ali ne želim ići k tom savjetniku s mojom ženom. Briga mene za njeno sladostrašće, briga mene što ja više nemam potrebnu težinu za stiskanje moje žene, briga mene što se moje spolovilo smanjilo, briga mene što nemam dovoljno testosterona za moju ženu, briga mene što ju ja takav mršav ne zadovoljavam, briga me što sam bez snage i iscrpljen, briga mene što se nisam oporavio od gubitka kilograma, briga mene što nemam kontrolu nad svojom erekcijom i briga mene što se ona više ne želi seksati sa mnom. Jer za neke ljude kažu da je tanka granica između genijalnosti i ludila. A ja sam takav čovjek da kod moje žene ne prepoznajem genijalnost nego ludilo. Prepoznajem shizofreniju, paranoju, razne psihoze, PTSP, PMS, bipolarni poremećaj i druge mentalne bolesti.

I ne priznajem joj kreativnost i genijalnost. Ona je za mene naporna do krajnjih granica, ona je za mene bolesna do krajnjih granica. A ja

sam imao problema sa svojim ubrzanim metabolizmom i sa mojim sagorijevanjem masnoća. Jer su nemilosrdno nestajale moje masnoće i moji kilogrami. I kad sam shvatio da joj više nisam seksualno zanimljiv tako mršav, želim je se riješiti pod svaku cijenu. Što će mi takva žena, ona je od zlog oca i loše matere, a njeni geni i hormoni divljaju na sve strane. I to me sve živcira, ostario sam i jednostavno nemam živce za sve to. Za nešto imaš živce, a za nešto nemaš. A ja nemam živce za one koji krše društvene norme, koji žele nešto što ne mogu dobiti i koji se ne žele sa mnom seksati. A kažu da liječnici preporučuju seks tri puta tjedno. To je dobro za naše srce i kardiovaskularni sustav. Nekom je to dobro, a drugi dožive srčani udar tijekom seksa. Jer nismo svi jednaki, ali ja bih se i dalje pridržavao liječničkih preporuka od tri seksa tjedno, samo nemam s kim to upražnjavati. Jer moja žena se promijenila.

Moja bivša žena zamišlja seks s drugim muškarcima. S onima koji imaju dovoljnu erekciju za nju. Koji su stoga uspješni i s kojima bi ostvarivala zadovoljavajući seksualni kontakt. Svatko ima svoje prioritete, pa tako i ona. Osjeća se zanemareno i uskraćeno sa mnom i želi to promijeniti. I stalno govori o kunilingusu i o oralnom seksu. A meni se to s njom ne radi. Možda s nekom mlađom i zdravijom ženskom osobom, ali s njom takvom kakva jest, meni se ne radi. Za mene je to mlataranje jezikom bez nekog razloga i ništa više. I briga mene za dražicu i g – točku moje žene. I briga mene za uzbuđenje moje žene. Ona i tako želi nekog profesionalca, nekog majstora, a ne mene priučenog amatera, konzervativca i tradicionalistu. Ne mogu joj ja pružiti to instant sladostrašće. Kažu da to najbolje rade taoisti, za njih je takva stimulacija drevni ritual, a ja to sigurno nisam i nikad to neću postati. Pa moja žena kaže za mene da sam impotentan starac.

A ja samo imam razne komplikacije zbog gubitka moje težine. Zbog toga se osjećam tužno, beznadežno i nesretno. Za nju sam ja trostruki luzer, s jedne strane sam nezaposlen, s druge strane sam impotentan, a sa treće strane sam izgubio svoje kilograme. I ne kaže

ona da sam erektilno disfunkcionalan, nego da sam impotentan. I naravno da to uništava moje seksualno samopouzdanje i naravno da sam ja zbog toga neurozan, nesretan i živčan. I briga mene za njene velike grudi, njen celulit i njenu debljinu. Briga mene što ona ima kilograme gotovo kao ja. I briga mene što me ona smatra lošim ljubavnikom, što se sa mnom ne osjeća dobro. Briga mene što mi se smanjio penis, što se njena vagina povećala, što ona ne vježba mišiće svoje vaginalne zdjelice, što je neosjetljiva tamo dolje i što mi ne funkcioniramo kao muž i žena. Ona želi zamjenu uloga u našem seksu, ona želi od jednog tradicionaliste i patrijarhalnog muškarca stvoriti pokornog i submisivnog muškarca.

To nisu moji kulturološki prioriteti i uvjeti. Ja sam Balkanac, dijete ovog podneblja, volim dominirati nad ženom i ženama. Ako to ne mogu u realnom životu, onda to mogu u seksu. Jer ja sam ipak tradicionalan i patrijarhalan. Imam taj i takav pogled na svijet i nemam znakove slabosti suvremenog življenja. Ne želim biti podređen i slab. I valjda zbog svega toga sam se razveo od moje žene. Jer je naš brak zapao u krizu, više nismo imali monogamnu vezu i više nismo uživali u seksualnim odnosima. Jer smo bili negativni jedno prema drugome. Jer smo ugasili osjećaje jedno prema drugome. Više nismo razgovarali jedno s drugim. Jer smo se gotovo izjednačili u kilogramima. Govorio sam svojoj ženi da mora u teretanu ili na pilates, a ona to nije htjela. I onda je ona plakala ili mi je u svemu spuštala, a meni je svega toga dosta. Stalno mi je govorila da sam pretjerano smršavio.

Da je to razlog raspada našeg bračnog sustava. Da je to razlog našeg prekida i naše rastave. I treba biti korektan i opravdano reći bobu bob, a popu pop. Niti je meni moja žena privlačna i lijepa, a ni ja njoj onako mršav, nisam bio privlačan i lijep. I širili smo jedno drugome svoje otrove. Nismo više morali brinuti da će nas djeca otkriti, jer smo mi prestali se seksati. Pa sam ja tako jednom bio okrutan i fotografirao sam svoju ženu. Sliku sam joj stavio na ogledalo u kupatilu i na hladnjak. Neka bude svjesna svoje debljine, svog

celulita i svoje ružnoće. Nekad je ona bila oličenje mog sna, privlačila me i palila me je kao šibicu, a sada to nije. Nekad je ona bila oličenje seksipila, nekad je ona bila seksi, nekad sam je ja volio, nekad sam joj ja štošta tolerirao, nekad sam ja obožavao njene obline, a sada je to nestalo. Neka već krene na dijetu, neka krene s mršavljenjem, a ne da mene muči svojim problemima.

Stoga joj kažem:

„Idi gdje želiš i idi s kim želiš. Mene ostavi na miru. Ako te ja ne zadovoljavam, onda si nađi nekoga drugoga. Nađi si nekakvog mecenu za te tvoje troškove. Nemoj me brukati i sramotiti.“

„Strpi se još malo. Ne treba mi puno vremena. Već ću se ja snaći. Ne mogu ja s tobom, a još se nismo ni razveli.“

„Podnesi zahtjev!“

„I što da navedem?“

„Navedi da sam te varao.“

„Ali ti to nisi.“

„Onda navedi da sam drastično smršavio, da ne funkcioniram kao prije, da sam impotentan ili erektilno disfunkcionalan i više te ne mogu stiskati kao prije. Više sa mnom ne uživaš kao prije i više ne obavljamo bračne dužnosti i obaveze.“

„Ne mogu im to navesti, to njima i nisu nekakvi razlozi. Oni nas žele miriti i pomiriti. A da ti kažeš da sam te varala?“

„Ne mogu im to reći, kad nisi. Zar ne?“

„Možda malo jesam.“

„Jesi?“

„Možda malo.“

Nakon tog saznanja mi je svega dosta. No bavim se nečim drugim. Jer mi robujemo nekakvim nakaznim pravilima koje nam nameće moda i neki domaći ili strani ljudi? Držimo li se mi nekakvih nakaznih modnih trendova, a ne svoje prirode? Slušamo li mi nekakve takozvane modne visažiste? Možemo li mi biti što jesmo ili moramo biti ono što nismo? Ako je sve to pitanje našeg nasljeđa i naše genetike, jesmo li mi za bilo što odgovorni? Jesmo li mi slika, prilika ili preslika svojih roditelja? I što ako su se naši roditelji cijeli svoj život borili s viškom kilograma i promjenama svojih prehrambenih navika ili ih je za sve bilo briga? I još se jednom pitam je li ljepota ili mršavost dar ili je prokletstvo? To se pitam jer sam iz konfekcijskog broja XXXL, nenadano pao ili spao na broj XXL ili XL. Jer sam smršavio 40 do 50 kilograma i jer mi se smanjilo spolovilo. Jer sam umoran i iscrpljen.

Jer sam od lijepog i zgodnog Šokca od 120 do 140 kilograma spao na nekog mršavka od 80 kilograma. Nešto mi je isisalo snagu. Jednostavno sam se prepолоvio, smršavio sam 40 do 50 kilograma i izgubio 30 centimetara u struku. I odjeća je visjela na meni, morao sam kupiti novu odjeću. I nije istina da me ništa nije boljelo, sv me je boljelo, samo nisam znao što me boli. Nisam ni bolje spavao, uopće nisam spavao. Svega me je bilo strah jer ja sam mršavko od 80 kilograma. Nemam životne energije, promijenila mi se razina hormona, nemam ni spontani seksualni interes, nemam ni seksualne misli, fantazije i sanjarenja. A i liječnici su mi prepisali antidepresive, iako nisam bio depresivan. Možda sam doživio nekakav stres, ali nisam zato depresivan. Ništa ne forsiram. I možda sam imao problema s vezom s mojom ženom, ali to nisam primjećivao dok mi to ona nije rekla. Bio sam novi čovjek, a da to nisam htio. I netko, ne znam tko mi je rekao da trebam piti jabučni ocat. Da trebam stvoriti metaboličku acidozu, da trebam stvoriti prekomjernu kiselost ili

lužnatost svoje krvi i da će to biti u redu. Da ne trebam jesti kruh, šećer i prženo.

Da trebam biti vitak i mladolik. Ali ništa nije bilo u redu, ja sam imao tu metaboličku acidozu, imao sam previše kiselina u krvi, imao sam mučnine, povraćanja i umor i dalje sam mršavio. I dalje sam bio u šoku, i dalje sam postio po 16 sati i dalje sam se izgladnjivao. I bio sam blizu komi i blizu i u opasnosti od smrti. Bio sam netko tko ništ' ne vrijedi, tko nema energije ni za što, tko niti smrdi, a niti miriše. Doveo sam se da sam od veselog, vedrog i zdravog čovjeka, postao mrk, mračan i mrzovoljan. Postao sam psihotičan, paranoičan i shizofren čovjek, a sve u skladu s današnjim vremenom i današnjim običajima. I imao sam osjećaj da mi se pomračio um i da sam primio i preuzeo sve moguće i nemoguće duševne boli i bolesti. A i liječnici mi nisu ništa pomogli. Oni su mi samo odmogli jer su me šopali svim mogućim i nemogućim lijekovima. Oni su mi samo govorili da trebam jesti biljnu hranu, a ja sam žudio za mesom i mesnim prerađevinama. Pa nije li to ta naša neandertalska svijest, svijest pračovjeka i naša potraga i potreba za mesom? A sada je prestala ta moja era pretilosti i debljine. Izgubio sam svoju snagu i svježinu. I morao sam se okrenuti drugačijem, navodno zdravijem življenju.

Morao sam se okrenuti vježbanju i gladovanju, kako ne bih doživio svoj jo – jo efekt. Kako ne bih doživio bolesti srca, mozga, krvožilnog sustava i kako ne bih dobio visoki krvni tlak, masnoće u krvi i šećernu bolest. Inače, do tada je sa mnom bilo sve u najboljem redu, bio sam zdrav 100 %. I nije to bila nikakva čarolija i nije to bila nikakva idila, nego mukotrpan rad. Sve je to bila nekakva biologija. Nisam smio biti lijn kao do sada i pasivan jer društvo takve ljude osuđuje, srami ih se i nameće im nekakvu krivnju. Stoga sam morao postati vladar svoje sudbine, svoje kobi i svoje mršavosti, a ne debljine. Nisam smio biti šokački lijep i ugodno popunjen. Ali što me je najviše mučilo, mučilo me je to što se moja alatka smanjila i nikako nije rasla, a briga me je bilo hoće li mi se tko rugati zbog debljine, hoće li mi tko govoriti šaljem li zdravu ili nezdravu poruku i

hoće li me tko vrijeđati zbog debljine ili neće. Briga me je bilo za to hoće li netko reći: da ne držim do sebe, do svoje vitkosti i do svog zdravlja. Jer ja živim u kraju gdje gotovo nitko ne drži do toga. Svi su lijeni, jedu to naše slavonsko smeće, žive sa kardiovaskularnim problemima, s dijabetesom tip 1 ili 2 i sa usporenim metabolizmom.

POGLAVLJE 2

Još sam dodatno morao trpjeti i pitanja o mom mršavljenju od nekakvih debelih kolega i kolegica. Jer svi imaju problema s labavim stomakom, strukom, bedrima, narančinom korom, salom, strijama i celulitom, a svi bi htjeli izgledati fit, imati mišićnu masu i izgledati kao nekakvi sportaši. Svi žele otkriti nekakvu Kvaku 22 ili 22 kvake. Svi bi išli u „Život na vagi“ i postati mršavi. I nitko se ne zadovoljava izgubiti kilogram ili dva, nego svi žele izgubiti 10 ili 50 kilograma. Ali ne ide to preko noći. Padne ti imunitet i ti oboliš. Prvo se moraš riješiti i ukrotiti demone u sebi i oko sebe. Prvo se moraš riješiti kriza u sebi i oko sebe. Prvo se moraš riješiti svojih goniča robova. Ne smiješ od toga odustati. I kad to riješiš i razriješiš, onda je mnogo lakše. Barem to treba učiniti prije ljetne sezone, a onda kud koji mili moji. Svi bi si htjeli ubrzati uspavani metabolizam, zaustaviti djelovanje hormona za osjećaj gladi i smanjiti masno tkivo. Samo ne ide to lako. Ne mogu se kilogrami izgubiti tek tako i ne može se lako zavarati naš centar za glad u mozgu i u hipotalamusu.

Pa sam ja smišljao i izmišljao razne uvjerljive i neuvjerljive dijete. I nekome su se masnoće topile, a nekome nisu. Ne kaže li se: sto ljudi, sto čudi. Pa je na nekoga moja dijeta djelovala, a na nekoga nije. I nisu svi bili zadovoljni. Pa sam im morao smišljati brzinske tretmane za mršavljenje jer žene su htjele isto, smršavjeti 40 – 50 kilograma. I nisu to one činile zbog moždanog udara, zbog ateroskleroze, zbog lošeg kolesterola, nego zbog estetike i modnih običaja. Jer svi volimo biti mršavi, gladni i neuhranjeni. Svi bi mi išli na nekakve učinkovite dijete za mršavljenje. Kada dođe ljeto želimo se skinuti i pokazati svoju vitku i zgodnu liniju. Želimo biti samopouzdana, u sjajnoj formi i bez kompleksa. I svi bi mi to htjeli bez vježbanja i gladovanja. Svi bi mi htjeli otkloniti naslage sala oko crijeva, svi bi mi htjeli ubrzati i poboljšati metabolizam, sagorjeti masno tkivo i otkloniti jo – jo efekat. Svi bi mi htjeli odstraniti svoje masne naslage, koje skrivamo i stidimo ih se. Pa sam se ja dosjetio nekakve brze dijete s heljdom i svima sam preporučivao da jedu 14 dana

samo heljdu i ništa više. I ako to netko izdrži, onda će se i rezultati vidjeti. A heljda se može prokuhati, može se jesti s mlijekom, sojom, jogurtom, s voćem i povrćem, s kečapom i majonezom.

Inače, moja žena me je više cijenila kao rasnog Šokca, nego kao manje zgodnog i nezadovoljnog mršavka. Jer nekad sam imao konfekcijsku veličinu XXXL, ali i veličinu spolovila XXL ili XXXL. I što sada reći nego da mi se i jedno i drugo smanjilo i morao sam tražiti novu garderobu. I valjda su to bili moji grijesi iz prošlosti koji su došli na naplatu. Jednostavno bi dolazilo do zamora duha i tijela i do sagorijevanja mojih masti. I to me je dovodilo do ludila, do nekakve tjeskobe i bijesa, do nekakve moje kalvarije. Do preispitivanja mog osjećaja grižnje savjesti i do živčanog sloma i uz sve to nastali su problemi u našem seksualnom funkcioniranju, a moja žena je stalno govorila:

„Tko je taj mršavko? Tko je ta polovica ondašnjeg čovjeka? Tko je taj ništ' koristi čovjek? Taj čovjek nije ni za što, pa on se prepolovio. On je sada pola ondašnjeg čovjeka.“

Jer ja sam po novim modnim kriterijima bio mršav i prekrasan čovjek, manekenski tip muškarca. Kažu da nikad nisam bolje izgleda, a ja nisam bio rob industrije mode ili jesam. Bio sam mršavko bez bedara, stražnjice i sala. I nisam bio svoj, nego netko tuđi i stran. I nekako sam se ulijenio. Onako debeo, sam trčao svugdje, a ovako mršav nisam za to imao energije. I nisam imao što za reći mojoj ženi. Naime, kod mene su se pojavili zdravstveni problemi, poremetio mi se šećer, kolesterol i tlak, pa sam išao u Centar za dijabetes, pa su me oni učili kako se zdravo hraniti, kako zdravo funkcionirati. Samo nije to bilo nikakvo zdravlje, moje funkcije su se nepovratno narušile. I moja me se žena počela stidjeti i nije više tako revno obavljala svoje bračne obaveze i dužnosti. A ja sam svoj izgled doveo u red, postao sam nekako zgodniji i atraktivniji, primjećivale su me i druge žene, ali nisam mogao dovesti u red svoj libido, svoju obdarenost i svoju veličinu spolovila.

Pa mi je to sve i ljepota i blagoslov i dar, ali i prokletstvo i zlo. Jer po Kama sutri mogao sam općiti samo sa ženama – košutama, a ne sa ravnim kobilama ili sa slonicama. Jer ja sam bio nekakav nestašni zec, a ne više razjareni bik ili divlji konj. Jer mi se pored gubitka kilograma smanjilo i moje spolovilo. I iako sam izbacio ugljikohidrate iz svoje prehrane, iako sam izbacio bijeli kruh, rafinirane žitarice, tjestenine i krumpir i iako je to bilo opasno po moje zdravlje, moje oružje se nije povećalo i vratilo na pravu mjeru. Ostalo je isto i nedovoljno za moju ženu. Ona jednostavno nije doživljavala svoja sladostrašća sa mnom. I stalno se žalila na neugodan zadah, na ketone, a ja sam se osjećao umorno, slabo i iscrpljeno. I želio sam se vratiti na staru kilažu, želio sam i dalje biti rasni Šokac ili rasni Slavonac.

I iako su mi neke žene, pretežno medicinske sestre, govorile da moram biti takav kakav jesam, to jest mršav i iako su mi govorile: marš u teretanu, ja nisam išao u teretanu, ona me nije privlačila. A moja žena je plakala, to jest ronila suze, jer je nestalo nešto nepovratno, jer me je htjela debelog, sa viškom kilograma i sa većim penisom. Jer nije ništa držala do moje sadašnje, mlohavice čune. I nisam mogao zadovoljiti moju ženu ni u kojem pogledu i ona je došla ili je dospjela u onu našu tužnu i poraznu statistiku od 20, 30 ili 50 % žena koje ne doživljavaju sladostrašće sa svojim partnerom. Ali tko joj je za sve to kriv, ako ne ona sama. Stalno se žalila na migrene i glavobolje, pa je ja više nisam ništa ni pitao u vezi seksa. Pustio sam je da snalazi kako zna i umije i izgleda da se ona snašla u potpunosti i našla si je ona nekog mladca.

Kažu da postoje konfekcijske veličine M, L, XL, XXL i XXXL. I kažu da je veličina XXXL najveća veličina, to je ta naša šokačka veličina ili mjera, za one preko 120 ili 140 kilograma, a ja sam se iz te veličine smanjio i došao u veličinu XXL ili XL. Naime, od prevelikog stresa, od prevelikog sagorijevanja na poslu, od previše briga, od previše zvrndanja moje žene, mi se poremetio šećer i počeo sam gubiti na težini. Od 120 ili 130 kilograma sam pao na 80 kilograma. A na moju

visinu od 182 centimetra, to se jako vidjelo. I imam iskustvo bliske, kliničke smrti, jer u jednom trenutku mi je život proletio i preletio u sekundi. Osjetio sam nekakvu slabost ili vrtoglavicu. Pa sam tako doživio i proživio raj ili pakao na Zemlji, neposrednu fizičku, psihičku i emocionalnu prijetnju, kako se uzme. Doživio sam nekakvu paralizu, pa nekakav tunel, pa nekakvo isisavanje duše, pa nekakav bljesak i svjetlo na kraju tunela. Doživio sam REM fazu spavanja i sanjanja, pa tako sad mogu astralno putovati. Od sve štete, imam malo i koristi.

Više ne osjećam strah od smrti. Više ne osjećam svoj mrak, nego svjetlost. Osjećam nekakvo blaženstvo i opuštenost. I iako u ono vrijeme, kad se to dogodilo nije bilo natjecanja u gubljenju kilograma, mogao sam se i na to nekome prijaviti. Jer sve je zanimao moj gubitak 40 ili 50 kilograma. Ljudi su me pitali:

„Smršavili ste 40 ili 50 kilograma? Kako ste to uspjeli?“

A ja sam im odgovarao:

„Snagom svoga uma. Ali uz to sam koristio i keton dijetu. Unosio sam velike količine masti, umjerene količine proteina, te malu količinu ugljikohidrata. Tijelo mi je stvorilo ketozu, sagorio sam masnoće, pa sam počeo mršavjeti. Kažu da sam time reducirao srčane bolesti, da sam time smanjio kolesterol, šećer i krvni tlak.“

„Koje namirnice su ti preporučili u Centru za dijabetes?“

„Sve vrste mesa, jaja, ribe, sireve, prirodne masti, povrće i voće.“

„Pa to je uobičajena prehrana.“

„To je uobičajena dijeta. Nisam mogao više u hrani tražiti i nalaziti utjehu, a ja sam je htio poboljšati redovnim seksom i htio sam mršavjeti seksom. Ništa pretjerano, samo normalno. Jer kažu da

seksom trošiš i sagoriš više kalorija nego vježbanjem. No, kako sam od razjarenog bika, postao nestašni zec, moja žena to nije htjela. Jednostavno, više ju to nije zanimalo.“

„A da ti nisi išao na operaciju želuca?“

„Nisam.“

„Sve je bilo prirodno i zdravo. Morao sam se riješiti moje opsesije hranom, pa sam se toga riješio.“

„Kažu da su oni na dijetama smrdljivi, da imaju težak zadah?“

„Ništa od smrdljivosti i teškog zadaha. Ništa od manjka energije, gubitka teka i proljeva.“

„A gdje ti je otišlo ili nestalo salo?“

„Kažu da je u obliku ugljičnog dioksida otišlo u zrak. I metabolizam mi je postao ubrzaniji. Počeo sam se zdravije hraniti: 10 % voća, 30 % žitarica, 40 % povrća i 20 % bjelanjčevina.“

I nitko me više nije ništa pitao, a ja sam i dalje nastavio raditi istim tempom i istim intenzitetom.

Kažu: kad si gladan nisi svoj, ali ja nisam bio gladan, jeo sam normalno. Jeo sam špek, slaninu, šunke, kobasice i kulene, sve što Šokac jede, a kilogrami su se sami od sebe topili i nestajali.

No, nastavio sam rabotati, jer ja sam sada u ovom kapitalističkom sustavu eksploatirani radnik. Nisam ni radnik, a ni djelatnik, nego sam nešto između roba i kmeta. Radim za crkavicu ili bez te crkavice i na 50 stupnjeva. Imam neprofesionalnog i neljudskog poslodavca, koji misli da je Bog i da je on ovdje u našoj zemlji da nas spasi od tko zna čega, pa ja tako i zato teško, kmetski i prisilno radim ili rabotam,

kako bi rekli Česi ili Rusi. I onda mi se od svega toga poremetio šećer, tlak i masnoće u tijelu i onda sam izgubio više od 40 kilograma. I ne mogu ja reći da nisam tražio drugi posao, tražio sam ja, ali mi se samo nudio rad na moru i to kao čistač, pomoćni radnik u kuhinji, sobar ili u najgorem slučaju kao konobar. Rad od jutra do mraka, za male ili nikakve novce ili u najgorem slučaju i bez novaca. Često idem i na nekakve tečajeve, na nekakve meni nerazumljive testove i provjere i nikad ne prolazim na njima, kao da sam zaostao u razvoju.

A te i takve tečajeve, testove i provjere valjda organiziraju naši birokrati jer papirologije je previše, pišeš test 3 do 4 sata, a potrebno je priložiti i razne dokumente. Najteže ti je kad netko kaže da si pred zakonom i pred sustavom svi jednaki, ali uvijek ima onih jednakijih, koji imaju bolje veze. Od dokumenata najteže je dobiti dokument o nekažnjavanju. Pa onda ideš na razne razgovore i na kraju ništa, uzalud vam trud svirači. Pa mi je tako teško upasti na posao za carinika, pa mi je tako teško upasti za konzultanta za Europske projekte, pa mi je tako teško upasti za nekog službenika u javnoj službi. Moja diploma vanjske trgovine nikome nije ništa značila. Nikome nije značilo to što sam mogao pronaći strane partnere, što sam mogao pronaći strane ulagače, što sam mogao pronaći one koji bi nam donijeli dobro i novo zapošljavanje. To nikome ništa ne znači u ovoj našoj novoformiranoj državi.

Nikome nije značilo ni to što sam mogao predvidjeti gospodarske rizike, gospodarsku krizu i našu gospodarsku katastrofu, a za to kažu da je unosno i isplativo zanimanje, barem u Americi i u Europskoj zajednici. Kod nas ništa takvo nije isplativo, mi smo stalno u gospodarskoj krizi i recesiji. Kad nešto ne funkcionira, vlasnici kažu: „Mijenjamo model poslovanja. Zatvaramo tvrtku i ponudit ćemo bolja rješenja, bolje stvari i bolje sadržaje.“

Ali nema boljih stvari i boljih sadržaja, kod nas vlada vječni mrak, zavjet šutnje i vječna tama. Ovdje vladaju političari, varalice, ratni

zločinci i kriminalci. I ne smiješ lopovu reći da je lopov. Sve je isto i tako ispočetka. Nema rješenja, nego samo naši problemi. Kod nas je jedino isplativo biti političar, njima nikad ništa ne nedostaje, ma što to bilo i ma što to značilo. Sve ostalo je skupo ili preskupo, sve ostalo je neprofitabilno i neisplativo. Sve ostalo treba zatvoriti, sve ostalo je pred zatvaranjem. Sve ostalo se slabo prodaje, za sve ostalo su kupci zasićeni, ma koliko ti tome smanjio cijene.

I zato tvrtke zbrajaju gubitke, zato su im loši poslovni rezultati i zato se tvrtke zatvaraju. I možeš ti optuživati nepredvidivu klimu, možeš optuživati nove i loše navike kupaca, tako je, kako je. Inače, mi smo jedna nezainteresirana za posao nacija, nas ništa ne zanima što je dobro, poslovno i korisno. Radimo po svom. Mi smo zatvoreni u svom svijetu, tu najbolje znamo kako raditi i tu najbolje funkcioniramo. Takvi su nam političari, takva nam je vlast i takvi su oni koji odlučuju o nama i našoj sudbini. Najbolje funkcioniramo u svom svemiru i u svom svijetu. No, u posljednje vrijeme nam se događaju otkazi na poslu, pa to šaljemo u svoju podsvijest, pa to sanjamo, pa smo time zaokupljeni, pa imamo košmare i noćne more i pitamo se:

„Što ako sam sada ja na redu za otkaz? Što ako je mene netko stavio na listu za odstrjel? Neće se valjda tvrtka mene riješiti?“

Pa se onda svađamo s rukovodiocima, onima na vrhu i pazimo da na vrijeme dođemo na posao.

A zapravo ti mrziš taj posao. On ti izaziva stres, loš apetit i loše dane. Ali to je tvoja egzistencija, treba platiti račune, treba platiti režije, treba školovati djecu, treba se hraniti. Ali ti zbog toga ne spavaš kako treba, imaš glavobolje, imaš kroničnu napetost i bol u mišićima. I neprestano očekuješ nekakav napad, neprestano očekuješ taj razgovor o otkazu, neprestano živiš u toksičnom radnom okruženju. I onda se uslijed svega dogodi malo slabiji libido, ne uzbudiš se dovoljno i zakažeš prilikom obavljanja svojih bračnih

dužnosti. Dogodi se tvoja erektilna disfunkcija. I tvoja žena postane nezadovoljna i više ne želi s tobom išta imati. I što ti onda preostaje nego praviti se domoljubima većima nego što jesmo, i govoriti o toj pretvorbenoj pljački:

„Nije ovo zemlja za koju smo se borili. Drugačije smo sve to zamišljali.“

A oni koji su uspjeli, koji su se dogovorili s vladajućima oni kažu:

„Baš nas brige za vas. Psi laju, a karavane prolaze. Nama nitko ništa ne može.“

I najradije bi oni zapjevali onu poznatu pjesmu Mitra Mirića da im nitko ništa ne može, da su oni jači i od sudbine.

A mi uopće ne držimo do fakultetski obrazovanih djelatnika. Držimo do partijske pripadnosti. Potrebno je biti partijski uhljeb i onda ti biva sve lako u životu. Ne moraš imati nikakvu spremu, nikakvo znanje, nikakvo iskustvo i nikakvu stručnost. No zbog toga se nikad nećemo ekonomski i gospodarski oporaviti. Badava su nam reforme, kad nam je takvo kadrovsko rješenje. Jer najviše cijenimo i držimo do onih slabije obrazovanih, do onih sa srednjom i nižom stručnom spremom. A u javnom sektoru najviše držimo do onih lijenih, onih jalovih, onih zabušanata i trutova. Uopće ne držimo do onih koji su nabrijani za posao. No sve se mijenja, pa tako i to. Pa smo počeli uvažavati hipstere i programere. No, što to ima veze s mojom strukom, nema veze. Moje znanje, moja fakultetska naobrazba se ne traži. Mi smo oni čija kila mozga iznosi dvije njemačke marke. Tako je to na našem tržištu. Možeš ti dokazivati svoju kompetentnost, možeš ti nekome govoriti o svojim poslovnim uspjesima, ali od toga baš nema neke vajde. Uzalud vam trud svirači. I ako prelaziš u neku novu tvrtku moraš zadovoljiti abnormalne uvjete, moraš abnormalno i prekovremeno raditi, a meni se to više ne da.

I ne vjerujem ja u oporavak našeg gospodarstva. Nikad nećemo nadmašiti ondašnje socijalističke rezultate. Nikad nećemo nadmašiti ondašnju zaposlenost. Nekad su tri i više zaposlenih bilo na jednog umirovljenika, a sada su se oni izjednačili. Nema vizija kuda idemo i nema perspektive za nas. Nekad radimo naporno i iscrpljujuće, a nekad i ne radimo. Međutim mene brinu naše žene jer bi one željele doživjeti takvo čudo s mršavljenjem. One bi htjele snagom svog uma smršavjeti nekoliko konfekcijskih brojeva. Jer to im je u psihi, biti lijepe i mršave. I zato valjda idu na dijetu, vježbaju, idu u teretanu, na akupunkture, na estetske operacije, žele osloboditi svoju negativnu energiju i žele otopiti svoje suvišne kilograme. A jedna moja kolegica - liječnica kaže kad bi bar ona mogla izgubiti te kilograme. Ona je stalno na neakvim dijetama, pa izgubi kilogram, dva, a nakon toga dobije pet kilograma ili deset. To je toliko izluđuje, da ne zna što da čini. Ja joj odgovaram da ja to nisam htio, da nisam htio toliko smršavjeti, da to nije bila moja slobodna volja, da se to samo od sebe dogodilo.

Pa joj ipak otkrivam svoju čudesnu dijetu i tretmane, govorim o svom pročišćavanju organizma, govorim o svom dovođenju u ravnotežu, govorim joj o ayurvedi, o indijskom alternativnom liječenju, govorim joj o mom kraju ere s pretilošću. Jer sve su dijetu čudesne, ako se njime smanjuje rizik od moždanog udara, ako ta dijeta pomaže od ateroskleroze, ako se njome skidaju kilogrami. Pa govorim o dijeti jabučnim octom, pa o dijeti ananasom, pa govorim razne formule, jer mi nitko i tako ne vjeruje da je sve otišlo samo od sebe. A žene mi vjeruju, jer naše žene je najlakše u nešto takvo uvjeriti. Jer žene su zbog toga depresivnije. A ja sam negdje čuo za Hashimoto sindrom, bolest štitne žlijezde. Od njega se prekomjerno mršavi, od njega se gube i nestaju kilogrami. No ja ga ne spominjem. Svima govorim da sam smršavio, da sam na dijeti, ali da više nemam potrebe smršavjeti.

Jer izgleda da je završila moja era debljine i pretilosti. Izgleda da su nestale moje masne naslage i moji toksini. Izgleda da je završila

moja era kompleksa manje vrijednosti. Ja sam sada postao maneken i klasična glumačka zvijezda. Mogu se odati modnim trendovima, blještavilu, šljokicama i teatru ljudi bez manjka oblina. Više nisam seksipilan, ako sam to ikad i bio, ali sam mršav, a to naša moda i naši modni trendovi traže i zahtijevaju. Ništa nisam učinio da smršavim, to se samo dogodilo od sebe ili od nečeg drugog, a ja sam bio zadovoljan ili to nisam bio, kako se uzme. Jer oslabio je moj organizam, pogoršao mi se metabolizam, isisana je iz mog organizma energija i zdravlje, jer nemam ondašnju snagu i smanjio se moj imunitet. Možda sam se bojao jo – jo efekta, i povratka mojih kilograma, ali to se nije dogodilo i nije se događalo. Stoga, nisam posjećivao nutricioniste, nisam posjećivao stručnjake za prehranu, nego sam išao u Centar za dijabetes. A oni su mi ili mi nisu, ništa pomogli. Jedino su me naučili da se zdravo hranim. No, u biti sam bio zadovoljan i dalje sam radio ili rabotao i živio sam bez grižnje savjesti.

POGLAVLJE 3

Ne znam zašto žene uživaju kada je muškarac jak i debeo? Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju. I uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća. I ako je to moja bivša žena doživljavala sa mnom, pitam se što je onda odlazila od mene, što se razvodila i razdruživala.

No, to je njena briga. Jer ona želi postati žena zmaj ili kraljica zmajeva. Misli da je dovoljno pametna i lijepa da bi to postala. A ja se držim:

„Da čuvam svoja jaja od žene zmaja.“

Jer je velika razlika između žene zmaja i kraljice zmajeva. Kraljice su skromne, mudre, inteligentne, plemenita srca i dobrodušne. A moja bivša žena to u svakom slučaju nije. Jer ona krši naše tradicije, jer ona krši naše norme i običaje, jer je ona promiskuitetna. Jedan dan mi je predložila seks u troje. I još da mi je predložila seks sa još jednom ženom, to bih i prihvatio, ali ona mi je predložila seks s još jednim muškarcem. Pa nisam ja homoseksualac. Ne mogu ja imati seks s partnerom istog spola. To mi se gadi, i ne mogu biti spontan. Ne držim ja ni do sado – mazo odnosa i do BDSM. I baš me briga što moja bivša žena ima neosjetljivu dražicu i što ne doživljava sladostrašća. Ona je za mene kurva, a svaka kurva govori o svom poštenju.

Zato joj predlažem da prodaje svoje prljave i iznošene gaćice i grudnjake. To nekoga pali, a time bi zaradila za te svoje estetske operacije. I valjda više ne bi meni dolazila. Jer ja se nisam oporavio od njenog prijedloga za seksom u troje, nisam se opravio od njenog prijedloga da upražnjavamo sado – mazo odnose, BDSM, oralni seks, analni seks i seks na javnom mjestu. Nisam ja ni za otvorenu vezu, ni za swinganje, a nisam ni za seks s osobom istog spola. I kažem baš me briga što moja bivša žena ima neosjetljivu dražicu i što ima problem doživljavanja sladostrašća. To jednostavno više nisu moji problemi. Ja sam se razveo od nje i neka ona ide svojim putem. Neka ona kupuje tablete s estrogenom, neka ona kupuje lubrikante za njenu suhu vaginu i neka ona kupuje tablete za njen oslabljeni libido. Baš me briga za njenu psihologiju i njene seksualne probleme.

Ja pod krivičnom i materijalnom odgovornošću i zdravog razuma svima govorim da odbijam seks sa mojom bivšom ženom. Jednostavno nisam raspoložen za vođenje ljubavi s mojom bivšom ženom. Jer briga mene za njene financijske brige, briga mene za njene napetosti, briga mene za njene ispade u ponašanju, briga mene za njena religiozna uvjerenja, briga mene za njene estetske operacije, briga mene za lijekove koje uzima i briga mene za njenu vaginalnu suhoću. Briga mene za njena seksualna iskustva van društvenih normi, briga mene za njeno uživanje i njena sladostrašća. Mi smo doživjeli svoj krah ljubavi, nema iskre i leptirića između nas i naši odnosi su zahladnjeli. Pogotovo što sam doznao da je ona išla na poznatu ili nama nepoznatu, terapiju testosteronom za poboljšanje narušene seksualne želje i libida. Ili je išla na estetsku ginekologiju na pomlađivanje vulvo – vaginalnog područja, na korekciju stidnih usana i ostalog.

Ona želi postat savršenstvo bez mane. Ona želi postati naša nova kći, majka i kraljica. A bolje bi joj bilo da koristi vibrator ili sonični stimulator klitorisa jer mnoge žene za njega kažu da ih usrećuje. Pa je takva i Miranda iz „Seksa i grada“. Ili je to Samantha, ili Carrie ili

Charlotta. Jedna od njih drži vibrator na noćnom ormariću, umjesto Gospe ili Majke Božje. I to je otkrila njena sobarica. No pustimo sada to na miru. Mene brine to što su naši estetski kirurzi aljkavi i to zna biti kobno. Pa se kaže da je sudbina tih pacijenata ili pacijentica u Božjim rukama. Ali naše žene su navikle na bol, pa one obave to kad idu u menopauzu, kada su suhe na onom mjestu ili kada joj je sve bolno, pa je to valjda obavila i moja žena. I vratio joj se libido i vratila joj se seksualna želja. Međutim, što se nije vratilo u našim odnosima, nisu se vratile moje kile, mojih 40 do 50 kilograma. I tu je došlo do mojih problema i tu je došlo do nesporazuma s mojom bivšom ženom. Ona je dobila dodatnu seksualnu želju, a ja sam je izgubio. Ona sada govori o svojoj seksualnoj dugovječnosti, a ja sam tih, da ne mogu biti tiši. Uopće nisam raspoložen za razgovor na tu temu i briga mene za zdravlje njene vagine i njenih vaginalnih zidova. Briga mene za njen stres, za njene menstrualne ili nemenstrualne grčeve i za infekcije njenog urinarnog trakta.

Ali ipak mi moja bivša žena dolazi, vraća mi se, jer i drugi muškarci nisu bajni, jer i drugi muškarci nisu dovoljno strpljivi s njom, jer joj ni drugi muškarci ne pružaju dovoljno užitka, jer ni drugi muškarci nisu dovoljno profinjeni. Jer ni s njima ne doživljava sladostrašća, jer ni ti muškarci ne posvećuju vrijeme njoj, njenoj dražici i anatomiji njenog spolovila. I ne pružaju joj zadovoljstvo. Drugi doživljavaju zadovoljstvo, blago njima, a ona to ne doživljava, pa je nezadovoljna i nezadovoljena. No, ja joj nakon svega kažem: „Pusti sad to. Pomaziti ćemo se poslije.“

„Kada poslije?“

„Kada za to budemo raspoloženi.“

„Ja sam sada raspoložena.“

„Ali ja nisam.“

Jer meni je sve mučno, odbojno i neugodno. Ne želim osjetiti njen jutarnji zadah, ne želim osjetiti njene vjetrove, ne želim osjetiti njen znoj, ne želim se boriti s njenim grudnjakom, ne želim skidati njene bakine gaćice, ne želim osjetiti suhoću njene vagine, ne želim pozu 69, ne želim ništa znati o njenom sladostrašću. I briga me za moju erekciju i mlohavu čunu. I uopće nisam spreman za seks s mojom bivšom ženom. Razočaran sam što mi ona dolazi i nakon seksa će tražiti novce, koje ja nemam ili koje ne želim dati. Pa ću je vrijeđati i želim je otjerati od sebe. Jer sve to mi je dosadno i monotono. A ja se osjećam bolesno i prestaro. Kažu da nikad niste prestari za seks, a ja se sada tako osjećam. Prestar sam za seks s mojom bivšom ženom. S nekom drugom ženom možda i nisam, ali sa mojom bivšom ženom jesam.

Jer imam osjećaj da mi se smanjila razina testosterona, jer se ne uzbuđujem dovoljno, jer mi nije nešto u redu s cirkulacijom, krv mi ne kola kako treba, jer mi treba više vremena za postizanje erekcije, a ejakulaciju ili nemam ili mi se smanjila. I što je u svemu tome problem? Problem je u tome što je sve to za moju bivšu ženu pitanje njenog života ili smrti, ona sve to doživljava kao da je u pitanju njen život ili smrt. Preozbiljna je u svemu tome, a sve je to igra s vrhuncem od dvadesetak sekundi. I koliko sam ja shvatio moju bivšu ženu, što je muškarac deblji, to žena više uživa. Naravno, sve ima svoje granice, pa tako i to. Najbolji je muškarac do 150 kilograma, iznad toga, ne znam kako se sve odvija i koliko žene glume. A ja sam muškarac od 80 kilograma, sa svojim problemima i sa svojom mišlju da sam prestar za seks.

A da žene glume, glume. Pa neka glume, ali neka mene ostave na miru. Jer to mene neizmjereno živcira. Nemam ja više ni snage, a ni volje za to. Živcira me žensko dahtanje, vrištanje i uzdisanje. Moja bivša žena pretjeruje u tome, pa imam osjećaj da se nalazim u ženskoj rađaonici, a ne da vodim ljubav. Uz to, moja bivša žena nanosi na sebe puno parfema, a ja želim osjetiti ženske feromone, ženske hormone i sve ostalo što ide uz seks. Pa mi je zbog toga uz

nju dosadno i monotono. I to je sve ili nije sve. Ili je to početak, a ne kraj problema. Jer sam je se zasitio, dok mi vodimo ljubav, ona se odjednom pravi mrtva i glumi crknutu ribu. Ona odjednom plače, nema prirodnih mirisa, nema prirodnih osjećaja, nego loša gluma i glumatanje. I dosta mi je forsiranja samo jedne poze. I dosta mi je glume Ane Karenjine. Dosta mi je glume uspješne, samostalne, ali nezadovoljne žene.

Meni je svega dosta, sit sam ja svega toga. I mogu to reći odmah, mogu to činiti za vrijeme trajanja tog odnosa, a mogu glumiti i na kraju, to jest na vrhuncu. No što mene smeta kod moje bivše žene, smetaju me njeni napadi panike na kraju njenih lažiranih sladostrašća, smetaju me njena onesvješćivanja, njene vrtoglavice, njene migrene i glavobolje, njeni svrbeži, njeno crvenilo, njeni epileptični napadi i njeno smijanje ili kihanje. Smeta me njen plač. Ona bi se tako znala smijati i plakati za vrijeme i nakon seksa, da ti ne znaš smije li se ona ili plače izvedbi, jeli nesretna. Jesi li ti razlog,? Smije li se ona tebi, sebi ili se nečega sjetila. A meni je toga dosta i ne želim sudjelovati u tome svemu i u tim njenim igrama i igricama. Baš me briga za građu njenog tijela, za njene hormone, za njene mjesečnice i za njen PMS. Baš me briga za njenu menopauzu, njen klimakterij, njene valunge i njene promjene raspoloženja.

No, što primjećujem? Primjećujem da rijetko koja žena, koja se proširila ili raširila ima primjedbu na muževu debljinu. One tako liječe razne svoje neuroze i živčanost. Jedino one očekuju od nas komplimente, da su lijepe, da su slatke i da su seksi, a meni se to više ne govori. Jer meni moja bivša žena nije ni lijepa, ni slatka, a ni seksi. Mene više ne zanima njeno tijelo, nisam ja opsjednut sa „50 nijansi sive“, njeno tijelo me ne provocira i meni se više ništa ne radi s njom. Meni je moja žena dosadna i nezanimljiva, ona je površinski lijepa ili ružna, sve se s njom istrošilo i potrošilo, ne želim je više hvaliti, meni je to uzaludan posao, pa joj kažem neka se dotjeruje nekome drugome, neka ona zavodi koga hoće i neka ona uzbuđuje koga hoće. Valjda je to i ona shvatila, pa me ostavila, napustila i

otišla od mene. Jer kažu da je seks zabava, pa se ona tako zabavlja. Jer kažu da seks služi za zdravlje, pa se ona tako liječi.

Za muškarce seks može značiti smrt. Otkáže im mozak ili srce, pa umjesto kukavice, postanu vječni ljubavnici. Ili se netko s time ne složi, pa umjesto vječnog ljubavnika, postane kukavica, kao što sam to ja postao. Ali zato kroz seks žene mogu ispuštati tekućine iz mokraćne cijevi i one to čine. Sve je to kompleksno, a te tekućine moje bivše žene se meni gade. Ne znam zašto, ali meni se to gadi. I baš me brige što ona time ubrzava svoj metabolizam, što ona nešto stimulira, što ona sređuje svoje hormone i svoj lažni PMS, što se ona vlaži kao luda i što ispušta nekakvu bijelu sluz. Neka ona to čini, ali sa nekim drugim. Sa mnom to ne mora. Jer ja sam je sit za svagda. Jer je naš medeni mjesec odavno prošao. Jer su nestali leptirići u našem stomaku. jer smo odustali od toga da vrijeme provodimo zajedno.

Jer sve što nam se događa su nevolje. Jer ja nemam strpljenja za moju bivšu ženu, ja bih to obavio na brzinu, a moja bivša žena to želi na tanane. Ona ne želi rutinski i mehanički seks. I ona je zbog toga kronično nesretna. A ona to više ne želi biti. Ne želi ona biti vječni pesimist i vječno frustrirana. Od toga svega se osjeća prazno i neispunjeno. Ne želi ona meni vječno prigovarati, preuveličavati loše stvari i kukati. Ne želi ona mentalitet žrtve. Želi se ona riješiti tamne strane stresa i želi ona nešto poraditi na svom ugaslom libidu. Želi ona ponovo lučiti adrenalin, a ne kortizol. Ne želi ona biti kronično umorna, bezvoljna, potištena i tjeskobna. I želi se ona osjećati kao seksualno biće, želi ona imati trajnu i permanentnu seksualnu želju. Želi se ona riješiti čestih glavobolja i migrena, želi se ona riješiti čestih depresija, želi se ona riješiti čestih žgaravica, želi se ona riješiti čestih zatvora i probavnih smetnji.

Briga mene što joj je to podarila majka priroda, drugim ženama to nije. Mene brine moj gubitak kilograma i za mene je to problem. A problemi moje bivše žene više nisu moji problemi. I brige mene je li

žene napuštaju debele ili mršave muškarce. I briga mene što one shvate da nešto funkcionira ili ne funkcionira. I nisam ja zbog toga slomljen, nije mi zbog toga srce slomljeno, ne plačem i nisam tužan. I nije ona moje sunce u životu. Ona je žena u menopauzi i klimakteriju i ona je meni nepotrebna. Ja s njom radim više od pola sata, a ona spominje tri minute, a za tri minute razni seksualni stručnjaci kažu da je to prijevremena ejakulacija. Pa sam za nju izgubljen, pa je iritiram i frustriram, pa je navodno mučim. I koliko je njoj svega dosta, meni je još više. Brige mene za njene potrebe, brige mene za njene nakupine i očekivanja, briga mene što je ona sada zrela žena i što zna što želi. Meni je to posljednja stvar u životu. I briga mene što je njena stražnjica prevelika u farmericama, a ona ih stalno i uporno nosi. I briga mene što ona stalno govori da bi se budila ili bi se probudila. A ja se ne mogu nositi s njenim podivljanim hormonima, njenim valunzima, njenim neraspoloženjima i oduševljenjima.

Čini mi se da je moja žena izgubila pamćenje, uopće se ne sjeća da smo mi imali i lijepih trenutaka. Ne sjeća se pjesme da treba pamtiti lijepe dane. Gleda me frustrirano, razočarano i prazno i to je sve od nje. Tjelesno se oporavila, ali duhovno nije. I pitam se što će mi takva žena, jednostavno mi ne treba. Ne želim više čuti za njene glavobolje, niski tlak, mučnine s povraćanjem i njen mutan vid. Ne želim više čuti za njene hormone, njene mjesečnice i PMS. Inače, ona je u stanju činiti okrutna ubojstva, inače bi one primjenjivale radikalna i agresivna rješenja. Jer svaka žena ima potrebu se osvećivati, jer svaka žena ima potrebu biti domina. I nije vijest kada pas ugrize čovjeka, nego kada čovjek ugrize psa, pa su tako ta ubojstva jako brutalna i okrutna. I žene nisu u neubrojivom, alkoholiziranom stanju, nego su ubrojive i trijezne. Pa se ja tako ne suprotstavljam mojoj boljoj polovici, pa se ja s njom ne svađam, ali joj govorim da smo se razveli, da smo krenuli drugim putovima i da nemamo ništa jedno s drugim.

No, nju to ne brine. I u svom strahu i bijesu i u svojoj duševnoj boli često uzima nož i maše njime. A ja ne mogu čekati i dočekati njen trigger ili okidač, njen trenutak kada će ispaliti svoj metak u mene. Dobro je što nema mjesečnicu, jer onda je posebno bila zla, agresivna i opaka. A naše sudstvo ima suosjećajan stav prema ženama, pa tako ja moram slušati njene financijske probleme, njene mržnje prema financijskim ustanovama i mogu reći da me ona time zlostavlja. I baš me briga što naše statistike pokazuju da starije žene, u menopauzi i klimakteriju čine takva nasilja i takva ubojstva. Što tada kao posljedica patrijarhalnog odgoja, razne deformacije izlaze na vidjelo. Jer tada su žene ružne, razočarane i razdražljive i netko ih zove baba roge. I uopće ne mogu shvatiti nekakvog Rusa, koji se lažno prurušavao u liječnika, u ginekologa i zagledao vagine takvim ženama. Mene to uopće ne privlači. Čak mogu reći da mi se to gadi.

Mi muškarci, još od naših tinejdžerskih dana, smo skloni misliti da imamo premalog, da više nemamo Kiklopa, nego visuljak. I kad pogledamo pornografski film i kad tamo vidimo moćno oružje od 20 ili 30 centimetara, padamo u depresiju. Mjerimo svog nestaška, uspoređujemo ga s drugim muškarcima, ali on se ne povećava. To nas brine, ali nema nam pomoći. Jer nemamo mi mali penis, nego naše žene imaju velike vagine, koje se još povećavaju rađanjem. Pa smo zbog toga frustrirani, napijemo se i u stanju smo štošta počiniti. I nismo mi nikakvi razjareni bikovi i slonovi, nego smo nestašni zečevi. I to nas sve više ljuti i razjaruje i dovoljna je samo jedna ženska riječ i mi planemo i mi puknemo. A nisu naše žene mišice, nego su košute i slonice. A ta naša bolest se zove penilna dismorfija.

I koliko god ti bio tradicionalan, koliko god ti bio konzervativan i patrijarhalan, koliko god ti bio Balkanac, ti želiš nešto promijeniti. Jer ti si muškarac u naponu snage, uzbuđuješ se ti na razne žene, ali ne bi dao svoju ženu drugom muškarcu ili bio dao? Jer nisi ti za svinganje, ne želiš ti mijenjati partnericu s drugim muškarcem ili to baš želiš. Jer ti je sa tvojom partnericom sve monotono i dosadno. Sve znaš i sve ti je poznato. A ti bi bio napaljen i navalio bi na nešto

nepoznato. Jer u svijesti ili podsvijesti ti kažnjavaš neku ženu, želiš ju podčinjenu i submisivnu. Jer ti si i dalje konzervativni Balkanac, ne voliš dominantne žene ili voliš? Čitao si i gledao film: „Pedeset nijansi sive“ i želiš biti Kristijan ili kako se već zove taj glavni lik. Želiš biti lik koji nema osjećaj krivnje, koji što god učini, dobro je učinio. I koji ne robuje tome je li povrijedio tu ženu ili ženski rod. Za sve ga je briga, sve mu je ravno.

Izgleda da se on ne svađa s ženama. On nad njima dominira i one mu se prepuštaju. I kod njega vlada mir u kući. Nema sukoba i svađa. Jer za svađu je potrebno dvoje, nitko nikoga ne napada, nitko nije nezadovoljan i nezadovoljen. Svi su smireni i zadovoljni i svi izbjegavaju svađe. A sada da li žena lažno i tu stenje kao u filmu „Kad je Harry upoznao Sally“ ili lažno dahće, da li glumi sladostrašće, ja u to ne bih ulazio. Bitno je da se žena opušta, da uživa, da doživljava svoju ekstazu i dovoljno je da govori: „Brže, jače, udri manijače! Dublje!“

„Jeli tako dobro? - pitam ja svoju bivšu ženu.

„Čvrsto me zgrabi!“

„Tako.“

„Ne možeš li jače i bolje?“

I stisnem i zgrabim ja svoju ženu tako da mislim da ću joj glavu otkinuti, a ona kaže:

„Valjda je tako dobro, ali stisni me jače.“

„Tako!“

„To je dobro, to je savršeno, možeš nastaviti tako!“

„Može tako?“

„Oooh! Uhhh! Aaahhh! Da! To mi radi!“

Onda ja minimalno promijenim taktiku, a moja žena više:

„Boli me to ili me ne boli.“

„Je li te boli ili te ne boli, odluči se, pod hitno!“

„Boli me, učini to kako treba!“

I onda je meni svega dosta, moja žena ne zna bi li piškila ili bi kakila i ne zna da li da je jače, slabije ili nikako ne stisnem. I onda je meni svega dosta, pa ja obavim radnju svršavanja. Onda se ona, kada se oporavi žali, ali je prošla baka s kolačima. Što je bilo, to je bilo. Ja zahrčem ili se pravim da hrčem. I tako je bilo nekad. Sada više nije tako jer sam postao mršavko i rahitičan, ništ' koristi, pa više nisam mogao svojim kilogramima stiskati i stisnuti moju bivšu ženu. Pa više i ne znam voditi ljubav kako treba. Morao bi smisliti neku novu strategiju i koncepciju. Jer nisam htio razočarati moju bivšu ženu. Ali uzalud mi trud svirači, protratio sam godine, ne možeš ti starog konja učiti utrkama, a ja nisam naučio što sam trebao. A to sam shvatio kad me susjedi više nisu pozdravljali. Izgleda da se moja bivša žena i njima žalila. Nije ona prihvatila da je moj piton, moj Kiklop, moj veseljko, moja kobra, anakonda ili monstrum trenutno mali, ali da se poveća.

Za nju je moj Mali, mali i takav će nepovratno ostati, a i moji kilogrami se neće preko noći vratiti. Kako ću ja sada nabiti 40 do 50 kilograma. Ne ide to više. Nisam više od neke velike koristi. A kod nas je svetinja dobro obavljati bračne dužnosti i kod nas se kaže da je seks najljepša sporedna stvar i da trebamo uživati u njemu. I da on pomaže ženama da dođu k sebi, da se poslože kako treba, da dođu do svojih endorfina, da dođu do svojih duhovnih uzleta, da

dođu do svojih euforija, da one time rješavaju prazninu u glavi, da se opuste, da opuste svoj napeti mozak i da nakon seksa donose bolje odluke. Inače su lude sto gradi i lude kao puške. I ne kaže se uzalud da se ništa na svijetu ne događa slučajno. Sve ima svoju uzročnu – posljedičnu vezu. Pa se tako moj Kiklop više ne povećava, pa ne doživljam seksualne klimakse. A i bojim se ja srčanog udara, i ništa ne radim s mlađim partnericama, pa ne radim vanbračne aktivnosti. Briga mene za žensku ovulaciju i da je to dan kada one najlakše dođu do svojih sladostrašća. Više me to ne zanima, ostario sam i jednostavno mi nije to zanimljivo.

Postao sam kao onaj stari, senilni umirovljenik koji se pita zašto smo mi ganjali i progonili žene i naravno da on nema odgovor. Jer nestala je naša požuda, naša strast i naš libido i valjda za to ne ganjamo i ne progonimo žene. Pa sam ja tako u svojoj provaliji, pa sam ja tako na svom dnu, u svom glibu. I ne znam tko sam i ne znam što mi što znači u životu. Pa sam ja tako bez svoje volje i snage, pa sam ja tako fizički i psihički umoran. Zatvorio sam se u sebe i otuđio od ljudi. Za žene je lako, one legnu na leđa i rašire noge, ali za mene je to mnogo složenije. Jer moja posljednja seksualna izvedba nije baš bila kakva bi trebala biti. Jer moja bivša žena je prestala stenjati, strastveno uzdisati, vrištati, neartikulirano se glasati, prestala je dahtati, jecati, glumatati i grcati. I mi smo prestali voditi ljubav, ma što to bilo i ma što to značilo. I sve je tada prestalo i sve je tada krenulo nizbrdo u mom životu.

Jer kažem moju bivšu ženu su izluđivali, dovodilo do seksualnog ludila i do sladostrašća moji kilogrami. Mislim da ju nije uzbuđivala dužina i obujam mog spolovila, nego baš ta činjenica da sam imao 120 ili 140 kilograma. A sada kada imam 80 kilograma, nema strasti, kao da sam nestao i nema kod nje ni uzbuđenja. Sve je krenulo nizbrdo i još mi se kao u inat smanjilo i stanjilo spolovilo za 2 - 3 centimetra. I nisam ja pušio, nisam pio alkohol, nisam trošio nekakve lijekove, nisam se nezdravo hranio, nisam ja prerano ostario, nisam išao na operaciju prostate, ali moje spolovilo se

smanjilo i moja žena je postala nezadovoljna Samantha iz serije „Seks i grad.“ I pio sam ja Viagra, ali ništa nije pomagalo, nisam imao dovoljan dotok krvi u penis, nisam bio kompatibilan seksualni partner, pa sam uz put doživljavao erektilnu disfunkciju.

I moja mi je bivša žena rekla da sam zreo za mirovinu, da je moja seksualna karijera na zalasku i onda joj se dogodilo to njeno kompulzivno seksualno ponašanje. A ja sam joj bio, ili sam tako mislio, prva velika ljubav. I kaže se: prvi se pamti. Samo tako nije s mojom bivšom ženom, ona ništa ne pamti, ima nova sjećanja i sve zaboravlja. A stručnjaci kažu da na dan ženine ovulacije treba voditi ljubav. Samo kako da vodim ljubav na dan ovulacije, kada je moja žena otišla u menopauzu i klimakterij i kad ona više nema ovulaciju. Samo ne znam kako ona doživljava seksualne klimakse s drugim muškarcima i ništa drugo osim seksa joj nije na pameti. Iznenada su joj se poremetili hormoni, ne može se kontrolirati, povećala joj se razina oksitocina, pa je valjda zbog toga postala poremećena i postala ovisnik o seksu s tinejdžerima. A prema meni je bila hladna da nije mogla biti hladnija, nije se htjela sa mnom grliti i maziti i to me je valjda otjeralo od nje bez obzira na biologiju i kemiju. I ona mi je znala govoriti:

„Nije gotovo, dok ja ne kažem da je gotovo. Ti si mršavko, ne znaš me više stisnuti kao prije i gotov si u tri minute.“

„Kakve tri minute? Radim više od pola sata.“

„Meni je to kao tri minute. Ništa s tobom ne doživljavam. Nema vrhunaca i nema sladostrašća. Meni treba više vremena za sve to. Ti ne brineš za moje zadovoljstvo, nego samo brineš za svoje. Imaš lošu tehniku, a i izvedba ti nije baš najbolja. I od tebe se osjeća neugodan zadah.“

„Imam i ja koliko hoćeš primjedbi. Nisi dovoljno vlažna, gasiš svjetlo, imaš rublje iz rumunjskog vremena, ne držiš do higijene i glumiš da si uzbuđena.“

„Najbolje da sa time prekinemo.“

„Najbolje da prekinemo.“

I valjda smo tada prekinuli. Moja bivša žena je smatrala da sam na zalasku seksualne karijere, da mi testosteroni ne rade kako treba, da mi krvne žile u spolovilu ne rade kako treba, da se one sužavaju, da nemam potrebnu cirkulaciju, i da mi zbog toga penis treba ići u mirovinu. No ja se nisam tako osjećao, ja sam se i dalje osjećao mlad i poželjan. Naravno, ne sa mojom bivšom ženom, nego sa drugim ženama. Samo, ja živim u maloj sredini, pa mi je teško doći do slobodnih žena. Jer i naše žene su čule da se nama muškima nakon 60 godine taloži plak u žilama i da on ometa cirkulaciju u krvnim žilama. Da mi muški preko 60 godina imamo aterosklerozu, da doživljavamo staračke promjene i da nam se testisi počinju skupljati. Da mi imamo problema sa elasticitetom penisa, da mi imamo smanjen protok krvi kroz žile i da se naše spolovilo ne može tek tako napuhati, nego da se ono smanjuje i stanjuje.

I naravno da nam se prorijedio seks. Više nemamo leptiriće u stomaku, više ništa ne osjećamo jedno za drugo. I počeli smo se seksati umjesto dva do tri puta nedjeljno, dva do tri puta mjesečno, a nakon tog našeg razgovora, jednom mjesečno, pa jednom godišnje. Bilo je mnoštvo neuspješnih pokušaja, ali pravog seksa i nije bilo. I nitko se nije zabavio, svima je to bilo za zaborav. Već sam htio ići na poduku iz seksa jer i to se kod nas nudi u posljednje vrijeme. Izgleda da se to tajno nudi, ne javno. Pa se uči o seks igračkama, o seks fetišima, BDSM seksu, grupnom seksu, svinganju, analnom, oralnom seksu, poligamiji i kinky seksu. I kažu da na tim podukama ili edukacijama ništa nije tabu, ništa nije nenormalno i nemoralno. Nema predrasuda, nema srama i nema nikakvih stigmi.

No, od svega toga sam pobjegao kad mi je voditeljica predložila da popijem krv nečije menstruacije.

Pa ja sam tradicionalan tip muškarca, ja ne pijem ničiju krv, a kamoli nečiju menstrualnu krv. Meni to neće unaprijediti zdravlje i donijeti mi bolji život. Meni samo treba komunikacija sa ženom i njen pristanak na seks, drugo mi ne treba. Ja sam u principu konzerva, ali mogu ja u sebi probuditi ono agresivno, ono nagonско ili ono životinjsko u sebi i u stalnoj sam suprotnosti sa Katoličkom crkvom. Jer oni ne žele da naše žene uživaju. Jer oni šire toksične stereotipe o seksu. Jer oni nam stalno govore da su naše žene drolje, kurve, štrace, a ne svetice. Da su nam žene drugotne, a ne prvotne. Da se ne znaju prikladno ponašati i da zbog toga proistječu svi ti životni sukobi i proturječnosti. I da zbog toga nastaju vanbračne nevjere, da zbog toga nastaje naš nemoral, da zbog toga nastaju pobačaji.

Ali moja bivša žena to ne zaboravlja, ona ima slonovsko pamćenje, pa stalno zvrnda i stalno nešto predbacuje. I dobro da je otišla od mene. Planirala je to, pa je jednog dana odlučila izići iz zone komfora, pa je jednog dana odlučila me napustiti. I mislim da se nije dugo preispitivala, da je brzo donijela svoju odluku. I nadam se da je pronašla svoj mir ili ga nije našla? Da joj to nije bio bolan i psihički naporan pokušaj i postupak. Jer moja bivša žena je takva, od nekud pronade mentalnu snagu i onda nešto odluči, a je li to dobro, nije bitno. I zato mi se više ne živi s njom, dosta mi je tih njenih naprasnih civiliziranih ili neciviliziranih odluka, tih njenih prekretnica. Dosta mi je tih njenih sumnji, strahova i nedoumica. Dosta mi je tih njenih realnih ili nadrealnih stanja. Dosta mi je stimulacije njene dražice i traženje njene g – točke. Neka joj to sada traži tko god hoće, ja više nisam zainteresiran. Brige me za njenu cirkulaciju, njene zdravstvene probleme, njene hormone, opuštanje njenih mišića, njenu zdjelicu i njene seksualne maštarije.

Briga mene za njena sladostrašća od kojih će joj se zavrtjeti u glavi, od kojih će joj nestati bol, od kojih će joj nestati glavobolje, od kojih

će joj se ponovo aktivirati oksitocin, estrogen i drugi hormoni, od kojih će ona uživati u životu, od kojih će joj proraditi jajnici, od kojih će joj tijelo ponovo početi lučiti progesteron i estrogen, od kojih će ona biti opuštenija i samopouzdanija. Neka ona samo ide k nekom drugom, i neka s njim eksperimentira do mile volje, neka joj taj stimulira dražicu, neka joj traži g – točku, neka joj otklanja seksualnu disfunkciju, suhoću vagine i sveg ostalog. I neka joj taj otkloni sindrom slomljenog srca, bol u grudima, razne trombove, neka joj on prevenira smetnje u radu srca i srčani udar, blokade koronarnih arterija ili što već. Neka joj taj prevenira rad hormona, sredi valunge i sredi raspoloženje.

Neka joj netko drugi omogući da se ona u svom tijelu osjeća mlado, čilo i bodro. Neka joj on udahne unutarnju ljepotu, a za onu vanjsku će se ona sama već potruditi. Neka joj on govori o životnim mudrostima s zapada i istoka, neka joj on govori o tajnama dugog i sretnog života. I ako joj se nešto ne sviđa, neka onda to promijeni. Neka više ne privlači negativne događaje u svom životu. Neka mijenja svoje gene, neka mijenja percepciju o tome ili neka mijenja svoje gene u okolini u kojoj djeluje. A mene je baš briga, što će ona učiniti. Što god učinila, sebi čini. Svi mi želimo stvoriti raj za sebe, ali nekada su nam rezultati porazni, pa doživljavamo pakao ili seksualne probleme i poremećaje. I nemamo sreće sa našim intimnim zdravljem. A briga mene što netko kaže da se na ovom svijetu ništa ne događa slučajno. Što je sve uzročno - posljedično.

Što je sve biološki, organski, psihološki i sociokulturološki uvjetovano. Što gubimo želju za nečim za čim smo žudili. Ali to sad nije problem moje bivše žene, jer ona je dobila snažan seksualni nagon, jer ona je dobila potrebne hormone i potreban libido. Ima potrebnu kemiju i biologiju. I stalno razgovara i pregovara s tim mladićima i stalno im govori da je sve u najboljem redu. I nije pasivna, kao sa mnom. Sa mnom legne na leđa i raširi noge, a s njima zna odigrati i kaubojku i doggy style. S njima nije egoistična ili je, s njima zna što radi i nije joj monotono, jer zna biti domina i

dominirati. I ne treba joj više od višestrukog, zajedničkog sladostrašća i 20 seksualnih položaja. I ne trebaju joj kontracepcijska sredstva, jer ona je u menopauzi i klimakteriju. Jedino što to radi s tinejdžerima i stalno govori da to čini jer ja više ne mogu. Pa me stalno uspoređuje s njima. Ne govori da mi više nije tjelesno privlačna i seksualno atraktivna jer ona ide na te svoje estetske operacije i na te svoje tretmane uljepšavanja.

POGLAVLJE 4

Imao sam ja problem s mojom ženom jer se ona u međuvremenu udebljala i poružnila. No, to nije bio glavni problem, glavni problem je bio u razlici funkcioniranja naših mozgova. I nije to bilo u skladu sa time da su muškarci pali s Marsa, a žene s Venere. Nije bilo razlike u tome da sam ja bolje rješavao financijske probleme i analitiku, da sam ja bolje rješavao logičke probleme, a ona da je bila kreativnija i suosjećajnija. Ništa od toga. Kao da je u nju ušao hormon testosteron, umjesto estrogena, pa ju je to tjeralo na nekakve sulude aktivnosti, i na agresivnost. Ona se osjećala ružnom i neatraktivnom i zbog toga nije dobro spavala. A žena kada ne spava, kada joj krulji u želucu, kada ima stalni grč u želucu, kada je ljuta, kada ima glavobolje, kada je u nekakvoj hormonalnoj neravnoteži, kada je drmaju prejake emocije, kada je malo ljuta, malo tjeskobna, malo pod nekim blokadama, malo nesretna i malo tužna, kada se ne može koncentrirati na svakodnevne probleme, živčana je, luda je i u stanju je svašta učiniti.

A ja sam upravo tada što duhovno, što astralno, a što stvarno posjetio Indiju i postao sam drugi čovjek. Transformirao sam svoju svijest, zaljubio sam se u mudrost i mistiku tog dalekog Istoka. Pa tako često meditiram, doživio sam prosvjetljenje, odrekao sam se seksa i otkrio celibat. Pa mi je to ponašanje moje bivše žene bilo noćna mora, jer ona samo misli na svoja sladostrašća i svoje uživanje. Ostalo ona ne razumije, nervira ju to. Neće ona meditirati, neće se ona baviti jogom i kundalini energijama. Svjetonazorski je ona nebo i zemlja s indijskom filozofijom, smeta joj njihova prljavost, ne voli njihovu hranu, ne voli njihov kastinski sustav, ne voli ona njihovu empatiju za bližnjeg čovjeka i smeta joj njihov način života. I brige ju za nekakvu pozitivnu auru i nekakvu Kama Sutru.

I tražila je ona svog visokog, tamnocosog muškarca koji će je najbolje zadovoljiti u krevetu. Tražila je ona svoju srodnu dušu i muškarca koji je u formi. Naravno da to ja nisam bio, pa joj kažem:

„Ženo, okani se ćorava posla, radi, plaćaj režije i za hranu. Donesi prihode ovoj zajednici i živi u miru s društvom! Ne stvaraj probleme i nedaće.“

„Želim doživjeti intenzivan orgazam s tobom ili s drugim muškarcima kad tebe ne zanimam. Želim isprobati tantrički seks, želim odgađati orgazam do krajnjih granica, želim isprobati razna uzbuđenja i razne i nevjerojatne užitke, želim štošta isprobati. Dosta mi je tvog dosadnog seksa. Želim se riješiti životnog stresa, želim se od svega opustiti. Želim s nekim prakticirati seksualni položaj žlice ili škare, ne želim više brzinski seks, a to s tobom ne mogu. Želim seks prožet nježnošću, razumijevanjem i emocijama.“

„Gdje žuriš? Kuda ti se žuri?“

„Nemam ja cijeli život pred sobom. Ono što mi je ostalo želim iskoristiti. Kažu da je muškarcima stalo da im partnerice doživljavaju orgazam, pa ću ja jednog takvog potražiti. Želim uživati ovo još malo života. Želim doći do svog ljubavnog ljepila ili oksitocina, želim muškarca koji će u meni pobuditi ubrzano disanje, koji će moju kožu zacrvenjeti, koji će me seksualno uzbuditi. Ne želim ja samo zadovoljavati tvoje tjelesne potrebe, ne želim se osjećati loše, ne želim biti nezadovoljna i negativna.“

Želim nekome glasno naređivati:

„Brže, više, jače, to mi radi!“

Želim biti glasna, želim biti zadovoljna i uživati, želim se s nekim zbližiti.“

A ja ne želim piti viagru. Istina je da ona pojačava neurotransmitere, da pojačava serotonin i dopamin u tijelu, da pojačava libido i erekciju, ali ona ima grozne nuspojave. Bojim se za svoje srce i kardiovaskularne žile. A imam problema i sa svojom bivšom ženom,

kažem joj da koristi lubrikante, a ona neće. Ako ti to nećeš, onda ni ja nisam za to da uzimam viagru. Uostalom nitko nikome više nije drag i to je naš osnovni problem. Manji problem je taj što se moje oružje smanjilo, što sam i ja ušao u promjene, što su mi se smanjili testosteroni, što mi je nestao libido, što mi je nestao seksualni nagon, što nemam snage, što mi se smanjila mišićna masa, pa sam zbog svega nezadovoljan i mentalno nestabilan. Gubim pamćenje, zaboravljam i tjeskoban sam. Nema za mene blagodati, nego mi je sve muka, zlo i prokletstvo. I što je u svemu dobro? Dobro je što ne paničarim. Tako je, kako je. To sam prihvatio i to me drži. Nadam se da će se i za mene naći žena puna razumijevanja. Ne dam se ja, ako sam se umirovio, nisam umirovio svoj penis i seksualne aktivnosti. I nisam za tantrički seks.

Ustvari, ni ne znam što je to tantrički seks. Ne znam što je to duboka intimnost i odgađanje orgazma. I nisam ja za pozu Yab Yum, za pozu lotosovog cvijeta. Uopće ne znam jesam li je u stanju izvesti. Meni kada dođe, onda mi dođe. Nisam za rutinu, ali kad se uzbudim, onda to valjda nekako i obavim. A moja bivša žena je sa 60 godina krenula u tu svoju novu avanturu, mirisala je muškarce i po mirisima je otkrivala koji je onaj pravi, a koji je krivi. Ja nisam htio ništa imati s time. Nisam htio ništa imati s tim novim seksualnim životom moje žene. Nisam htio ništa imati s tim njenim traženjem đentlmena, mačo muškarca i alfa mužjaka. Pa ona je u menopauzi i klimakteriju, ona bi se trebala smirivati i smiriti. Ako nekad i obavimo seks, ona je time trebala biti zadovoljna. Jer je to tjeralo moju ženu na nerazumne i nelogične aktivnosti, a ja ne znam jeli to ženska intuicija ili nije. Uglavnom, njena se biologija i kemija promijenila, njena fizička konstitucija se promijenila i emocionalno ona je rasuđivala na nivou puberteta. I naravno da se onda ona odlučila doći do seksualnih vrhunaca i ako ona to ne može ostvariti sa muškarcima iz svoje generacije, onda će ona koristiti mlađe muškarce.

Briga nju za predrasude, briga nju za stereotipove, briga nju za razna stigmatiziranja. Ako iz nekog razloga mlađi muškarci vole starije žene, jer su one iskusnije, zrelije se ponašaju, onda i starije žene vole mlađe muškarce. Time si one potiču samopouzdanje. Jedino što ti mlađi muškarci ne vole raditi i sve ih smeta u vezi s poslom, ali seks sa starijom ženom im je privlačan, bez obzira tko koga lovi i tko je lovina. Ništa tu nije poremećeno, ništa tu nije kulturološki nakazno.

A i ti muškarci vole slušati razna blebetanja, uvrede, klevetanja i bedastoće tih starijih žena. Meni je to neprivlačno, kao što mi je neprivlačno da žena prva prilazi muškarcima. Ja sam tradicionalan tip, pa držim do patrijarhalnih vrijednosti, da žena bude poslušna i submisivna, a ne da bude domina i dominantna. Jer i meni su takve žene odbojne, jer i ja sam tradicionalist i patrijarhalan tip muškarca. Ne odričem se ja toga da je žena za mene lovina, a ja sam lovac. Ne priznajem ja gang – bang, ma što to bilo i ma što to značilo. Ne volim ja žene koje svoj PMS bijes i bol rješavaju time da muškarce kažnjavaju i nanose im tjelesnu bol, da ih vežu lancima, da ih bičuju i tuku štapovima. Ja sam ipak za običan seks, a ne za onaj nezaboravni. Ja sam u svemu tradicionalan, pa i u tome. I nisam za to da se putem seksa rješavaju fizički, medicinski, psihički i mentalni problemi.

Nisam ni za BDSM odnose, nisam za vezivanje, dominaciju, sadizam i mazohizam. Ja sam za normalne seksualne odnose, bez sadizma, bez mazohizma i bez viagre. Ne želim ja brinuti ni za česte, manje česte ili rijetke nuspojave. Ne želim srčane probleme. Ne želim s time išta imati. A to moju bivšu ženu ne zanima, nju zanimaju samo učestali seksualni odnosi i seksualno zadovoljstvo. Ona se drži svojih novih obrazaca ponašanja, ona se drži svojih estetskih operacija, svojih estetskih uljepšavanja, pa je kod nas i sa nama sve narušeno. A ja to ne želim. Želim svoj mir i red. Briga mene što moja žena misli tim svojim seksom nešto zaraditi. Što si misli poboljšati materijalnu i finansijsku situaciju. Jedne žene ništa ne zarađuju, pa su domaćice,

druge nešto zarađuju, a za prostitutke kažu da dosta zarađuju. Bez obzira imaju li one vaginu u obliku tulipana, zavjese, potkove, barbike ili nabubrenu vaginu. Izgleda da nama muškarcima svaka vagina odgovara kada smo napaljeni. Mi muški se bojimo samo depresivne, zatvorene, slijepe, nedovoljno vlažne i suhe vagine, sve drugo nam odgovara.

A ako uočimo depresivnu, zatvorenu, slijepu, nedovoljno vlažnu ili suhu vaginu, odmah se više ne trudimo, više nismo strastveni i nezasitni, nego apstiniramo od seksa. Više nismo strastveni ovisnici o seksu. I netko se nakon toga osjeća izgubljen, netko je dezorijentiran, netko je živčan, netko se teško kontrolira, netko je goropadan, netko je frustriran, netko se prežderava, netko se bavi sportom, netko postaje pornofil, netko se ne kontrolira, netko postaje seksualni pohotljivac, napasnik i manijak, netko pada u depresiju, netko se povlači u sebe, nalazi sebe u svijetu erotskih maštarija ili preuzima ulogu nesretnika i osamljenika. I znajući sve to, moja žena mi kaže: „Znam da si dezorijentirani Blizanac i znam da ti treba partnerica za seks. Žrtvovat ću se i učinit ću to s tobom. Ne želim da budeš dosadan drugim ženama.“

Ja odlazim i tražim Bibliju, kada je nalazim, stavljam je na stol.

„Što je sad to?“ – veli moja bivša žena.

„Stavljam ovu Bibliju na stol, da ti pokažem da više nismo u braku. Da nas Bog gleda i da je naš seks grijeh.“

„Ali seks je dobar za moje vaginalne stjenke, za moju psihi, za moje frustracije, za moje samopouzdanje, za moje menstrualne bolove za vrijeme mjesečnice, za moj oksitocin i endorfin, za moje prehlade i moj imunitet.“

„Briga mene za sve to nabrojano. Ne osjećam ni opsesivnu, ali ni skladnu seksualnu strast, a ni užitak.

Nisam ja ni za kakvu otvorenu vezu s tobom. Nisam ja ni za kakvu seksualnu revoluciju. Nisi mi poželjna, ne želim s tobom neobavezni seks i uzbuđenja. Ne želim se s tobom vezati, a ni zbližavati. Prekinuli smo, razveli smo se i po novom naš vanbračni seks bi bio veliki ili smrtni grijeh.“

„Kako hoćeš, nemoj reći da ti se nisam nudila.“

„Nekad bilo, pa prošlo. Sve je između nas prošlo. Nema više strasti i požude između nas. Nisi mi uzbuđujuća i zanimljiva. Seksaš se s kim stigneš i možeš mi donijeti razne bolesti.“

„Seks je ne samo spajanje tijela, nego spajanje i dvije duše. Nije seks samo oplodnja, množenje i napučivanje zemlje. Nije seks samo grijeh, požuda i prljavština, moramo se držati moralnog priručnika i 10 božjih zapovijedi, pa sam se ja ponovo udala.“

„Puno sreće tebi i tom muškarcu. Ne znam zašto onda k meni dolaziš? Radi li taj muškarac? I drži li se on misionarskog položaja ili se drži i drugih poza i položaja?“

„Ne radi. U fazi je traženja posla.“

„Onda idi k njemu i u tome mu pomogni. Nisi mi ništa odgovorila u vezi misionarskog položaja?“

„Naravno da prakticiramo i ostale položaje.“

Ali ja prekidam daljnji razgovor. Ne zanimaju me ti položaji i poze. Najradije bih sve izbjegao, volio bih izbjeći razgovor s mojom nekadašnjom boljom polovicom. Jer ona je postala suprotna od mene, njene seksualne potrebe više nisu i moje, ne postoji ni jedna

stvar po kojoj smo slični. Može ona govoriti: kuku lele, ali meni to više ništa ne znači. I naravno da ona prakticira i druge položaje, jer bolje se je seksati, nego izgarati. Nema ona stres što se toga tiče, ne presušuje ona, nema ona problema s estrogenom, nema ni problema s mjesečnicom, nema ona glavobolje, ne osjeća ona fizički umor, ali ima novčanih problema. Jer ona nije uzoran katolik, jer ona ne prakticira seks kao reproduktivni čin, jer ona je u menopauzi i klimakteriju. Jer ona ništa ne drži do raja na kraju života ili drži? Ali shvatila je ona da sladostrašća liječe zdravstvene tegobe, da zbog njih mi nemamo infarkt, poboljšava nam se cirkulacija i sagorijevamo naše masti i kalorije. Da osim trenutnog užitka seks ima i blagotvorna djelovanja na organizam jer seksom dolazimo do endorfina i oksitocina ili hormona sreće. I baš me briga za opravdanja moje bivše žene. Nemam joj ja što opraštati, pa ne vara ona mene. Mi smo se razveli i svatko radi što hoće.

Briga mene što se ona seksa sa svojim šefom, sa kolegama i susjedima. Imam ja dobar želudac i preumoran sam da bih se time bavio. To me ne vrijeđa i to me ne razočarava. Ne zanima me to što je ona stara i glupa i što svoje nagone ne može kontrolirati. Dobro je što je u menopauzi i klimakteriju, pa je nitko ne može napumpati. Inače ne znam što bih tada, ne podnosim dječji plač, mijenjanje pelena i čišćenje nečije guzice. Ali izgleda da je čula za knjigu Ksavera Knotza „Seks kakav niste poznavali“ ili je ona paganka u duši, a paganstvo potiče seks. Muslimani brane seks u vrijeme Ramazana, Židovi brane seks za vrijeme Jom Kipura, a Katolici u vrijeme Uskrsa i Božića. U ostalo vrijeme možeš biti romantičan i spontan. Uz to moraš poštivati tradicije, bračni seks i ne smiješ biti nedolično odjeven. Inače možeš dobiti pet godina zatvora za vanbračni seks kao u Indoneziji, a u ime novog prijedloga zakona.

A to sve govorim jer tamo na Bliskom Istoku se za nezakoniti, predbračni seks i vanbračni seks udjeljuje kamenovanje do smrti i višegodišnja zatvorska kazna. Jer tamo se za predbračni seks i odsustvo djevičanstva pri ulasku u brak, smatra teškim grijehom,

smatra se odsustvom bogoštovanja i određuje se smrtna kazna. Kažu da se time potiče nasilje i mržnja, a to čini nezahvalna stoka koja ne zna što je vjera, evanđelje i religija. Koja ne zna što je to Bog, Isus Krist i Majka Marija, naša djevice. Koja ne zna što je besmrtnost ljudske duše, koja ne zna što je raj i pakao, koja ne zna što je to uskrsnuće tijela. I koja ne zna da treba:

„Vjerovati u Boga, Oca svemogućeg, Stvoritelja neba i zemlje. I u Isusa Krista, Sina njegova jedinoga, Gospodina našega, koji je začet po Duhu Svetome, rođen od Marije Djevice, mučen pod Poncijem Pilatom, raspet umro i pokopan, sašao nad pakao; treći dan uskrsnuo od mrtvih; uzašao na nebesa, sjedi s desnu Boga Oca svemogućega; odonud će doći suditi žive i mrtve. Vjerujem u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela, život vječni, - Amen.“

A naša kršćanska religija je baš nastala tamo na Bliskom istoku. I naši svećenici bi baš te zakone uveli i oni imaju namjeru vratiti nas u ono vrijeme i na to mjesto kada se govorilo:

„Ako tko zavede djevojku koja nije zaručena i s njom legne, neka za nju dadne ženidbenu procjenu i uzme je za ženu. Ako njezin otac odbije da mu je dadne, zavodnik mora odmjeriti srebra u vrijednosti ženidbene procjene za djevojku.“

Jer pravog i uzornog Muslimana će ako se bude svega držao, dočekati na drugom svijetu 72 djevice, brdo bisera, akvamarina i rubina. Još ako bude poginuo za Alaha, bit će mu oprosteni svi grijesi i dobit će 80.000 slugu. Ortodoksni Židov će svoju ženu ostaviti na miru za vrijeme mjesečnice, a kršćanin će se seksati samo radi svog potomstva i produžetka vrste.

Svatko zna svoje i svatko se ponaša po svome. Pa je tako moja žena pronašla nekakvog nezaposlenog tinejdžera za promjenu. Tinejdžer ima lijepo tijelo i uspaljen je kao nekakav rasplodni bik, a to mojoj

bivšoj ženi odgovara. I ona me s njime vara ili ne vara, kako se uzme. Jer mi više nismo u braku, ali me susjedi pitaju za nju, a meni je sve to neugodno. Jer kod nje nema osjećaja krivnje, srama i stida.

Nema ni osjećaja za red, disciplinu i društvene norme. Ali ona je sada zadovoljna, ima dovoljno ljubavi i seksa, ali joj trebaju novci, pa malo – malo meni dolazi i nudi mi svoje seksualne usluge. Kažem joj za tog tinejdžera, a ona samo odmahne glavom i kaže bilo, pa prošlo. Kaže da ona ne želi biti usamljena, da želi malo uzbuđenja i želi seks kao terapiju za njeno zdravlje, za njenu cirkulaciju i za njene vaginalne stjenke. I odjednom su joj iz guzice u glavu došli ondašnji socijalistički časopisi. Sjetila se ona da su to bili magazini za umijeće ljubavi i higijenu seksualnog života. Odjednom se sjetila da je i ona čitala: „Čik“, „Evu i Adama“ i „Erotiku“. Da je i ona sudjelovala u ondašnjoj liberalizaciji društva.

POGLAVLJE 5

Za takve žene kao što je moja bivša žena naši biskupi, naša Hrvatska biskupska konferencija, naše Vrhovno vjersko vijeće i naši čuvari revolucije kažu da su duhovno plitke, da su štrace vulgaris, štrace feministkinje ili štrace smrdulje. Da su bestidne i besramne kurve, da su kurvetine, da se kurvaju s kim stignu, da su sponzoruše, prostitutke i kučke, da omalovažavaju moralne osjećaje vjernika, da obezvrjeđuju i vrijeđaju Boga, djevicu Mariju, Isusa Krista, vjeru i našu religiju. I svi bi oni htjeli utjecati na njih, pa ako ih ne mogu obratiti na pravi put, onda bi ih grdili i opominjali, a ako ni to ne vrijedi, onda bi im prijetili ognjem paklenim. A ustvari im žele reći ili poručiti da su nemoralne, da se nedolično i neprikladno ponašaju, da ne slušaju naš moral, našu Crkvu i naše biskupske savjete. I ako se već trebaju seksati neka to čine bezgrješno, kao naša Majka Marija i neka ne uživaju u seksu. Jer seks mora služiti samo u reproduktivne svrhe.

Jer po novom moralu svaka seksualno zdrava žena mora zatomiti svoju seksualnost. Kada to radi, treba raditi u reproduktivne svrhe i mora se toga pridržavati. No, čujem da su se neke časne sestre vratile s misionarskog putovanja. Ništa tu ne bi bilo čudno, ali one su se vratile trudne, ogriješile su se o zapovijed čednosti. Tko su očevi: ne zna se ili one o tome ne govore ili one o tome ništa ne žele reći. Ali ima tamo neki svećenik koji slovi kao veliki učitelj samokontrole seksualnosti. I za njega kažu da je ujedno i veliki ljubavnik i on im je rekao da Bog želi da one šute i one šute. A jesu li one naivne ili im je svega dosta, pa ga ne prijavljuju. A on sve što stigne k njemu seksualno zlostavlja. I to je to. Tako vlada naš moral i zapovijed o čednosti. Netko smije koristiti kontracepcijska sredstva i antibejbi pilule, a netko ne smije i onda takve žene ostanu trudne. One žene koje koriste kontracepcijska sredstva su kurve.

Druge žene ne smiju koristiti kontracepciju, ne smije ići na potpomognutu oplodnju i ne smije ići na pobačaj. Sve se to

zabranjuje i nije dozvoljeno. Jer sve je to grijeh, ako ne smrtni, a ono besmrtni. To je kao grijeh biti pogrešne nacionalnosti, biti Srbin ili Srbijanac. Jer je naš prvi predsjednik rekao da je sretan da mu žena nije ni Židovka, a ni Srkinja. I valjda zato bi taj naš hrvatski kler htio zgaziti žene naših neprijatelja, pa naše žene i valjda su zato one naše smeće, jer su kurve, jer su bludnice, jer su odvratne i pohotne. Ničeg se ne pridržavaju, samo im je seks na pameti i oni samo smetaju u našem životu. Ničemu korisnom ne služe, a oni im žele ukazati kako će biti moralne i korisne.

Zato valjda oni govore da naše žene gube mjesečnice ako vide da netko gleda pornografiju ili je same gledaju. I valjda zato su naši svećenici osebujni u svojim javnim nastupima. Oni bi nas htjeli očistiti od zloduhova, demona i Sotone. Oni bi očito htjeli obavljati egzorcizme za nas i u naše ime. Jer mi smo opsjednuti tko zna čim i mi ih ne slušamo. Jer mi se bavimo našim nestašicama, našom nezaposlenosti i našim nedostatkom financija, a oni toga nisu svjesni, oni misle da mi svega imamo i živimo u obilju. Pa su socijalno neosjetljivi i blebeću o onom što ih se pita, ali i onom što ih se ne pita. Mi se u čudu pitamo o čemu oni govore, a kada shvatimo da melju gluposti, da nam takva duhovnost ne treba, prestajemo biti praktični vjernici, pa se okrećemo sebi i pronalazimo ili ne pronalazimo vjeru u Bibliji.

I valjda zato naši svećenici ne šire mir i dobro, ne šire svoja evanđelja, jer i oni imaju svoju mračnu stranu. Jer i oni se ponašaju mimo zakona, mimo društvenih normi i mimo nekakvih društvenih običaja. Pa tako čujem da je jedan svećenik opljačkao svoju župu, da su ga našli s vrećom punom novaca. Za drugog svećenika sam čuo da se bavi švercom droge i oružja. Treći se bavi egzorcizmom i istjerivanjem vragova i demona. Četvrti kritizira našeg kardinala i nadbiskupa Zagrebačke nadbiskupije Josipa Bozanića, pa mu se sprema suspenzija. Peti, šesti i sedmi zlostavljaju naše dječake, naše djevojčice, naše žene i časne sestre. Osmi je pedofil. Deveti kupuje skupi mercedes. I kažu da svaka budala ima svoje veselje, pa tako i

naši svećenici. Jer i oni se bave svim i svačim. Onim dozvoljenim, ali i onim nedozvoljenim.

Nas na nešto prisiljavaju što mi prihvaćamo ili ne prihvaćamo. Oni ne šire evanđelje, nego propovijedaju što im se prohtije, a to je zlo i kaos. Jer oni veličaju ustaške zločine, govore protiv pobačaja i osuđuju naše žene za seks prije braka. Stoga ja gubim vjeru u njih, a nisam dobio Parkinsonovu bolest. Stoga sam i ja kao dijete koje prestaje vjerovati u Djeda Mraza jer mi ti ljudi svakodnevno ukidaju i dokidaju tu iluziju. I ja sve više vjerujem u teoriju evolucije, analitičku misao, znanost i moderna vjerovanja. Moj mi predfrontalni i frontalni dio mozga to ne dozvoljava. Stoga ja na drugačiji način obilježavam Dane kruha, stoga ja na drugačiji način iskazujem zahvalnost za plodove zemlje. Stoga ja ne škropujem i ne blagoslivljam kruh. Ne idem u Crkvu na taj dan, ali kupujem svježi i tek pečeni kruh koji miriše u mojoj kući i ne vjerujem ja Crkvi i ne držim do njihovog morala.

Inače po meni svaki muškarac također mora biti moralan, ne smije biti kurvar i grješnik, nego mučenik. I mora se pridržavati Starog zavjeta, mora se pridržavati potpune zabrane pobačaja, jer tko ubije nerođeno dijete, ubija budućnost nacije. Jer tko se vanbračno seksa, gorjet će i završit će u paklu i pogotovo će ga stići kazna, ako se ne pridržava:

„Kad žena ima izljev krvi iz svog tijela, neka ostane u svojoj nečistoći sedam dana. Tko se god nje dotakne, neka je nečist do večeri.“

I zato ti naši čuvari revolucije pažljivo slušaju što se događa na Bliskom Istoku. A tamo se događa to da žene dobivaju godinu dana zatvora zbog vanbračnog seksa, zbog trudnoće izvan braka i ilegalnog pobačaja. Pa bi tako i naši čuvari revolucije proglasili seks izvan braka za kazneno djelo.

Pa nas tako naši biskupi, naše Vrhovno vjersko vijeće i naši čuvari revolucije obmanjuju neakvim bajkama i nelogičnostima o bezgrješnom začecu, o neakvoj našoj reproduktivnoj svrsi i sve nam više stvaraju seksualne i psihološke blokade i šire svoje kršćanske dogme. I valjda zato sve više Frojdovci imaju posla jer muškarci osjećaju strah, imaju gubitak erekcije, a žene ne doživljavaju sladostrašća. I sve je to u ime našeg patrijarhalnog sustava. A ti naši biskupi nam zamagljuju realan pogled na seksualnost, pa je sve više seksualnih perverzija. I zato naše žene sve više idu na jahanje konja. Jer im ti pokreti simuliraju i stimuliraju sladostrašća. To im je nadomjestak za muški nerad i mušku nezainteresiranost. Ali zato bi ti biskupi, Vrhovno vjersko vijeće i čuvari revolucije sastavljali svoje crne liste ili liste nepoćudnih. Jer takve se ne pridržavaju njihovih preporuka i pravila. Jer te poruke, preporuke i ta pravila, jer 10 božjih zapovijedi, se moraju poštivati, inače slijede kazne, osude i odmazde. Inače postaješ nenormalan, onaj za odstrjel i onaj za osudu i kaznu. I takav je naš katolički svjetonazor. Ima onih koji stalno predlažu i koji bi rado usvojili mnogo stroža pravila, propise i zakone.

Nema tu nikakvog preispitivanja. Moraš vjerovati u nekakvo imaginarno biće koje pazi da budemo dobri, koje pazi da se ponašamo po njegovim zakonima i koje pazi da se svega pridržavamo. A kada nekoga tražimo da nam pomogne, da nam bude podrška, tada tog nema. Tada smo prepušteni samome sebi. Ja sam dobio otkaz u svojoj tvrtki, bio sam nezaposlen i bez primanja, svugdje sam tražio pomoć, ali je nigdje nisam nalazio. I odmah sam posumnjao u vjeru prema Bogu. Zašto ga nema da mi pomogne? Zašto mi ne pomaže u mojim nedaćama i sada kada mi je najteže? Zašto me je iznevjerio? I sada sam u dilemama i nedoumicama. I sada sam u svom negativizmu. I smeta mi uplitanje svećenika u moj svakodnevni život. I smetali bi me njegovi komentari zašto radim na crno. Smetali bi me pritisci okoline, a taj svećenik se financira iz državnog proračuna i on to uopće ne razumije. Ustvari, većina svećenstva to razumije, samo se prave da ne razumiju, da su mutavi.

Jer moram i ja od nečega živjeti, moram plaćati režije, svoje troškove i svoju hranu. Inače ode mast u propast. Inače morao bih svoju kuću dati na bubanj.

Briga me hoće li me netko smatrati ateistom, hoće li me netko smatrati moralno izopačenim i opasnom osobom. Jer svi imamo predrasude prema ateistima, pa se bojimo deklarirati takvima. Jer odmah vas netko proglasi amoralnim, zlim i nepodobnim. A tko te to proglašava, proglašavaju te svećenici pedofili, oni koji vode dvostruki život, koji ne poštuju celibat i koji su upleteni u pedofilske skandale. Koji se ne ponašaju skromno, nego bahato, arogantno i gnjusno. Pa zato gubimo povjerenje u njih jer oni siju kaos, a žanju razne kataklizme. Ali reci to kome, dodirnut ćeš osinje gnijezdo, aktivirat ćeš tempiranu bombu i nećeš dobro proći. Ako nisi vjernik i u HDZ – u, ako te partija nije uhljebila, onda si seljačina. A njima je bitno to da naše žene poštuju zakone i naše ćudoređe, da su moralne, da ne idu na pobačaj, da nemaju ljudska prava i pravo na autonomiju svoga tijela. Daleko su one od uloge idealne žene. Za idealnu ženu moraš biti vjerna supruga, širiti svoju rasu, roditi 6 ili 8 djece, biti odana i požrtvovana majka, kućanica i odgojiteljica svoje djece.

Pa si ti naši biskupi stalno podižu moral, pa stalno govore protiv nevjernika, bezbožnika, onih koji su se odali okultnom, pridružili vješticama i demonima, onih koji su se odali nemoralu i bludu, onih koji su se odali neprijateljima čovjeka, to jest tijelu i vragu, onih koji se ne drže njihova nauka i onih koji su za ateiste. A ovi stalno govore protiv pobačaja i umjetne oplodnje. Ne žele oni krizu vjere, opadanje broja vjernika, opadanje društvene moći, slabljenje Crkve. Samo to je kao ona pjesma:

„Uzalud vam trud svirači.“

Pa nekad govore u obliku panike, a u biti govore to nesuvislo i nepotrebno. Jer onaj koji ih sluša, čuje, a onaj koji ih ne sluša, ne

čuje. Možda bi se oni trebali baviti spolnim zlostavljanjem dječaka, djevojčica i časnih sestara od strane svećenika i svećenstva. Jer i to se događa, pa tako imamo novi slučaj u Slavoniji. A uostalom kako 5% nevjernika mogu ugroziti preko 90 % vjernika i poštovatelja vjere. Stoga ja kažem da ništa ne može ugroziti učenje Josepha Ratzingera, barem ne kod nas.

A to naše žene nisu, one uopće ne vjeruju ni u katoličku indoktrinaciju, ni u moralnu degradaciju. Nisu one nikakve princeze i ne drže one ni do komunističko – socijalističkog sustava, a niti do ovog novog kršćanskog sustava. Ništa ne drže do principa patnje, odricanja, iskupljenja, trpljenja i ispovijedi. I one sve više postaju ateisti, nevjernici i bezbožnici. I stalno uvećavaju našu crnu statistiku bezbožništva i nevjerništva. I zato dolazi do svih tih nesporednosti, i zato dolazi do nerazumijevanja i problema. I nitko ne vjeruje u bezgrješno začecje, da je seks dužnost, da seks je ili nije grijeh i da seks služi radi reprodukcije. I sve bi te naše žene uživale u seksu i u spolnoj ljubavi. Ne drže one do Biblijskih regula, do tog skupa knjiga napisanih od nekakvih davnih ili pradavnih stočarskih plemena zatvorenih u svom svijetu. Ne drže one do kulta smrti, do vječnog života na drugom svijetu i do srednjeg vijeka.

Naše žene bi uz sve to ganjale karijeru, one bi se kurvale, bile nevjerne, slobodne i feministički okrenute. I to bi im naša Crkva zabranila. Jer Crkva ne odobrava ljubav na prvi pogled, strast i požudu. Jer Crkva želi uspostaviti kult majčinstva i želi skromne i umjerene žene. Jer naša Crkva se drži drevne teutonske podjele da su muškarci ratnici, a žene domaćice. I stoga neki svećenici predlažu Majčin križ s brončanim, srebrnim i zlatnim redom, a sve zavisi o tome koliko koja majka ima djece. Za četvoro djece dodjeljivao bi se brončani križ, za šestero djece srebrni, a za osmero djece zlatni križ. Stoga, naše žene ne smiju biti ni mršave, ni debele, trebaju biti taman za rađanje što više djece. I trebaju se uvijek uljepšati za svog partnera, da se i njemu posreći za svu tu djecu jer ne govori se uzalud:

„Misija žene je da bude lijepa i da donosi djecu na ovaj svijet. Sve izvan toga nije dozvoljeno.“

Inače odmah ti naši biskupi nesmiljeno viču:

„Nemoralna si, gorjet ćeš u paklu! Trebaš šutjeti, trpjeti i rađati. Pobačaj je kazneno i kriminalno djelo i zločin, a iste takve su pilule za dan prije i dan poslije. Ti si grješnica i bludnica. Sve je to grijeh i nemoral. Ne držiš do naših kršćanskih vrijednosti, naših svetih tradicija i naših običaja.“

I netko sluša te klerikalne radikale, netko to čuje, ali mu izađe na drugu stranu, a netko to uopće ne sluša. Mene to zabavlja. Ne bih ja ni jednu ženu proglasio štracom i ne bih je ja zgazio na ulici, imala ona mjesečnicu ili nemala. Ali ipak se ponekad uplašim onih koji zagovaraju egzorcizam nad komunjarima, sotonistima ili bezvjernicima. Koji govore:

„Izađi, crveni đavole, da se s tobom obračunamo, jednom za svagda!“

Jer kažu da besposlen pop i jariće krsti, a kako se ne bi obračunavao s komunjarima, sotonistima i bezvjernicima. A uz sve to kažu da imamo previše tih besposlenih svećenika. Da smo po tome na samom vrhu Europe. Iza Grčke, Italije. Poljske i Rumunjske.

Pa tako naši svećenici uzdižu naše ratne zločince, promiču ustaštvo i ustaške zločine, napadaju homoseksualce, potiču naš nacionalizam, obavljaju HDZ - ov predizborni konzalting, govore protiv pobačaja, seksa prije braka, nemorala, iskazuju stalnu mržnju prema našim ženama i izražavaju seksističke predrasude i ideologije. Umjesto da se bave sjemeništarima koji odustaju od svećeničkog poziva, umjesto da se bave nemoralom svojih časnih sestara. Jer kažu da su neke naše časne sestre raskalašene i halapljive, da su pronevjerile i potrošile novce, samo ja ne znam na što. Ili kažu da naše časne sestre pomažu našim svećenicima pri zlostavljanju djece i vjernika i

kažu da ih netko zove anđeli iz pakla. Uz to ti naši svećenici su neosjetljivi na socijalna pitanja i drže stranu ratnim profiterima, tajkunima i moćnicima na račun osiromašenog stanovništva. Zlouporabljaju svoje oltare, udaljuju se od svoje izvorne misije, to jest ne šire vjeru i evangelizaciju. I kažu da je Crkva zamijenila ondašnju partiju i ništa više i ništa manje. I često šire netrpeljivost i mržnju i govore:

„Pretvorili ste sve u Sodomu i Gomoru. Prepustili ste se razvratu, grijehu i bludu, pa će Gospodin u svom gnjevu spustiti oganj i sumpor.“

Na tragu svega toga doznajem da je neki svećenik, neki fra Igor netragom nestao i napustio svoju svećeničku službu. Odlučio je da više ne želi biti svećenik. Jedni kažu da se zaljubio u neku štracu vulgaris, u neku štracu smrdulju, neku sponzorušu, neku kurvu, prostitutku i kučku. Drugi kažu da čeka bebu s vjeroučiteljicom, jer i on je čovjek od krvi mesa i on je ljudsko biće. I svi se mole Bogu da se on javi, jer je nestao i ne javlja se. Neki kažu da on uživa uz tu štracu vulgaris ili štracu smrdulju i kada je se zasiti, tada će se on već javiti. A da li se on seksa u skladu s božjim zapovijedima? Koristi li on misionarski položaj, u skladu s novootkrivenim Poljskim moralno – praktičnim priručnikom, franjeva Ksawery Knotza. Koristi li se on priručnikom za seks bez grijeha i grižnje savjesti, i u duhu katoličke Crkve ili koristi doggy stil što je van toga moralnog priručnika. To se ne zna, ali se zna da Bog kaže:

„Plodite se i množite se! Zadovoljite svoju žudnju i požudu! Obavljajte dopuštena i nedopuštena milovanja. I ne mora svaki seks završiti sladostrašćem, bitno je da partneri uživaju. I nemojte koristiti nikakvu kontracepciju, kondome, spirale i pilule jer je to bračni grijeh i daleko je od evanđelja.“ I ne znam je li tako dobro ili nije. Ne znam zašto su nam svećenici bračni savjetnici? Jer naši svećenici znaju biti pedomili i homoseksualci, inače se bore protiv toga, inače se bore protiv

pobačaja, a seksaju se bez kondoma, pa im te snaše i časne sestre ostanu trudne, a onda ne znaju što da rade. Pa ili plate pobačaj ili se dijete rodi, ili majka ode u tajnost. Kažu da u svakom žitu ima kukolja, pa tako i u tom svećeničkom žitu. No neću više o tome.

Kod nas na Balkanu ni muškarci nisu nam baš bolji. Nisu ni oni vrijedni vjernici, u duši su oni ostali Balkanci koji sanjaju svog janjca s ražnja. Mogu biti Velike i Male Gospe, Uskrsi, Božići, oni znaju da će se negdje u prikraju peći janjci i oni su se na to nameračili. Briga njih za ta vjerska ludiranja, oni žele svog pečenog janjca ili odojka. I neće oni mukotrpno pješačiti cijelu noć, oni će se svježi dovesti automobilom, obići sav taj auditorij i potražiti šator s pečenom janjetinom ili prasetinom. Jer bez svega se može, ali bez pečene janjetine se ne može. Jer mi smo neuki do zla Boga, vidimo našu duhovnu i materijalnu bijedu, ali ne vidimo izlaz iz toga. No, zato imamo namrgođene i mrzovoljne biskupe koji nam stalno govore o nečem vječnom, a ne o zemaljskom životu i radostima života.

Jer to je naša duhovna i duševna tradicija, jer to su naše moralne i obiteljske vrijednosti, jer to je ta naša novovjeka pobožnost, naš vjerski identitet, jer to su naši heretički i praksićanski običaji. Nama treba Sveti Augustin, da nam donese pravdu i red. Jer nam je valjda to ostalo kao relikv iz samoupravnog sustava i onda su se pekli i jeli janjci. I u sve to se prilagodila i Crkva, pa ti sveti ljudi kažu:

„Klekni i moli! Izmoli nekoliko Očenaša i nekoliko Zdravomarija! I to će ti pomoći.“

A to netko može, a netko ne može. Netko za to ima želudac, a netko nema. Netko to može uvažavati, a netko ne može. No, naša crkva uopće nije senzibilna prema našim ženama. Jer one nisu pokorne služavke u službi crkve i muškaraca. I stalno ih naša crkva za nešto opravdano i neopravdano optužuje jer kažu da one vjeruju u nekakvog duha, u nekakvu životnu silu koja nama upravlja, a ne u Boga ili u Isusa Krista. Da one nisu vjernice, nego su nevjernice.

Možda vjeruju u uskrsnuće, u drugi svijet i to je sve. Ničeg se ne pridržavaju i ničeg se ne drže. Razvode se, ne idu u crkvu i podržavaju pobačaj.

A još ako se bave dijetama, estetskim uljepšavanjima, sportom, jogom i meditacijom čine duplo odvratanje od vjere, od kršćanskih vrijednosti i katoličkih orijentira. Ne možeš se ti slobodno ponašati i seksati, ne možeš ti širiti blud i nemoral, ne možeš se ti ponašati drugačije od naših patrijarhalnih zakona, a da te naša Crkva ne kritizira i osudi. Ne možeš ti biti promiskuitetan i promiskuitetno se ponašati. A uz to si nezadovoljna svojim seksualnim životom i ne znaš u čemu griješiš. Pitaš se zašto s tobom muškarci preskaču predigru, odmah se uključuju u akciju, prekratko to sve traje i odmah muškarci obave što moraju, zaspu i zahrču. I uopće ne znaš vrijedi li za jednog takvog glumiti i odglumiti orgazam? Jer moraš se držati do naše reproduktivne religioznosti, do monogamnosti i do spolne čednosti. I naša žena mora biti pokorna, submisivna i krotka, inače odmah dolazi u sukob sa našom Crkvom i crkvenim očevima.

A ja ne znam jesu li naši političari gori od naših svećenika i biskupa? Jedni i drugi ne misle na nas stoku sitnog zuba. Misle na sebe i na svoje potrebe. Jednako su socijalno neosjetljivi i briga ih za nas. Mi smo im ovce za strižnju i ništa više. Od nas traže svoje lemozine, milodare, daće i ništa više. I zato nam govore o bezgrešnom začecu, o Djevici Mariji, o uskrsnuću, raju i paklu i o vječnom životu. I zato nam govore o onom što se odigravalo prije 2.000 godina. I zato nas oni vode i uvode u srednji vijek. A da su oni slizani jedni s drugima, jesu. Ali to, čini se naših žena se ne tiče, one vode tko zna kakvu politiku ili ideologiju. Žene su i tako nerazumna bića i oni ih takvima vode. Jer one ne uvažavaju činjenice, pa je netko zločest smislio pjesmu i objavio je na društvenim mrežama:

*„Ustajte vi kršćanske žene,
vi štrace koje mori jeb.
Ne širite svoje noge lijene,*

*nek' se zatre bluda stijeg.
Čuvajte žene vi nevinost svoju
za svetu prvu bračnu noć,
tu vrednotu i čednost svoju,
uzet će frajer ako će mu se dignut moć.
I pokloniš dijete kršćanskom svijetu.
Čuvati ga od oltara jako treba,
jer baš iz crkve opasnosti ga vreba.
I dok popo s oltara pobožno moli,
samo čeka da vam sinu pokaže svoj penis goli.“*

I naravno da je sve to razljutilo moju bivšu ženu, pa ona ljutito zbori:

„Baš me briga za te mafijaške djelatnike koji su iznad naših zakona. Bespovratno im dajemo milijardu kuna, a uopće ne znamo što oni s tim rade. Netko ih je oslobodio plaćanja poreza, netko ih je oslobodio toga da se moraju držati naših financijskih zakona. Ja poštujem vjeru, ali ne i te ljude. Briga me za Vatikanske ugovore. Ne poštujem njihove institucije, jer i one ne poštuju mene i moju državu. Oni neka se bave svojim skandalima i kriminalom, ne plaćaju poreze, netransparentno se ponašaju, skrivaju svoje financijske račune, a da ne govorim o njihovom zataškavanju pedofilije, o njihovim izvanbračnim odnosima s časnim sestrama. Ja njih ne napadam, pa ne bi trebali ni oni mene. Pa naravno da Crkva nije zamašnjak progressa, znanosti i slobodnih misli, svatko zna svoje, pa tako i ja.“

„Kad kažu da su nam Crkva i vjera moralni i životno kompas. Kad neki ministri kažu da jedan svećenik u bolnici vrijedi više od 20 doktora. Oni sve moraju blagosloviti i onda će to funkcionirati. I mora ih se bespogovorno slušati. Ako ih se ne sluša, onda će biti zlo na zemlji.“

„Ja se ne slažem s time. To se na mene ne odnosi.“

Meni je jasno da se moja bivša žena ne može kontrolirati. Možda se u početku kontrolirala, ali to više nije u stanju. Stoga joj kažem:

„Pusti sad to na miru. Tako je, kako je. Ne možeš tu ništa promijeniti. Na vlasti su sada drugi ljudi. To nam je naša borba i naša demokracija donijela.“

I zašutim ja na sve to. Crkveni krugovi sada misle da su neuništivi, pa se ponašaju nekontrolirano. A ja ne znam jesmo li mi grješnici, jesmo li mi zli ili su crkvene strukture pune grijehova, zloće i slabosti. Ne drže oni do svoje temeljne misije i zlouporabljaju svoje kršćanstvo. Ne svjedoče oni duhovne vrijednosti i evanđelje. Drže oni do materijalnog, raznih privilegija, skupih automobila, skupih palača, a mi smo u ovoj našoj tranziciji osiromašili i postali prosjaci. Dogodio nam se nerazmjer u bogatstvu, pa je došlo do nepovjerenja u Crkvu kao instituciju. Svi govore da je nešto trulo ili bolesno u državi Danskoj, pa tako govore da je nešto trulo i bolesno u našoj Crkvi. I vjerojatno zbog toga je većina vjernika izgubilo povjerenje u Katoličku crkvu. Došlo je do sukoba između crkvene i osobne religioznosti. Mnogi vjernici svoju religioznost radije prakticiraju kod kuće, distancirali su se od Crkve ili su postali ateisti ili nereligiozni.

Naš čovjek ne voli bespogovorno slušati. Sluša jedno vrijeme, pa kad vidi da ti svećenici i biskupi govore gluposti, onda od svega odustaje. A oni su neuništivi u tim svojim glupostima. A naš čovjek drži do istinske vjere. Drži do Kristove objave Petru da je on Stijena na kojoj se gradi Crkva. Poštuje Boga i ne voli on prijetiti paklom. Ako čovjek traži spasenje, on će mu ga podariti. On će mu podariti uskrsenje. I ne mrzi on nikoga. Ne voli on naše radikale i fundamentaliste. Drži on i do vjernika i do nevjernika, drži on i do ateista, do poganih i agnostika. Drži on i do bludnika i bludnica. Drži on i do kurvara, ali i do prostitutki.

POGLAVLJE 6

Mojoj bivšoj ženi treba vremena da se pribere, pa nakon svega ona kaže:

„Žene nakon četrdesete najviše uživaju u seksu. To im je potrebno zbog njihovih vaginalnih stijenki, to im je potrebno da se ne osjećaju tromo, to im je potrebno zbog ženskih bolova.“

„Ali ti si odavno prevalila četrdesetu. Ti si bliža godinama za završetak seksualne karijere i mirovinu.“

„Nisam izgubila libido, nisam izgubila seksualni nagon. Ne želim se seksualno suzdržavati, ne želim toksičnu vezu. Što znači malo celulita i bora na krivim mjestima. Što znači salo na trbuhu i bokovima. Shvatila sam da se u mraku to ne vidi i da je to nekim muškarcima simpatično. Bitno je moje sladostrašće i moj užitak, a ja u svemu tome uživam.“

„Meni si govorila da uopće ne uživaš, da si hormonalno neraspoređena, da će seks naškoditi tvom intelektu i da te boli glava.“

„Ti si bio opsesivno – kompulzivan muškarac, ma što to bilo i ma što to značilo.“

„Znaš li ti da mi je tvoje odbijanje pričinjavalo burne reakcije na mom tijelu. Da sam osjećao bolove u stomaku, da nisam imao apetit, da sam padao u depresiju, da nisam bio koncentriran za posao, da sam imao sindrom slomljenog srca i da sam loše spavao.“

„Bilo pa prošlo. Sada su nova vremena.“

„Ja sam se od svega razbolio. A jesam li doživio ljubavni brodolom, ne znam.“

„Ja se sada bavim astrologijom. I znam da je Venera u znaku Raka, a to znači da trebam krenuti u nove radne i ljubavne pobjede.“

„Nećeš li time napustiti dragog Boga i Isusa Krista? Nije li sve to u suprotnosti sa tvojom novootkrivenom religijom?“

„Samo je kod nas to tako. Religija bi trebala biti intimna stvar pojedinca, a kako će se taj pojedinac ponašati, to je stvar njegovog izbora.“

„Ne možeš ti s jedne strane biti vjernica, a s druge strane grešnica i štraca.“

„Briga me za to. Ako sam otkrila da me seks privlači, onda me on privlači. A crkva nema s time ništa. Redovito ću se ispovjediti i to je to.“

„Crkva osuđuje vanbračni seks i ako to nije usmjereno rađanju djece. To nije u skladu s Božjim zakonima. To je ljaga na ljudski rod. Sveti Pavao kaže:

„Neoženjenima pak i udovicama velim: dobro im je ako ostanu kao i ja. Ako li se ne mogu uzdržati, neka se žene ili udaju. Jer bolje je ženiti se negoli izgarati.“

„Onda ću se ponovo udati. Ne želim biti nevjernica.“

„Ali taj tvoj muškarac može ti biti sin. Mlađi je od tebe 30 godina.“

„Nije 30, nego 28.“

„Nije šija, neg' je vrat. Ali ako ne možeš drugačije, bježi od bludnosti. Naša Crkva kaže da je tijelo hram Duha Svetoga, da trebaš držati do svoje neokaljane postelje da ti ne bi sudio Bog. Ti si za našu Crkvu grješnica, ne obavljaš seks radi reprodukcije.“

„Za mene seks nije ništa prljavo i prezreno. Za mene je to normalno i prirodno. I reci ti meni gdje u Bibliji piše da je vanbračni seks grijeh?“

„Sveti Pavao kaže: „Bježite od bludnosti!“ I da se treba ženiti, a ne izgarati. I ne mogu se ljubavni i financijski problemi rješavati seksom.“

„Što mogu kad mi samo to preostaje.“

„U svakoj vezi ima uspona i padova, ja sam u fazi svog gospodarskog pada. Ne radim, ne primam dohodak i nemam. Stoga, se nećeš usrećiti ako se seksaš sa mnom. Uzaludno trošiš svoje dragocjeno vrijeme, a meni je seks s tobom dosadan, da ne može biti dosadniji. Ja sam ti kupio vibrator, ne znam je li ga koristiš? Ako ga ne koristiš, preporučujem ti kineske kuglice. Kažu da je to dobro za tvoje vaginalno i općefizičku spremu i zdravlje.“

„Pričaš gluposti.“

„Onda primijeni Kegelove vježbe. Kažu da su one učinkovitije.“

Ja to činim jer je nestala moja želja za seksom sa mojom bivšom ženom. Za mene je sve to neprirodno i neugodno. Briga mene za predmenstrualne, menstrualne i postmenstrualne tegobe moje žene, pa ona je u menopauzi i nema više mjesečnice. Stoga joj kažem:

„Večeras je pun mjesec. Tko zna što će iz toga izaći, a izlaze vještice, vragovi i demoni. Leći ću i želim to sve zaboraviti i nekako preživjeti. Nisam seksualno aktivan, i nije mi do seksualnog užitka.“ Jer ne moram si ja podizati samopouzdanje, zdravlje i energiju, a imam problema i sa mozgom, našim najvećim spolnim organom. I nemam si ja što jačati srce i krvne žile. Nemam ja što bolje spavati i sanjati. Glavobolje ili migrene ili imam ili nemam, ne ovisi to ništa o

seksu. I brige mene za moj imunitet, briga mene za moje i ženske hormone.

Briga mene za njene feromone, njen estrogen, serotonin, dopamin. Mene više brinu naši vjerski radikali koji ne podnose kritiku vlastitog sustava. Oni su zabetonirali svoje tvrde stavove, oni vole nekoga sotonizirati, oni ne vole oprečna mišljenja i sučeljavanja s neistomišljenicima. Pa su odmah agresivni i ksenofobni, ali to ne govorim svojoj bivšoj ženi. I što ću joj govoriti? Mogu joj samo reći da je glupa, ružna i neinteligentna. I da stalno inzistira na svom izgledu. Po potrebi povećava ili smanjuje svoje grudi, stražnjicu i bedra. I Bogu je s time dosadila. I nikako da se suoči s istinom. I stalno govori o pozama u seksu koje voli i koje ne voli. A mene je briga za to što ona ne voli, briga mene što ona voli ili ne voli kaubojku, obrnutu kaubojku, lotus, žlicu ili misionarsku pozu. Što je zna raspametiti seksi osmica, kad netko stavi jastuk ispod njene stražnjice i radi nad njom sklekov. Pa ja više ne mogu napraviti ni jedan pravilan sklek, više ja nisam za to i više me to ne zanima. Ostario sam i onemoćao.

A moja bivša žena želi tražiti i istraživati nove teorije o ženskom sladostrašću. Za mene je moje sladostrašće moja ejakulacija i ništa više i nema u tome ništa novog. I nema više straha od reprodukcije, pogotovo ne sa mojom bivšom ženom, jer ona je u menopauzi i klimakteriju. Stoga ja više ne namjeravam ponirati i putovati u prošlost, ne mislim se baviti ženskom plodnošću ili neplodnošću, ženskim ciklusima, Mjesecom, ne želim se baviti ženskim hormonima: dopaminom ili oksitocinom. Sve mi je to daleko i strano. Sve je to daleko od mene i mojih novih prioriteta. I trebala bi ona reći ne botoksu i plastičnim operacijama. Trebala bi ona reći ne estetskim operacijama i trebala bi dostojanstvenije starjeti. I ne bi se trebala suprotstavljati našem svećenstvu. Valjda je to i sama shvatila, valjda je shvatila da naši svećenici najmanje prenose duh evanđelja, da oni nisu dobronamjerni, da oni zloupotrebljavaju svoju crkvenu moć, da oni nama prijete nebeskim paklom i valjda je ona

doživjela poneku neugodnost. Oni od nas žele stvoriti super vjernike, ili ljude bez mozga i bez nekog drugog mišljenja i vjerovanja i po njima žene ne mogu nikako biti u glavnim ulogama.

Ne mogu žene biti Wonder Woman ili Xena – žena ratnica. One moraju biti čedne, pokorne i odane. One moraju biti kod kuće i moraju uvijek biti raspoložene za svog muškarca. Stoga, moja žena na sve to kaže:

„Danas je dan ženskog orgazma, hoćeš li mi pomoći da ga postignem i ostvarim? Hoćeš li mi omogućiti seksualni vrhunac i klimaks? Ne mogu više čekati, kažu da svaka žena ima pravo na svoj orgazam, da ga svaka žena zaslužuje, a danas je dan kada mi to moraš omogućiti. Moja dosadašnja iskustva su neadekvatna i nepotpuna. Samo sam s tobom nešto doživljavala.“

„Nisam li ti kupio vibrator. Zašto njega u miru ne koristiš? Zašto se ne baviš trčanjem, vježbanjem, zašto ne jašeš konja ili zašto ne voziš bicikl? To će poboljšati cirkulaciju u tvojim genitalijama. A i što će ti to famozno sladostrašće, ono traje osam do deset sekundi.“

„Nije bitno. Samo s muškarcem mogu postići vaginalna, klitoralna, kombinirana i višestruka sladostrašća. Samo s muškarcem doživim požudu, seksualni nagon, uzbuđenje i sladostrašće.“

Prirodna sam i zdrava. Takva sam i ne mogu se promijeniti.“

„Ali zar ti nije toga dosta? Zar se nisi svega zasitila?“

„Nisam se zasitila. Izgleda da sam tek sada dobila volju za tim.“

A meni je svega dosta. Ja bih završio s tim. Jer mene moja bivša žena uopće ne izaziva i ne uzbuđuje. Prema njoj sam potpuno nezainteresiran. Ona mi je neprivlačna i seksualno me ne privlači. Zbog nje sam aseksualan.

Mislim u sebi:

„Briga mene za misterije ženskog orgazma, briga mene što svaka četvrta žena ima problema sa postizanjem sladostrašća i što je svaka peta žena aseksualna. Ja se usredotočujem na svoj orgazam, a za nekoga drugoga baš me briga. Ja se mučim s tom svojom erektilnom disfunkcijom. Nemam baš redovnu seksualnu želju i libido. Ne uzbuđuju me sve žene, nego samo poneke i mora nam se štošta poklopiti. I što sada hoće ta žena od mene? Pa ne misli da ja valjda ispravljam krive Drine. Ne želim ja primjenjivati terapijski pristup. Ne želim je ja opuštat. Ne želim se ja baviti njenim rigidnim odgojem u djetinjstvu, školi i obitelji. Ne želim ja liječiti njene traume, njene psihičke blokade, njene nemire, njene emocionalne rane i loša iskustva. Uopće ja nisam za to. To me uopće ne zanima. Ne želim joj stimulirati dražicu, ne želim se ja baviti njenom anatomijom i brige me za njena sladostrašća. Dosta mi je toga.“

No, moja me žena u svemu tome prekida i kaže:

„Treba stimulirati moje neurotransmitere, moj orbitofrontalni korteks, moju dražicu, moje bradavice, moj anus, moj rektum, moj dopamin i oksitocin. Ako to muškarac ne uspije, ja imam poteškoće: imam probleme s cirkulacijom u genitalijama i imam suhu vaginu. I seksualni terapeuti kažu da to ima gotovo svaka druga ili treća žena.“

„Ne mogu ti to omogućiti, kad ti voliš glumiti. Voliš glumiti hijenu na samrti. I uostalom, nisi li se ti od mene razvela da bi tražila druge muškarce. Nemam ja nikakvih obaveza prema tebi. Ne možeš se ti pozivati na bračne dužnosti, jer mi nismo u braku. I zar ti ja nisam kupio vibrator, uzmi njega i iskoristi ga. Briga mene za tvoje reproduktivno i nereproduktivno zdravlje i razdoblje. Ti si za mene narcisoidna osoba koja zlostavljaš osobe koje voliš, i one koje ne voliš. Ti si osoba koja mi kompliciraš život i trošiš moja financijska sredstva. I zar nisi rekla da ti je moj penis prekratak i preuzak?“

„Daj što daš. Mogu se zadovoljiti samo s onim što mi se nudi. Znaš li da sam išla na operaciju moje vagine, pa sam je smanjila? Umjesto usnate vagine, sada imam velikodušnu i koščatu vaginu.“

„Baš me briga za tvoju vaginu, za tvoju uzbuđenost i za njenu prilagodljivost. Ona me uopće ne zanima. Tvoj novi partner je promijenio miris tvoje vagine, sada ona ima riblji miris. To mi se uopće ne sviđa ili imaš bakterijsku vaginozu ili imaš neku drugu bolest. Uostalom, briga mene za suhoću tvoje rodnice. Ti si narcisoidna osoba i imaš nisku razinu emocionalne empatije. Tvoja očekivanja su nerealna, a ti si ustvari došla po moje novce kojih nemam.“

„Ja samo ne želim biti razvedena i nesretna i otići ću zbog toga liječniku. Riješit ću se ja tog ribljeg mirisa. Želim biti razvedena, ispunjena i sretna. Ne želim više da me partner ismijava, da se prema meni uvredljivo ponaša, da osuđuje moje greške. Ne želim da me moj partner seksualno odbija. Želim da je on zainteresiran za mene, da su mu hormoni spremni za mene. Ne želim erektilno disfunkcionalnog muškarca i psihološki nezainteresiranog muškarca. Zato ću krenuti na te estetske operacije. Pomladit ću se ja, uljepšati se i postati seks bomba. Ako neće moj muž sa mnom, naći ću one koji to hoće. Neću se ja odreći seksa. Nisu svi voajeri, pervertiti i egzibicionisti u ovoj zemlji, inače bi se ja bavila vuduom. Postala bi vudu svećenica.“

„Kako bi ti od dobre katoličke žene postala vudu svećenica?“

„Sve se može kad se hoće.“

„Ali za vudu kažu da zazivlje mrtve, da zazivlje razne perverzije, magiju i okultizam. To je stara paganska religija.“

Moja bivša žena mi nije ništa odgovorila, a ja mislim da je njena genetika kriva za to. Ona je izgradila svoj sustav vrijednosti ili ga nije

izradila. Ali ona je od lude majke i još luđeg oca, pa je taj sustav lud do boli. Uz to ona ima ili nema bolest grudnih i guznih implantanata i silikona. Njeni roditelji su na kraju i pri kraju života poludjeli i mora da su njihovi naslijeđeni geni i genetski čimbenici utjecali na nju. I odjednom je ona dobila tu iznenadnu seksualnu i agresivnu energiju. I kažu da je to posljedica njenog kompleksa manje vrijednosti. Ona se na taj način oslobađa od svega toga, ona sve to kompenzira, ali na društveno neprihvatljiv način. I ona nemilice troši novce, bez dogovora s bilo kime. Nema poštovanja prema bilo kome, ignorira svakoga tko ju savjetuje, ne priznaje to kao problem, nikoga ne uvažava i troši više nego što zarađuje. A meni preostaju svađe s njom, objašnjavanja i predbacivanja.

Jer mi imamo različite seksualne potrebe i želje, ja uopće nisam opsjednut čipkastim donjim rubljem, a moja bivša žena je postala napaljena, ona je postala domina i ninfomanka, ona želi biti gospodarica, ona želi biti boginja seksa, a ja sam za sve to nezainteresiran i nemam potrebnu erekciju. I nema tu nikakve sreće, ravnoteže i balansa. I što me još smeta kod moje bivše žene? Smeta me to što ona pored estetskih operacija, silikona, botoksa i filera voli tetovirane muškarce, što se i sama tetovira. Što si je na guzicu stavila nekakve ruže. Pa ne misli valjda da ću si i ja staviti ruže na guzicu? Ne mogu se ja toliko transformirati, ne mogu se ja transformirati u majmuna. Radim na svom hormonskom zdravlju i to je to. Briga me za ženske fetiše. Ne želim ja obožavati stopala moje bivše žene, nemam ja želudac za to.

Kažu da je to sve domino efekt jer ona je uz sve to postala i domina. Ona veže svoje muškarce, tuče ih i grubo im govori za vrijeme seksa. Samo nekad su ti muškarci neposlušni robovi, a nekad nisu. Ona ne voli, kada je oni ne pokorno ne slušaju. Ona voli submisivne muškarce, koji vole kada ih se ponižava, koji je slušaju i koji u svemu tome uživaju. Pa, onda neka uživa ona s njima, baš me briga za sve to, ali neka mene ostavi na miru. Ona se ne želi uskladiti sa mnom, pa se ja tako ne želim uskladiti s njom. Meni takva supruga ne treba.

Meni ne treba netko tko će me stalno kritizirati. Ja živim kako znam i umijem i ne treba mi nikakva kontrola. I ne trebaju mi žene koje će me voditi kroz život. Ne trebaju mi žene koje imaju kliničke i hormonalne probleme. Ne trebaju mi žene koje stvaraju afere. Ne želim ja saznati za njihove složene i sofisticirane osjećaje. Ja želim jednu pametnu, srdačnu, inteligentnu, stabilnu, praktičnu, uravnoteženu i opuštenu ženu. A moja bivša žena je izgubila zdrav razum, ona je nepopravljiva u svemu tome. Nemilosrdna je i nepopravljiva je. I misli da je fatalna, da se bez nje ne može. Zbog toga bih pobjegao glavom bez obzira, ali ne mogu. Više nisam zdrav, bolestan sam da ne mogu biti bolesniji.

Ona samo misli o svojim vaginalnim, klitoralnim, kombiniranim i višestrukim vrhuncima, o svojoj vagini i svojim sofisticiranim sladostrašćima. Traži onoga tko će joj stimulirati dražicu, tko će joj nalaziti g - točku i tko će joj čačkati po vagini. A kažu da je to stvar jednostavne mehanike, pa mladi muškarci to prihvaćaju, mi stariji nismo za to zainteresirani. Jedno vrijeme nas briga, a onda nas više nije briga za žensko sladostrašće. Brige nas za tih 20 ili 30 sekundi sreće. Brige nas za žensku sreću, briga nas za ženski oksitocin, brige nas za žensko glasno stenjanje, roktanje, graktanje i vrištanje, brige nas za žensko crvenjenje, to za mene nije nikakav uspjeh. Imam ja druge prioritete u životu. Zar nisu Biblija, vjera i svećenici ženama i tako namijenili nesretnu sudbinu? I sada to ona želi promijeniti, želi postati žena predator, žena kaguar, želi postati muškarac. A meni odgovaraju žene kod kojih se puno toga vidi, kod kojih više ljulja, nego što žulja.

I valjda je zato rekla da me više ne voli, da nije u mene zaljubljena, da ne može živjeti sa mnom, da nema razumijevanje za moju nezaposlenost i valjda zato ili zbog nečega drugoga dolazi po svoje novce. Kažem joj da smo se službeno rastali, podijeli smo imovinu, ja sam je isplatio, ali to nju nije briga. Ona se na to uopće ne osvrće. Ona tjera po svom. Govori o svom teškom razdoblju, o svojim plastičnim operacijama, o svojim hormonima, o svojim muškarcima i

o svojoj menopauzi i klimakteriju. Briga ju za mene i moje probleme. Ni ne pita me kako je meni, a meni je teško da ne može biti teže. No, ona govori samo o sebi, govori o tome kako ju je zlo snašlo, kako su joj se zaredale nesreće i kako je ona u depresivnoj fazi. Kažem joj da me je briga za to, da mi ne dolazi i ne donosi svoje probleme, ali ona se ne da. Uporna je i tjera svoje i stalno diže i rasteže noge kao nekakva balerina.

A ja ne volim seks poze koja mi ona predlaže. Ne volim seks u kadi, ne volim seks u stajaćem položaju jer nemam kondiciju za to i ne volim pozu zvana žlica. Jednostavno me to odbija od seksa i od moje bivše žene. I valjda se zato svađam s mojom bivšom ženom, valjda zato prekidamo naše odnose, mirimo se, ali se ne seksamo. Najradije bih joj rekao:

„Makni se od mene, ne dolazi više ovdje! Nestalo je strasti u našoj vezi. Razveli smo se i podijelili imovinu.“

Ali ona uporno dolazi, pa dolazi, bez obzira na moje riječi. Ona bi vodila nekakav tajni život. Ona bi bez grižnje savjesti izvodila striptiz, nekakav erotski performans i nekakve perverzne igrice. Ona želi biti emancipirana žena, samo meni to izgleda previše muškobanjasto.

Zašto ona malo ne stenje, uzdiše, previja se i ne odglumi svoje sladostrašće? Zar je ona dementna? Zašto ne kaže tom muškarcu kaže da je doživjela nezaboravne trenutke, da je to ljubav na prvi pogled ili požuda? Pa ona je i tako promiskuitetna. Ako nije zadovoljna s tim muškarcem, oporavit će se ona, a i doći će drugi. Brigu nju za Crkvu, za kršćanski peccatum ili istočni grijeh. Samo bojim se da će ona jednog dana urlati i vrištati. Nema ona živce za sve te promjene, za taj naš divlji kapitalizam, kršćanski pecatum, razne sindrome i taj naš barbarizam. Ona želi izvesti bijeg od naše svakodnevice, ona ne želi plakati i drhtati. Ona želi živjeti punim plućima, ona se želi osjećati poželjnom, želi se za nekoga urediti i želi se s nekim poseksati.

POGLAVLJE 7

Kažu da živimo u vremenima velike samoće, velikih laži, velikih izdaja i velikih prevara. Kažu da ne postoji idealna formula za ljubav, uvijek netko nešto komplicira, pa tako postoje konflikti parovi, pa tako postoje ljubitelji drame, ljubitelji zabave, ali i strasti. Ali vremena se mijenjaju, pa to partnerima dosadi, pa svi traže nekakvu dobru kombinaciju za sebe i nekakav perspektivan spoj i nekakvu perspektivu. I netko se smiri, netko nešto prihvati, a netko ne. Kažu da živimo u nemoći da se uspostavi jedinstvo s bilo kim i sa bilo čim. I koga god mi birali ili izabrali, pogriješili smo jer upali smo u lošu vezu, u loš brak i u loš razvod. Netko pogriješi u startu, netko u nastavku, a netko u finišu. Jer kažu da je ljubav slijepa, da je to neka vrsta ludila, da nam ona pokrene endorfine, da nam ona blokira moždane stanice, a onda jednog dana se osvijestimo, progledamo i počnemo se buniti protiv toga svega, jer sve to je loš proces za nas.

Pa tako ja mogu razumjeti da starije dame vole mlađe muškarce, vole i bezbrižan seks s obdarenim partnerom, vole one koji bi im mogli biti unuci. Pa im one uzvraćaju ljubav, i to već mogu ili ne mogu razumjeti. Ne znam što je s njima, i oni su valjda poremećeni. Pa vole zrele i osvijesćene žene kao što je pjevačica Madonna, a i ova ima 60 godina. Valjda su ti muškarci nesigurni u sebe, pa im treba vodstvo, financijska sredstva i okrilje stare dame. A njih zovu žene pume – kaguarke, životinje koje vole da progone nekoga i love nekoga iz zasjede. One su izmijenile životne uloge, pa umjesto lovine, one postaju lovci. Ali ni te žene nisu sigurne u sebe, pa varaju kad stignu i koga stignu. I u tome si pronalaze smisao života. Nikako da pokupe svoje stvari iz kuće i odu bez traga.

Nego one zamisle čovjeka svojih snova, ali onda nešto pukne u njima, počnu komplicirati i onda ga ostave i idu sa nekim drugim. Jer i one su ujedno seksi zvijeri, ali i klupko nesigurnosti. Uz to traže i od Boga oprost, a on im ih daje ili ne daje. No, one su zvijeri, pod utjecajem svojih nagona, pod utjecajem svojih hormona, pod

utjecajem Venere, Marsa ili Mjeseca i traže muškarce koje, ne moraju ili moraju, učiti. Mi muškarci zamislimo nekakvu šankericu, konobaricu ili bolničarku, a onda s njom prođemo kako prođemo. Ako smo pravi pastusi, još nekako, a ako to nismo, onda nikako. Jer i mi smo pod utjecajem naših nagona i naše strasti. Jer i mi sanjamo naše fatalne ljubavi i naše fatalne žene. Ali ako nam se ne posreći, ako se povežemo ili se ne povežemo s tom konobaricom, onda izlazimo iz svega zadovoljni i sretni ili nezadovoljni i nesretni.

Zato je valjda moja žena odlučila postati profesionalna domina. I valjda se zbog toga svađam s njom. Ne poštuje me i stalno me vrijeđa, ali ona dolazi zbog novaca. Sud joj je dodijelio što joj je dodijelio, ali ona nije time zadovoljna. I u stalnom sam okršaju s njom i nema mi spasa što se toga tiče. I ne vidim kraj svemu tome jer ona me ne napušta i ne odlazi od mene. I stalno mi prigovara: „Nisi oprao suđe. Nisi usisao kuću.“

Kažem joj:

„Briga te zbog toga, ti i tako ne živiš ovdje.“

A ona se ne smiruje, vrijeđa i stalno prigovara. I stalno želi biti u pravu, ma što to bilo i naše svađe traju i traju.

Najgore je kad dođu pitanja vezana za seks. Jer više nema između nas dvoje nikakve bliskosti i intimnosti. Nitko nikoga ne sluša i nitko ne uvažava onoga drugoga. I naravno da ne vodimo ljubav jedno s drugim, barem ja osjećam seksualnu averziju. Sve mi je to nepotrebno, monotono i dosadno. Potpuno sam nezainteresiran za seks s mojom bivšom polovicom, izbjegavam ju i ustvari osjećam gađenje, a sve je to izazvalo moje traumatsko iskustvo s njom i moju aseksualnost. Moje tijelo seksualno ne funkcionira i nemam potrebu za bliskošću i vezanošću. I imamo različite potrebe. Zar se ne kaže baba šumom, a djeda drumom? Njoj je dosta mog statiranja i želi uzbudljiv život i sladostrašća. Seks više ne doživljava prljavim,

nepriličnim i nedopuštenim. On joj više ne izaziva gađenje i nelagodu. Ona želi promjenu u sebi, ali i u drugima. Ne želi živjeti u lažima i zabludama.

Stesat će ona svoju ogromnu stražnjicu i svoj grozan celulit i krenut će ona već u novi život. Više neće ona biti revna katolkinja i više neće vjerovati u crkvu kao instituciju. Možda će ponekad vjerovati u Isusa Krista i u Boga. Jer ima ona i svoju zločestu i tamnu stranu. Voli ona vezati svoje muškarce, tuči ih i grubo se odnositi s njima. Voli ona sado – mazo igrice. Čitala je ona i gledala film „50 nijansi sive“. No, ona muškarcima nudi svoja stopala i gležnjeve, a ovi se time oduševljavaju jer postaju submisivni. Ili se ne oduševljavaju, pa postaju neposlušni robovi. Tko će ih znati, svaki muškarac reagira na svoj način. Ni ne zna se da kod nas ima toliko perverzних muškaraca. I s njima seks ne dolazi u obzir. Pa ih ona bičuje, veže u lance i okiva. Neće ona dotaći dno života, ona će se tome predati i uključiti. I nema prepuštanja tim muškarcima jer ona više nije dobra djevojka i žena. Jer ona više nije inferiorna, ona je superiorna. Ona je i tako postala drolja ili štraca po novom.

Uostalom, i što bih ja na to trebao reći mojoj ženi? Kod nje je nestao sram i stid. I što god ja kažem, ona ne uvažava. Kao da će me ona slušati. Ona je odlučila to što je odlučila, ona brine za svoj kardiovaskularni i hormonalni sustav, a ja nisam na ovom svijetu da ispravljam krive Drine. Ne želim ja upražnjavati grubi seks, ne želim ja nikoga daviti i zadaviti. No bojim se svoje bivše žene. Bojim se njenog ludila. Bojim se da mi ona neće u nekom svom ludilu odrezati ili amputirati penis. Istina je da mi on sve manje služi u seksualne svrhe, ali on mi i dalje treba. Pa nekako moram mokriti. Jer ne tražim ja nikakve klinke, pa nisam ja perverznan. Draže su mi starije žene, ali ne prestare. No, više ne bih mogao biti galeb ili galebarus vulgaris. Ne mogu se ja ni tuči po našim plažama. Ja sam za sve prestar. Prestar sam i za seks. I smetaju me neugodni mirisi koji dolaze iz vagine moje žene. Jednom je to smrad crknute ribe, drugi

puta nekakav kvasac, treći puta pokvareno pivo, četvrti puta smrad luka ili češnjaka, a peti puta nekakva trulež.

A ja nikako ne mogu reći da je moja žena dobra u krevetu. Ona nikad nije bila seks bomba i raketa. Uvijek je s njom bilo nešto nedovršeno. Nikad nisi znao je li uživala u svemu tome ili nije. Nikad nisi znao jesi li obavio dobru stvar ili nisi jer ona je bila pasivna ili prepasivna za mene. Pitaš je da ćeš ponoviti seks ako treba, a ona je već netragom nestala. Njoj je dosta ponavljanja. Za nju ponavljanje nije majka znanja i mudrosti. Ona ništa ne drži do toga da je smrtna, ona želi iskoristiti svaki dan koji je pred njom. I ona i dalje širi svoje otrove, vrijeđa ljude, širi drugima stres i negativnu energiju i vibracije. I stalno traži potvrdu svoje seksualnosti. Htjela bi da joj netko stalno govori da je nevjerojatna, a ona to nije. Meni uopće nije gušt raditi te smiješne pokrete s njom, a ona je zbog toga ili ubog nečeg drugog na granici živčanog sloma. Ona je destruktivna i ona će nekome nešto zlo učiniti.

Stoga je dobro da je ona što dalje od mene. Jer ona ima niski prag tolerancije, jer ona je psihički nestabilna, frustrirana i bolesna, a psihijatri to zovu poremećajem osobnosti i osvetničkim pohodom. I ona je u svojoj točki bez povratka u stanju štošta učiniti i počiniti. Dovoljno joj je da joj crna mačka pređe put, da je ona odvoji od Boga. I ona je odmah sklona obožavanju đavla, bogohuljenju i idolopoklonstvu. I ona je odmah sklona od svog seksualnog života napraviti spektakl. Naime čula je ona za Friedricha Salomona Kraussa, poznatog seksologa iz Požege, njegove tajne i njegovo učenje. I uopće ne znam jeli taj čovjek utjecao na nju ili nije. Stoga joj ja kažem:

„Zašto si rekla zbogom pameti, zašto si ostavila mozak po strani i zašto se više kulturno ne ponašaš? Zašto se više ne kontroliraš, zašto si vulgarna, zašto se seksaš do besvijesti? Zašto više ništa ne poštuješ, zašto na sve poludiš? Opasna si i za sebe, ali i za druge. U susjednoj Italiji bi te prekršajno i kazneno prijavili zbog svega toga.

Zašto si našla onog mladca, onog žigola, pa se s njim iživljavaš i krajnje nedolično živiš?”

„Izgleda da je za sve kriva svjetska kriza. Momak je obdaren i ispunjava mi svaku moju želju. Dovoljno je da obučem erotsko rublje i on se uzbudi. Voli moje fetiše i nije izbirljiv. On nije bio moja ljubav na prvi pogled, ali bio je uporan, pa sam i ja kliknula, popustila i prihvatila ga. Taj mladac je bio sirotinja, ja sam zarađivala i za njega. On je živio sa svojom majkom i sestrom u neimaštini i u bolesti. Nitko u kvartu ga nije volio, jer je dilao ili nije dilao drogu, pa sam ga ja spasila s ulice.“

„Što je bilo s njegovim ocem?”

„On se razveo od njegove majke, oženio je drugu ženu i nije redovito plaćao alimentaciju. Poslije je otišao u inozemstvo i tamo mu se gubi svaki trag.“

„I ti si mene ostavila zbog jednog takvog?”

„S tobom mi je život bio monoton i dosadan. Slobodno si raspolagao svojim novcem i ja nisam imala pristup k njemu. Meni si nametnuo obavezu i dužnost majke, žene i supruge, samo naš brak nije bio med i mlijeko. Ja sam se htjela mijenjati i promijeniti i postala sam ovo, što sam postala.“

„Postala si preljubnica, a prema meni drska i bahata. Očekivala si da se prema tebi odnosim kao prema nekoj princezi, da budem tvoj rob, a ti si bila skroz nemoralna i posrnula žena.“

„Takva sam postala kad sam se od tebe razvela. Jer dospjela sam u kvart gdje živi taj moj mladić.“

„Ali varala si ga i družila si se s drugim muškarcima?”

„Takva sam, kakva sam. Morala sam se boriti protiv svojih godina i protiv fizičkih i mentalnih bolesti.“

„I onda si zavoljela pjesmu „Macarena“ ili nevjerna žena.“

„Što mogu kad su ta glazba i taj ritam zarazni. Uvuku se u tebe i ne možeš ih se osloboditi. Ustvari je to tužna pjesma i tu ženu treba žaliti.“

„To je vesela pjesma, ali tekst pjesme uopće nije veseo. U toj pjesmi se radi o sponzoruši koja sanja život s drugim muškarcima u velikom gradu. Ta žena nije nikome spas, nego je pokora.“

„Kako god. Ti ne možeš izići iz svog balkanskog, seljačkog i patrijarhalnog morala i to je ta naša nepomirljiva razlika u karakterima.“

„Čujem da ti se dečko udebljao, a ti i dalje ne znaš s novcima?“

„Što te briga za nas dvoje. Mi imamo božanstven seks, najbolji seks u mom životu. A mi se i tako dalje svađamo, nismo kompatibilni i intimni. Ti me zlostavljaš, a u međuvremenu ti se smanjio i penis.“

„Za neke žene je on optimalno dug i širok, onako kao treba biti, a to što se tvoja rodnica raširila i osušila, nije moj problem.“

„Ja nemam problema sa svojim mladićem i s drugim muškarcima.“

„Onda smo riješili tvoj problem, pa trebamo riješiti moj problem.“

„A taj je?“

„Ne želim da mi ti više dolaziš.“

„Moramo riješiti moje duševne boli. Prijašnje, sadašnje i buduće. Ja s tobom nikad nisam doživjela seksualnu ekstazu, nikakav klimaks,

nikad nisam doživjela višestruko sladostrašće. Ostala sam za sve to uskraćena.“

„I što hoćeš od mene?“

„Želim nadoknadu.“

„Bilo pa prošlo. Sve je to odnio vjetar. Ja sam tradicionalan tip. Pružio sam ti ono što sam znao, a sada mi više nije do toga. Barem ne sa tobom. I možda sam postao zec, možda više nisam ni kojot, ni jelen, ni medvjed, ni bik, ni konj, a ni slon. I možda mi više ne odgovaraju žene ovce, plesačice, srne, vučice i mačke. I to je moj trenutak istine. Ja ne ignoriram povijesne činjenice.“

Jer ja se brinem za svoju depresivnost i anksioznost. Brinem se za svoj psihološki život. I brinem se ja za nedostatak moje seksualne želje prema mojoj ženi. Pitam se jeli to sve uvjetovalo to što od nje osjećam neugodan zadah i neugodne mirise ili smradove. Ona ili ne pazi što jede, ili jede začinjenu hranu ili je na dijetama pa joj se ugljikohidrati neprimjereno razgrađuju. Ili joj tijelo stvara ketone, a oni neugodno smrde. Ili ne uzima dovoljno tekućine, ja ne znam, a ne usudim se, pitati ju. Pa tako nemam ni seksualnu želju, ni uzbuđenje, ni erekciju, pa sam erektilno disfunkcionalan. Uopće ne znam što nije u redu sa mnom. Nekad smo se seksali kao zečevi, a sada ništa od toga. Nepovratno je nestala ljubavna i seksualna strast prema mojoj ženi. Nepovratno je nestao libido prema mojoj ženi. Ja volim submisivne, naivne i čedne žene i ne želim ja ljubavnu avanturu s njom. Ne volim ja napaljene žene, koje ne mogu kontrolirati svoje hormone i nagone. Ne volim ja žene koje se sa svima seksaju.

Za mene ona nije uopće atraktivna i ne mora zbog mene širiti svoje noge. Neka samo ona kontrolira svoje nagone, neka samo ona kontrolira svoju živčanost i bliskost. Ne zahtijevam ja od nje celibat, ne zahtijevam ja od nje da ukine flert, ali neka se ona primjereno

ponaša. I ne privlače me dominantne žene. Uopće ne držim do toga: stara koka, dobra juha. Ne držim do žena koje krše društvene norme. Neka ona samo bude kuguarka, jer za takve žene kažu da će im mlađi muškarci doći glave. Da ih uopće neće pomladiti. Da će one s tim mladićima doživjeti preranu smrt. I neće ona više govoriti:

„Kad narastem bit ću kuguarka.“

Bolje da bude obična, submisivna i pokorna žena. Bolje da ne glumi seksualno ludilo jer može završiti u zloglasnoj umobolnici.

Jer kod nas prihvaćaju samo društveno normalne i zdrave osobe, bez psihičkih bolesti, a ona je već sada mentalna olupina i neizlječiva. Za nju svi kažu da nije normalna, da ima pomračen um, da je prolupala. Pa je valjda i takvu prihvaćaju ili je ne prihvaćaju, jer ona nije usamljena i anomalija. Ona je sada postala naš standard, ona je produkt društva, ona je ta naša anarhija i bezvlađe. Ona je produkt tog našeg patrijarhalizma, našeg šovinizma i sindroma muške prevlasti. Njoj svećenici govore:

„Vidjet ćeš ti svoga Boga, ako se ne promijeniš. Ne možeš ti širiti društvenu osudu i osvetu. I ne možeš ti ići u osvetničke pohode. Ako te je netko uvrijedio, ako ti je tko nanio nepravdu, otrpi to, pošalji to u svoju podsvijest. Ne možeš ti akumulirati svoje nezadovoljstvo! Ne možeš ti biti agresivna! Ne možeš ti sada pući! Moraš se kontrolirati!“

A ona nema osjećaj da radi nešto loše. Za nju je svaka nemoralna ponuda moralna. Ona sve muškarce zamišlja golim, neprestano ima seksualne halucinacije i neprestano misli o seksu. Uz to, ona želi jesti u skupim restoranima i spavati u luksuznim hotelima. Ona misli da je fatalna, escort dama, a ne sponzoruša. Ona želi zaboraviti naš razvod i dosadašnji za nju tužni život. I ona želi naplatiti sve te silne estetske operacije. Možda joj je cilj pronaći novog životnog partnera, ali ona ne žuri s tim. Jer ima ona svog

dvadesetogodišnjaka, pa mora ispunjavati njegove želje i željice. I od njega joj se ne diže želudac i od njega nema opsesivno – kompulzivni poremećaj. Uz to, ona koristi g – sense tablete, a one joj pogoršavaju tu narušenu situaciju. Oslobođaju kode nje tu nedoličnu strast, izazivaju joj razne žudnje i stalno joj bude razne ekstaze. Ali, pitam se što ću joj onda ja? Nisam ja nikakav bankomat i ne mogu ja podnijeti taj financijski njen život. Uz to, ne želim je više bičevati i spankati po guzici.

Ne želim više ni dominaciju nad njom, ali ni podčinjavanje. Ne želim biti ni tiranin, ali ni roblje. I žao mi je što sam gledao film i čitao knjigu „Pedeset nijansi sive“. Ona mi ništa dobrog nije donijela ili je došla prekasno u moj život. Ne volim ni bol, ni ponižavanje, a ne volim ni da meni to netko nanosi. Ne volim nikoga vezati, ali ni biti vezan. Ne volim dominaciju, ni submisiju, ni sadizam, ali ni mazohizam. Uopće se na to ne palim, ne palim se na perverzne fetiše i ne volim grubi seks. Ne volim prepuštati se nikakvoj ludoj ženi, a pogotovo ne mojoj bivšoj ženi. Ne želim biti seksualni rob, a ona moja gospodarica. Tko zna što je ona u stanju učiniti? Sigurno ništa dobro. I ne želim je prihvatiti kao dominu. A ne želim ni s njom obnoviti vezu, ne želim s njom krenuti iz početka, kao da se nije ništa dogodilo.

Pa mi smo se razveli, podijelili smo imovinu, ona je vjerojatno svoj dio potrošila i sada bi mi se vratila. Ali ja to ne želim. Ona mi ne treba. Shvatio sam da mogu bez nje. Bez nje živim i funkcioniram. Jer ona se nije promijenila na bolje, nego na gore. Ista je takva i naša komunikacija, ona me maksimalno živcira, emocionalno je distancirana i mi smo nekompatibilni. Od nje mi se diže želudac, ili mi nešto u njemu proradi, a ona to ne shvaća i nema razumijevanje za to. Uz to je ona nekakva vjernica, a ja tu njenu vjeru ne razumijem. I uz sve to ona privlači mlađe od sebe i ona se s njima zbližava, a to više smeta moju okolinu, nego mene samog. Oni kažu:

„Vidi onu staru i nakaznu bludnicu, opet je zajahala nekog mladca. Pa zar ju nije stid, može joj biti unuk. U crkvi glumi vjernicu, a u stvarnosti je takva. Mora da ima bolestan mentalitet ili neki psihološki poremećaj. Tu mora da su demoni i vrag u pitanju. To su nečista posla, moramo joj naći nekog egzorcista, ali gdje ga naći? A i pitanje je kakva je ona kada padne u ta svoja teška psihička stanja? I hoće li ju egzorcist osloboditi demona, hoće li je izliječiti od njene opsjednutosti i hoće li joj umanjiti patnje i bol? Tu se radi o natprirodnim pojavama i stvarima i treba paklenoj zmiji satrti glavu.“

„Kako se to čini?“

„To čine ti egzorcisti.“

I ništa od bilo kakve akcije ili reakcije. U Marksovo vrijeme smo barem imali nekakvu akciju i reakciju. Naš čovjek je lak na riječima, naš čovjek je inače ravnodušan na sve, naš čovjek sve shvaća kao svoj tragičan usud, a djela su mu strana i smatra ih beskorisnim. Jer naš čovjek je uništen od raznih idiota, od bezdušne gamadi ili političara. Jer naš čovjek je u svom raspašoj stanju, u svom cirkusu, a moja žena umišlja da je vruća čuča, ili stara koka, dobra juha. Da je ona nekakva božanska žena ili boginja. Da je ona predator – žena. Da ona uživa u seksu. Jer ona ne priznaje mušku prevlast, jer ona je seksualno zdrava žena, pa za nju seks nije grijeh. A ako to i jest, ona ode u crkvu pa se ispovijeda. Stoga, ona preuzima kontrolu u svoje ruke. I to izgleda odgovara mladim muškarcima jer oni vole muškobanjaste tete. I to je valjda to naše razaranje patrijarhata i našeg društva. To je to pucanje okova. Samo ne valja odskakati od okoline jer kod nas vladaju serijski silovatelji.

Kažu da je u našoj blizini prijavljeno tri silovanja, ali policija sve smiruje i kaže ženama da se trebaju osjećati sigurnima, ali da ne hodaju same, nego u pratnji. Samo reci ti to našim ženama. Kažu da

one vole one koji im se prijete i govore da će ih seksati sedam dana, da one neće moći ni hodati nakon toga. I da one na to odgovaraju:

„Samo probaj!“

One bi nekoga izazivale, a onda bi ga na kraju optuživale. To je valjda u ženskoj prirodi, one bi nekoga izazivale, a onda bi se od svega toga šokirale, pa bi glumile seksualne žrtve. I ne znam tko tu sada ignorira povijesne činjenice, tko nam stvara tu nesigurnost i nestabilnost? A da je sve ludo ili je na granici ludila, jest, takvo je. I valjda zbog toga, moja žena kupuje nekoliko novih haljina, štikle i čipkasto donje rublje. Ide i kod kozmetičarke i frizerke. Pa naručuje tretman za lice i kosu, pa naručuje manikuru i pedikuru. Time si ona popravlja raspoloženje i time ona potiče novu želju za životom. I dolazi k meni i traži novi lab – top ili novi tablet.

„Što će ti to?“

„Treba mi.“

„Za što ti to treba?“

Pitam je iako znam da ona nije pri sebi, da ona ne funkcionira kako treba. Iako znam da si je kupila nekoliko novih haljina, cipela s potpeticama i čipkasto donje rublje. Iako je išla kod kozmetičarke na manikuru i pedikuru i iako je išla frizerki.

„Želim nove ljubavne partnere. Želim surfati internetom.“

„Nisu ti ovi dosadašnji partneri dovoljni?“

„Nisu.“

„Pazi da ne upadneš u zamku nekakvih cyber kriminalaca! Zar nisi čula za te grozne slučajeve? Što će ti to?“

„Treba mi.“

„Malo sredi te svoje hormone i tu svoju vaginu. Moraš znati što želiš i moraš dovesti svoje potrebe u realne okvire.“

„Što ja mogu kad mnome vladaju novootkriveni podražaji iz vagine i hormoni.“

„Ti si sada u menopauzi i klimakteriju i ponašaj se u skladu s tim.“

„I ponašam se u skladu s tim.“

Moja bivša žena se zamisli i ništa više ne govori, a jeli što shvatila, ne znam. Ona je nedojebena i nerazumna kravetina i u stanju je štošta učiniti. Jer ima probuđene hormone i te podražaje iz svoje vagine. Zbog toga je vulgarna i degutantna. To je njeno novootkriveno seksualno samopouzdanje. I ona se ničemu ne prilagođava i ne podređuje. Nema ona nikakvu kulturu što se toga tiče i uopće se ona ne kontrolira. I nemilice, neodgovorno i nekontrolirano troši novce. I ne ide kod psihoterapeuta.

A kapitalizam nas melje i pokorava. Svi smo mi nekakvi kapitalistički robovi ili robovi našeg sustava. No, ja ne želim umrijeti tijekom seksualnog odnosa. Ne želim doživjeti srčani udar s poznatom ili nepoznom osobom tijekom seksualnog odnosa. I ne mogu ja pratiti taj čudnovati put i životni zaokret moje bivše žene. Brige nju za tu našu novootkrivenu religiju, brige nju za naša religiozna uvjerenja, nema kod nje sukoba, samookrivljavanja, srama, kršćanskog pecatuma i stida. Ona voli i želi da je netko stišće za grudi i guzu, ona voli kada se ne može kontrolirati, ona voli skaradnosti, ona voli seks i sladostrašća. A jeli to vulgarno, sramotno, nepristojno i prosto? Jeli i to naše zlo? Jeli to taj naš dvostruki moral? Odstupa li sve to od naših pisanih ili nepisanih društvenih načela, našeg morala, naših normi i običaja, naših

tradicija i crkvenih vrijednosti? Ja to ne znam i ne zanima me. Ne želim se ja s time baviti.

Želim da me ta žena ostavi na miru. Briga mene za čudoredne norme koje izviru iz Evanđelja i kršćanskog morala. Nisam ja ni pravovjeran, dvoličan, ali ni licemjeran. Neću ja govoriti da se nisam za to borio, jer ni ne znam za što sam se borio. Možda sam trebao biti Harkanj divizija i sve bi bilo riješeno. Tada ne bih imao nikakve dileme i nedoumice. I briga mene za Crkvu. Ona zagovara najviše moralne norme, a štiti svoje silovatelje, svećenike – preljubnike i pedofile u svojim redovima. Ona odbacuje materijalno, kažu nije u šoldima sve, propovijedaju skromnost, a njihovi svećenici voze mercedese, razbacuju se novcima i grade luksuzne nekretnine. Govore protiv pobačaja, a njihove časne sestre ostaju im trudne. Govore o poštenju, a u biti su nepošteni i drže se uz vladajuće. No briga me za to. Ja želim žene na kojima se puno toga vidi, kod kojih ljulja, a ne žulja.

POGLAVLJE 8

Netko kaže: „Kraj takvih prijatelja, neprijatelji ti ne trebaju.“

A ja bih se na to osvrnuo i dodao:

„Pored te i takve moje bivše žene, neprijatelji mi i ne trebaju.“

Jer imam s tom mojom bivšom ženom toliko problema, od psihičkih, od fizičkih do financijskih. I svi su oni nerješivi ili nisu lako rješivi. Inače mi smo mala i zaostala sredina, pa mi se bivša žena upustila u vezu sa ženom, pa me je ostavila zbog žene, ne znam kuda bih od poniženja i srama. A izgleda da se baš to dogodilo s mojom bivšom ženom. Ona je odselila kod svoje dugogodišnje prijateljice, a što su one radile, jedino dragi Bog to zna ili ni on to ne zna. Ali da je moja bivša žena bila i u tim iskušenjima, bila je. Ništa ljudsko joj nije strano, pa tako i to. No, nije ju to dugo držalo, pa je počela progoniti muškarce.

Jer ona je bila stalno napaljena, i nije se štedjela, seksala se i pet puta na dan, a najviše je uživala uz porniče i doggy style. Time je odagnavala i tjerala od sebe stres, a nije htjela piti alkohol. I to su bili njeni životni prioriteti – doživjeti sladostrašće. Jer ako se ne doživi sladostrašće, nešto u životu ne valja. Jer ona je htjela biti sretna, jer je htjela uživati u životu, jer je htjela stimulirati svoj dio mozga namijenjen za seks, svoj nucleus accumbens. Jer joj zbog toga život nije bio potpun. Htjela je ona svoje pravo na sladostrašće. Jer je htjela doći do svog vrhunca i svog klimaksa. Morala je zadovoljiti svoju potrebu za sladostrašćem. Do sada je to bio njen nekakav misterij, a od sada je to svakodnevica. Jednostavno ona je htjela shvatiti što se događa kod nje tamo dolje, ali bez emotivnog vezivanja sa bilo kojim muškarcem, sa seljačinom, sa intelektualcem ili sa nekim manualnim radnikom. S nekim tko će joj stimulirati dražicu ili neće. Jer istina ili laž se mora dovoljno puta ponavljati da postane istina.

Naravno da ona nije molila Boga za oprost, nije išla ni na kakve ispovijedi ili pričesti. Ali mi tražimo utočište od svojih svakodnevnih problema i nekog novog partnera. Ali da će ona ići tako daleko da će razbijati sve predrasude i stereotipe, to nisam vjerovao, a ni mislio o tome. Zavodila je razne frajere, a oni su trošili svoj novac na nju, ne bi li je zaveli, a ona je bila islužena i stara. Bilo je tu raznih muškaraca, dvadesetgodišnjaka, tridesetgodišnjaka, pedesetgodišnjaka, ali i onih starijih, željnih dokazivanja. A njoj su trebali novci za šminku, za kozmetiku, za seksi donje rublje, za depilacije, estetske operacije, frizuru, skupe parfeme i tko zna za što još. Jedino znam da joj ne treba za kondome, ili joj i za to trebaju novci, da se ne bi zarazila. No, baš me briga i za to. To su sada njene brige.

I ne zna se jeli ona samo štraca, je li ona kurva, jeli ona kurtizana, jeli ona jeftina ili skupa prostitutka ili je sponzoruša? I pitanje traži li ona ili ne traži životnog partnera? A muškaraca sa seksualnim nagonima ima na bacanje. Samo da ima i ludih muškaraca, ima. Jedan joj je takav kupio i automobil. Nije to nekakav skupi automobil, ali je automobil. Meni je ona jadna, rasipnička fufa i ocvala opajdara i ništa više. Troši novac preko svih granica. I ako joj tijelo nije staro, star joj je mozak. Samo ona meni stalno dolazi i govori da sam joj nanio duševne boli i da to moram platiti. Ja ne znam o kakvim duševnim bolima ona govori, ali ona to stalno govori. Navodno je ona mogla ostvariti nekakvu političku karijeru, samo ja ne znam kakvu i koju. I kad mi dođe, ona se automatski raskopčava, skida grudnjak, jer je on navodno smeta, a mene smeta to njeno ponašanje.

Čini mi se da ona gubi moć rasuđivanja, da gubi svoje dostojanstvo i postaje vulgarna. Stalno razmišlja o seksu, jer ona je ovisnica o seksu, ali ne sa mnom. A meni je bilo dosta te njene psihološke bolesti, te njene manične depresije i tog njenog graničnog, bipolarnog i anksioznog poremećaja. I dobro je da si je našla nekog mlađeg muškarca, da više ne pretjeruje sa mnom i preda mnom.

Ona ispred tog mladog muškarca isprobava grudnjake, seksi donje rublje i tangice, jer je njena vagina stalno gladna, a on si jadan ne može pomoći, pa se uzbudi, dobije nenormalnu erekciju i onda se seksa s njom. I tko tu ima nekakav hiperseksualni poremećaj, tko ima seksualni nagon, a tko seksualni apetit, ne zna se.

S jedne strane naši ljudi se bave svojim novim identitetom, žele se uljepšati svoj CV do krajnjih granica. Lopovi ne žele biti lopovi, kriminalci ne žele više biti kriminalci, nego poštteni građani, a ostali su hrabri suci, nepotkupljivi policajci i istinoljubivi svećenici. Svatko si je našao novu ulogu u ovom našem časnom i poštenom sustavu. Svako je našao svoj privid, svoju opsjenu, svoju fatamorganu i iluzionistički trik. I svatko zna starohrvatski i svatko zna odgonetnuti smisao Osmana, Dundo Maroja i sličnih djela starih majstora. Još kad se tome dodaju djela antičkih majstora, onda je priča kompletna. I naravno da te i takve podržava naš prvi predsjednik Franjo Tuđman i naš premijer Andrej Plenković, a drugi glume da je sve u redu. A nije ništa u redu, lopovi i dalje krađu, kamatari uništavaju našu srednju i siromašnu klasu, a bogati se enormno bogate.

Mi smo društvo enormno bogatih i bahatih pojedinaca i siromaha koji kopaju po kontejnerima. Mi smo društvo paradoksa. Za krađu ti ne treba tri razreda osnovne škole, a za nekakve škole traže se vrhunska znanja. I može se reći da je 30 do 50 % stanovnika ove naše lijepe domovine siromašno. Stoga se na nas odnosi pjesma:

„Što me nije grom pogodio, kad bez sreće put me vodio,

što me nije grom pogodio, da ne žalim što sam se rodio.

Siromah sam nije me sramota, ja ne tražim puno od života,

pusta blaga – što će mi.

Siromah sam nije me sramota, ja ne tražim puno od života,

nek' je zdravlja, pjesme, radosti.

Nesretnik sam od rođenja, čija me to ruka proklela,

sve sam proš'o, svuda bio, što imao, izgubio.“

I zato smo valjda u paklu bankrota, u dužničkom ropstvu, valjda zato dotičemo dno života. Zato valjda prokockamo sve što steknemo. A s druge strane moja žena je nemoralna, da ne može biti nemoralnija. Ona ne može kontrolirati svoje nagone i svoju finansijsku potrošnju. Najradije bi se ona seksala na javnom mjestu i pred publikom. A za nekoga su to traume, netko preko toga lako prolazi, a netko se bori, potiskuje to i šalje to sve u svoju podsvijest. Jer kod nas je proglašena sloboda vjeroispovijesti, kod nas je proglašeno preko 90 % ljudi vjernicima i rijetko tko je bezvjernik, ateist ili agnostik. Zato imamo puno katolika većih od pape, a ja imam problema s religijom. Jedva sam prihvatio Zaratustru i Zaratustrijance, a sada mi nameću mlađu religiju ili kršćanstvo i netko kaže: uzmi ili ostavi. A ja nikako da sve to uzmem. Jednostavno ne mogu biti pobožan, ali nisam ni depresivan kao svi ostali. Religija nudi spas i vjeru u vječni život, a meni se to ne mili. A izgleda da se to ne mili ni drugima, pa su anksiozni i depresivni. Pa su pod utjecajem PTSP- a, noćnih mora i trauma.

I ništa nam tu ne pomaže ili pomaže Sigismund Freud. Mi i dalje ignoriramo povijesne činjenice. Mi i dalje živimo u nesigurnosti i nestabilnosti. Možda smo mi postali drugi ljudi, možda smo se izborili za te svoje nove identitete, ali i dalje nam ostaju naši seksualni nagoni i naša agresivnost. I ako se tu dodaju naše cajke i balkanski mentalitet, onda je slika kompletna. I ne zna se tko je tu prosti malograđanin ili prosta malograđanka. I što je tu pogrdno, a što nije? Što je tu seljačka zadrtnost, a što nije. I kako se boriti protiv svega toga? Moja bivša žena je dozvoljavala da je drugi muškarci

diraju. Da joj diraju njene ogromne grudi, njenu veliku vaginu i njenu dražicu. Vulgarne riječi je uopće nisu napaljivale i tjerale na seks ili jesu. Zatvarala bi svoje oči, maštala o tko zna čemu, a ti drugi muškarci su radili što su htjeli od nje. A ja ne mogu to ničim drugim objasniti nego blagim moždanim udarom ili poremećajem u moždanoj cirkulaciji. Neki ugrušak joj je začepio neku žilicu, onemogućio protok krvi i ona se ponaša tako čudno. Kod nje se stvorio tinejdžerski mozak jer sve to je utjecalo na njen predfrontalni korteks i amigdal.

I zato ona osjeća glavobolje, omaglice i vrtoglavice, osjeća gubitak ravnoteže. Inače nemam objašnjenje ili opravdanje za to njeno ponašanje. A sve joj je to od nezdrave hrane, od nekretanja i od nevježbanja. I ona je stalno maštala o nekakvom doživljavanju sladostrašća. Kažem joj što će ti to, pa to traje desetak sekundi, a ona kaže:

„Nije važno. Volim taj osjećaj kada gubim kontrolu nad svojim tijelom, kad priroda i hormoni djeluju nada mnom, kad gubim svijest, pa bilo to i deset sekundi. Volim doživjeti taj vrhunac strasti i nadahnuća. Pomolim se, mislim na seks, seks je tu i onda odmah doživim sladostrašće. Volim doživjeti tu požudu, to ludilo i sljepilo s pravim muškarcem.“

Mislim si:

„Dobro je. Ne moram to ja raditi. Neka to radi s kim hoće, neka ju netko drugi zadovoljava, ali neka mene ostavi na miru. Meni se ona ne sviđa, ovako utegnuta. Ostario sam i nemam ja želju za seksom s njom.“

To su valjda posljedice tog mog starenja. Sve mi je krenulo nizbrdo mojim otkazom i mojim moždanim udarom. Istina da je to bio blagi moždani udar upozorenja, ali bio je moždani udar. Valjda od tada nemam nikakvu spolnu želju, nemam ni erekciju i moja mi bivša

žena nije privlačna. I ne želim slušati to njeno zvicanje i ne želim je poslušati da joj trebam davati seks i novce. I ne želim više ništa slušati o dužini mog penisa. On je takav, kakav jeste i ništa mu ne pomaže. On više neće narasti, ma što god ja primijenio. I briga mene za samopouzdanje moje bivše žene i briga mene za njezino zdravlje. Sve je to nepopravljivo otišlo, odnio ili zameo ih vjetar. I nema kod mene nelagode, a moja bivša žena neka bude anksiozna i nezadovoljna. Dobro je što nisam oćelavio, dobro je što nemam klempave uši, pa mi i to ne može moja bivša žena predbacivati i zvocati.

I neka mi zvoca što više nemam penis dužine 16 centimetara i opseg od 11 centimetara i neka si ona to traži, jer kod mene je to nepovratno izgubljeno i moja spolovilo meni otkazuje poslušnost, bez obzira koliko bilo dugačko i koliki bio opseg. Ja smatram da sam prosječan muškarac, još imam noćne erekcije, ali imam problema sa refleksnom i psihosomatskom erekcijom. Pa kad ona dođe, događa se ono neželjeno, ona me uopće ne zanima i ne uzbuđuje. I jeli u pitanju moja genetika ili biologija, ja ne znam i uopće me to ne zanima. Odradio sam sve u životu što sam trebao i sada bih da me se pusti na miru. Briga mene i za X, ali i Y kromosom, briga mene za genetički utjecaj majki, ali i očeva. I neću ja nikoga okrivljavati za moj slučaj. Briga mene što jabuka ne pada daleko od stabla. Briga mene za moje nasljedne faktore i za moje obiteljsko stablo. Moju bivšu ženu uznemirava moja neurednost, što kuću ne održavam kako treba, pa kad ona to spremi, nestane romantike.

Pa tako ona zvoca, li ga zvoca. I to mene iritira i odbija, da ne može biti gore. Najradije bih se nekud sakrio, ali me ona uvijek iznenadi i uvijek mi nenadano dođe. I nema skrivanja, jer ona me uvijek pronađe. Ali nema u tome svemu ni malo uzbuđenja. Pa je sve kod mene uspavano, a i ja bih mogao malo odspavati. Bojim se srčane ili moždane bolesti, previše je emocionalnih prepreka, došlo je do zamora materijala, monotonije i zabrinut sam za svoju izvedbu i za svoj neuspjeh. I jednostavno mi se ništa ne da. Jednostavno je iz

mene isisana sva energija, jednostavno je ne pronalazim u tih svojih 80 kilograma. Nekako sam još funkcionirao sa 120 ili 140 kilograma, ali sada sa 80 kilograma nikako ne funkcioniram.

Ostario sam i mislim: bolje da ljulja, nego da žulja, i revno sam obavljao svoje bračne obaveze i dužnosti. Meni uopće nisu smetale njene masne naslage. Ali njoj su valjda smetale, jer su joj bile ružne. Pa je ona navukla na sebe svoju namrgođenu facu, stalno je okretala glavu, stalno je bila očajna i ljuta i stalno mi je nešto zvrndala. I ne znam je li se ona odmah tada propila ili nije. Jeli koristila svoje lijekove za spavanje i antidepresive? Jeli se ona njima nakljukala i da je zbog toga bila nezainteresirana za bilo što drugo osim spavanja. Živjela je u svom svijetu i u svojim halucinacijama. I uopće ja nisam bio svjestan tog alarmantnog i paničnog stanja. Da sam bio svjestan tog stanja, slao bih je psihijatru. Od toga svega nisam imao ni volje za seksom. Pa tko će je taku namrgođenu, nepodnošljivu i neraspoloženu. Nekad je ona bila moja kraljica, nekad je ona bila majka moje djece, a sada su nas djeca napustila, pa nije ni majka, a ni kraljica. I onda se izrazito udebljala i postala na mene bezrazložno ili razložno bijesna, zla i opaka, kako se uzme. I ja je tako pitam:

„Što ne valja kod mene? Što sam ti ja kriv pa stalno prigovaraš i zvrndaš? Pa ti si stalno neraspoložena i namrgođena. Više i ne kuhaš i ne pereš mi rublje. Ničemu se ne smiješ i ničemu se ne raduješ. Ničim me ne privlačiš, a mi bi trebali obavljati bračne dužnosti i obaveze. Kako da ja to radim kad ti stalno nosiš te bapske gaće koje me ne uzbuđuju. Zašto ne kupiš erotsko rublje, zašto se ne depiliraš, zašto izgledaš kao nekakav dlakavi muškarac, zašto ne držiš do sebe?“

„Više ni ti mene ne uzbuđuješ.“

„Onda najbolje da razdijelimo imovinu i da se razvedemo.“

„Onda najbolje da se razvedemo.“

„Sutra ćemo podnijeti sve za brakorazvodnu parnicu.“

Tako je i bilo. Sutradan smo podnijeli sve za brakorazvodnu parnicu. Jer seks sa mnom mojoj ženi nije zanimljiv, jer je ona izgubila želju za seksom, jer je nestalo međusobnog divljenja i poštovanje. Jer je ona htjela brak bez seksa sa mnom, a ja se seksa ipak ne odričem. Jer ona više nije bila moja Venera ili zavodnica, a ja njen Mars ili muška snaga. Jer je nestalo naše muško – žensko prijateljstvo i često je dolazilo do svađa i sukoba. Ali u biti problemi su nastali jer je nestalo seksualne ili erotske ljubavi, a to je pokretač i glavni razlog muško – ženskog života ili suživota.

I nismo dugo čekali na sudsku odluku. Jer zašto čekati na nečije nasilje? Jer zašto čekati nečiju crnu minutu? Zašto čekati da netko postane psihopat? Zašto nastaviti s vrijeđanjima, prijetnjama i psovkama, to može prerasti u nekakvo naguravanje i tučnjavu. A i naši sudovi su čudni, proglase vaš brak nesretnim u skladu sa onom Tolstojevom izjavom da brakovi mogu biti sretni na više načina, a nesretni samo na jedan, i nema osnove za bračni razvod. Šuti i trpi mušice i muhetine svog partnera. I naravno da ja iz svega toga neću izaći slomljen, uništen i shrvan. I naravno da neću prolaziti kroz faze tugovanja. Neću prolaziti kroz fazu odbijanja, da više neću živjeti s mojom ženom. Neću biti ljut i bijesan. Neću nikoga optuživati za raspad te veze. Jer kad nešto nije išlo, onda nije išlo. Svi smo zasićeni i nema više pregovaranja. Odlučeno je tako i nema povratka. I nitko nema prava za depresiju, umor i loše raspoloženje. Što se mora prihvatiti, to nije ni teško. I valjda mojoj bivšoj ženi nije bilo teško otići pod nož i od velikih grudi broj šest ili sedam, smanjiti ih, napraviti trojku ili četvorku. A meni je bilo dosta moje žene.

Ona se počela ponašati kao da ju je nešto opsjelo, a ja nisam znao što. Već sam htio organizirati nekakvu sačekušu, da se netko obračuna s njom, da je netko pretuče, da je netko teško tjelesno ozljedi, da joj netko slomi prste i ruku. Jer kažu da ljude opsjedne vrag, ali ja nisam vidio i viđao prisutnost vraga, inače bi moju ženu

slao na egzorcizam, kod svećenika Zlatka Sudca. Jer moja žena se promijenila, od submisivne i pokorne žene, postala je domina i dominantna, a to meni nije odgovaralo. Meni nisu odgovarali njeni novi seksualni prohtjevi. I stalno mi je govorila: „Dabogda crkao, đubre jedno!“

Jer ja se nikako nisam mogao prisiliti na seks s njom. Ona me nikako nije mogla privući. Jer moja žena je postala kasni cvijet. Otkrila je nešto u sebi, što nije znala da postoji. I brige ju je bilo za to što se njena vagina promijenila. Što se povećala i proširila, a što se moje oružje smanjilo. Njoj se umjesto da se smanjila, povećala razina estrogena i njoj se vratila želja za seksom. Ali to nije meni pokazivala. I počela je svoje tijelo velike jabuke pretvarati u osrednju krušku. Jer su joj to preporučivali estetičari, jer su joj oni govorili da je to zdravije. Da joj ne valja to što je nakupila toliko masnoća na trbuhu i na bedrima.

Da to nije dobro zbog kardiovaskularnih bolesti i ateroskleroze. Da to nije dobro zbog općeg zdravlja. Čak su joj ti estetičari sugerirali da izvadi nekoliko rebara i uopće ne znam je li to ona učinila. Baš me briga zbog toga, ako će to raditi, sebi će to raditi. Svako je kovač svoje sreće, a ona je odlučila pretjerivati i tko zna u što će se transformirati jer netko joj je rekao da je vitak struk presudan za vrhunski seks. Da seksualnim partnerima treba i privlačan je vitki struk, jer oni inače odmah doživljavaju erektilnu disfunkciju. A uz to moja bivša žena želi sa svojim novim partnerima tražiti i svoju g – točku. Frustrira ju što to nije otkrila sa mnom, a u Kama sutri lijepo piše, da g – točka postoji. Ja joj govorim da se to istražuje, ali mene ona i tako drži nesposobnim i nekompetentnim po tom pitanju.

Pa se tako odjednom i nenadano njena vagina otvorila na sve novo i na nove muškarce. Ja joj nisam bio zanimljiv. Mene se valjda zasitila. I zašto onda nastavljati tu našu agoniju? Jer kažu da je razvod bolja opcija od lošeg braka. I zašto nastavljati te poremećene bračne odnose? Zašto trošiti vrijeme na osobu koja to ne zaslužuje? Možda

ćemo upoznati nekoga drugoga? I možda ću biti zdraviji nego što sam sada? I što se dogodilo? Začudo nije nam trebalo 20 godina da podnesemo zahtjev za razvod, nije nam trebalo 10 i više godina mirenja, suđenja i raznih pravorijeka, nisu nam trebale 4 prvostupanjske presude i nekoliko zastara, nego smo našu rastavu uredno dočekali u roku par mjeseci. I našem slučaju naše pravosuđe je bilo normalno i moderno. Nije bilo u kaosu i u krizi. Netko se je držao Zapadnih standarda, pravnica je bila korektna, držala se zakona i udijelila nam je, bez puno okolišanja, razvod braka

A ja sam zbog svega toga već unaprijed počeo piti alkohol, nisam se mogao kontrolirati, ničega se ne nisam sjećao i nisam ili jesam bio sklon nasilju. I uvažavajući sve to, naš sustav je bio brz i efikasan i onda je moja bivša žena iz svega toga izašla s novcima i s velikom financijskom koristi. Jer sud mi je naložio da ju isplatim, želim li živjeti u svom domu. Pa sam je isplatio. Dao sam joj 50.000 njemačkih maraka, ma što to bilo i ma što to značilo. A to je u ono vrijeme bio veliki novac. I mislim da je ona bila sretna i zadovoljna, da si je od toga kupila garsonjeru, i da je ostatak uludo potrošila ili je potrošila s neakvim razlogom. I da joj se odmah netko uselio u tu garsonjeru i da je ona jedno vrijeme mirno živjela. A onda ju je spopala ta pošast uljepšavanja i te estetike. Pa je išla iz jedne estetske operacije u drugu. Prvo si je smanjila grudi i ugradila implatante u grudi. Pa je sredila bokove, pa bedra, pa guzicu. I svaki puta kad bih je vidio, ona bi mi govorila:

„Ne diraj me! Sve me još boli. Danas mogu samo šetati. Oporavljam se od plastične operacije. Razlozi su kozmetički. Želim biti ne samo bomba, nego seksi bomba.“

„Jeli te to boljelo? Kakav će biti krajnji rezultat? Hoće li ti se time vratiti samopouzdanje i sigurnost? Jesi li išla i na rekonstrukciju himena?“

„Ti si baš neka budala. O kakvoj ti rekonstrukciji himena govoriš?“

„Čuo sam da vi nezadovoljne žene idete na rekonstrukciju himena i na vraćanje svoje nevinosti. To je za vas sveta stvar.“

„Tko još u ovim mojim godinama očekuje da ja budem nevina?“

„Valjda ima i takvih muškaraca.“

„To su neke budale, kao što si ti.“

„Vagina ti se raširila. I možda te muči osjećaj krivnje da si to obavila s krivim muškarcem. Moraš rekonstruirati svoju vaginu i svoj djevičnjak za tog svog novog muškarca.“

„Kako znaš da imam novog muškarca?“

„Mi smo mala sredina, sve se čuje, sve se dozna. Ali mene baš briga za sve to.“

„Ne, nisam bila na himenoplastici. Išla sam na druge kozmetičke operacije. Sredila sam si lice, grudi, bedra, bokove i stražnjicu.“

No, nije mene to toliko moglo uzrujati. Nije mi to toliko moglo stvoriti tjelesni disbalans i neravnotežu. Ali sve se skupilo: posao, mala plaća, loš brak i valjda štošta drugo. Pa je jednog dana krenulo to sa gubitkom tih mojih kilograma. I nestale su mi masnoće, ali mi je nestalo i mišićno tkivo i naravno da mi je sve uzrokovalo brojne zdravstvene probleme. I još sam morao uvjeravati mog obiteljskog liječnika da me pošalje u naš laboratorij na pretrage, a on mi je predlagao da pijem C vitamin i šećem prirodom. Spominjem mu ljutu travu na ljutu ranu, pa me je on nakon dužeg uvjeravanja poslao u laboratorij na pretrage. I onda se utvrdilo da mi je šećer 30, a trebao je biti 6. I ne treba biti prorok, da shvatite da vas je snašlo nekakvo zlo. I ne trebate shvatiti da vaši poslodavci misle da vas se treba riješiti, jer vi ne funkcionirate na ondašnjoj razini i sa ondašnjim entuzijazmom. Da nešto nije u redu s vašom karmom.

Jer po zakonu karme, sve se vraća, sve se plaća. Kako god nešto okreneš nije dobro. I netko je zaključio da više nisam funkcionalan. Moja žena je odbila moje seksualne usluge, a moj poslodavac moje radne usluge. Navodno sam po njemu samo sjedio na poslu, odmarao se i izležavao se i više mu nisam bio potreban. A ja sam otkrio da od tih lijekova za tlak, masnoće i šećer noću previše mokrim. Da patim od nokturije i da si razbijam san tim čestim mokrenjem. Pijem nekakve čajeve, ali od njih više štete, nego koristi. Više nisam Super Šokac ili Super Hrvat. Jer imam problem s prostatom i sa mokrenjem. Više nisam po volji klera.

A moja bivša žena postala je domina. Umislila si je da je Bog ili Boginje, da je iz nekog drugog univerzuma. I činilo se da konzumira nešto jače od alkohola, a što je to pored lijekova bilo, sami Bog to zna. I shvatila je da joj za normalno funkcioniranje treba velika muška batina, da treba nekakvog divljeg i rasnog konja. Ja sam taman kupio gel i flastere za povećanje penisa, ali oni uopće nisu pomogli u rastu mog oružja. A moja žena je i dalje bila nesretna i žalila se na svoju tešku sudbinu. Pa si je kupila nekakve seksi fetiše ili kožni kombinezon i bičuje i tuče muškarce velikim štapom. Profesionalno im nanosi bol i tako se rješava svojih životnih frustracija i svog bolnog PMS. Ja joj kažem da ona ne može imati PMS, da je ona u menopauzi i klimakteriju, a ona na to ne haje, ona i dalje radi po svom. Tuče muškarce po stražnjici šibom ili štapom, rješava se svog bijesa, svog nezadovoljstva i svoje depresije. To je za nju radna terapija, na tom poslu ona doživljava svoj adrenalin i više uopće ne pije alkohol, ne pije lijekove za spavanje i antidepresive. I više nije poslušna žena i submisivna.

A ja kad sam to sve doznao, trebao sam od svega toga pobjeći glavom bez obzira. Trebao sam negdje drugdje potražiti svoj bolji život jer ovdje su poslodavci manijaci, a političari nezajažljivi bolesnici. Za mene je to sve surova realnost. Nisam ja na to sve naučio. Jer ja se i dalje bavim svojom izopačenosti, svojim grijesima, svojim porocima, svojim okajanjima i svojim kaznama. Jer ja se i

dalje smatram grešnikom, jer moja žena misli da proučavam pornografiju. Pa se i dalje bavim svojim tjeskobom, svojim beznađem, svojim duhovnim spasenjem i svojim strahom od smrti. Tražim sunce, tražim nekakvo utočište u sebi, a stalno nailazim na mrak. Naime, ponovo mi je umro jedan moj prijatelj. Zvali smo ga Bunderla, jer je ličio na ondašnjeg košarkaša iz Slovenije. I nisam ga ni otrpao, a već nailazim na natpis:

„Svi vi koji negdje ulazite i dolazite, ostavite se svake nade!“

A ja se ne mislim ostavljati svake nade.

Meni se i dalje živi, iako i dalje živim u stresu, iako još nisam dobio mirovinsko osiguranje i tako nisam riješio svoju budućnost. Nisam ni razriješio odnose s mojom bivšom ženom, iako sam se razveo od nje. Pa tako zlu ne trebalo, liječim tu moju impotenciju ili erektilnu disfunkciju. Pijem ginko bilobu, vitamin E i aminokiselinu argininin. Kupio sam i viagru, iako se bojim sljepoće, gluhoće i srčanih problema. Ali što s može kad treba održavati taj kult plodnosti i naše civilizacije. A u fazi sam nabave brazilskog pauka Phoneutria nigriventer. Kažu ako te taj pauk ugrize nemaš više seksualnih problema. Možda imaš drugih problema, ali nemaš seksualnih. A sve mi to činimo jer vagine i dražice našim ženama rastu, a nama se smanjuju naša oružja.

I još nam uz sve to žene pretjerano plaču, a kažu da ženske suze smanjuju muški libido i razinu testosterona. Istina je da one ženama pomažu da izbace štetne kemikalije, ali nama muškima suze uopće nisu uzbuđujuće. Uz to se mi muški borimo sa silama prirode, našim nagonima i našim hormonima. I neki to kontroliramo, neki držimo pod kontrolom, a neki uopće ne držimo pod kontrolom. I te ženske suze, pored ostalog, nam ubijaju našu volju za seksualni lov, našu požudu i naše nagone. Stoga smo bez sna i bez nekih velikih iluzija. Još nas muče i te klimatske promjene. Ali meni stvari ne izmiču kontroli. Nisam ja odustao od života i nisam ja baš toliko razočaran u

našu svakidašnjicu. Nekako živim. Nisam ja na sve to ni ciničan, a ni ironičan. Meni se i dalje nastavlja živjeti. Ja i dalje pokrećem svoj motor i svoje izvore energije. Iako su nam vozači, liječnici, medicinske sestre i razni majstori otišli iz zemlje. Više nemaš koga ni zvati. I više nikoga ne zovem za svoju braniteljsku mirovinu. Kog god nazovem, kome god uputim dopis, on ti nešto obeća, ali to ne obavi. I tako 25 i više godina. I u međuvremenu sam dobio prijevremenu mirovinu. Koliko god je mala, moja je i njom se nekako pokrijem. Ponekad nešto odradim na crno, ali toga je sve manje. Jer su se i naše poslovne aktivnost smanjile. Mi smo, naime, ovdje u Slavoniji, slijepo crijevo.

vatsjajana
kama sutra

POGLAVLJE 9

Proučavao sam ponovo Kama sutru, tu drevnu indijsku mudrost o ljubavi i seksu. Što ću, kad ne znam za nešto drugačije. Naš svijet i naša svijest se nisu puno promijenili. Stoga kažem da čitam Kama sutru. I u njoj piše, bez obzira na veličinu vašeg penisa, koliko god on bio velik ili mali, da postoji žena za vas, ali je treba pronaći. Bez obzira na mjere vašeg penisa XS, S, M, L, XL, XXL, XXXL što se dogodi u vašem životu kad se vašoj ženi raširi vagina od rađanja ili od upotrebe, kad ona načisto poludi i ako s njom ništa ne štima. Ako ona postane nezadovoljna, namrgođena, neraspoložena i nepodnošljiva. Od toga je samo gore ako je žena glasna ili preglasna u seksu, a u susjednoj sobi su vaša djeca koja se pitaju da li vi obavljate nekakvo nasilje i treba li netko toj jadnici pritrčati u pomoć. Ili su u blizini susjedi, koji su od toga odustali, pa bi zvali policiju. Jer to se radi u tišini. Ne može se biti tako glasan, ne može se baš toliko vrištati, stenjati, uzdisati i dahtati.

A oni i ne znaju da ta žena odbojno i odvratno glumi. Da mi se ona sveti, da ona glumi kako svršava, da je ona pod utjecajem alkohola, a da joj taj alkohol šteti i oštećuje mozak. A čitao sam ja i Vaginine monologe Eve Ensler, ali o tome nisam ništa doznao. Tamo žene ne glume, tamo su žene ili zapostavljene ili silovane. Tamo razne vagine pričaju, ali ništa ne govore o tom problemu. Po meni za ljubav i seks je najgori neprijatelj naš mozak, naša okolina i naš odgoj. Pa si tako nešto umislimo i od toga ne odustajemo. I mora da je moja žena nešto umislila, samo ja ne znam što. I nemam ja namjeru ići u Bosnu, razgovarati s 2.000 žena i slušati njihove probleme. I što me briga za ženski ples hormona, za njihov nedostatak estrogena i njihov pad funkcije jajnika. Pa ja i tako nemam više ženu o kojoj moram brinuti.

Ali me muči to što nemam s kime govoriti o tom svom problemu. Za sve su to prljavi, nakaradni i sramotni razgovori. I što koga brige s tim mojim problemom s ženama. Ponekad idem s Perom na pivo, ali

on nije sugovornik za tu temu. On kaže ono dolje i misli na penis i vaginu i to je kraj razgovora s njim na tu temu. Inače, je on otvoren za razne teme. Već sam rekao da je moja žena nekad bila moja kraljica, nekad je ona bila majka moje djece, a sada su nas djeca napustila, pa nije ni majka, a ni kraljica. I onda se izrazito udebljala i postala na mene bezrazložno ili razložno bijesna, zla i opaka, kako se uzme. Valjda joj je smetalo što sam ja iznenada smršavio. I ona više sa mnom ne doživljava ni klitoralno, ni vaginalno, ni kombinirano, a ni višestruko sladostrašće. Ne doživljava ona sa mnom nikakav seksualni klimaks. Ne doživljava ona sa mnom ni vulkan, ni oceanske valove, a ni sladostrašće snježne lavine.

Jednostavno, između nas više ničega nema. Nema one potrebne energije. Ona se za mene duhovno zatvorila, ima umornu i bolesnu dušu i razmišlja u zadanim ili nezadanim, meni stranim, okvirima. I ona više nije seks bomba za mene. Njeno oduševljenje seksom nije moje oduševljenje, nije mi privlačna, ne pobuđuje u meni nikakvu požudu, iskru i vatru. Za mene je ona loša i prosječna u krevetu, a nije više dobra i raketa. Uopće je ne želim dirati po umjetnim grudima, po silikonskoj stražnjici, po bedrima i po njenoj vagini. Uopće ne želim flertovati s njom. I uopće mi ona ne može pomutiti razum. Sit sam je, uopće mi nije gušt raditi te smiješne pokrete. Pogotovo ne mogu više slušati njeno glumljeno stenjanje, dahtanje i vriskanje. A ona i tako nije opsjednuta mnome, nego mladim muškarcima. I ona se voli praviti važnom i bitnom, a u stvari je nivo zaljubljenosti šiparice i školarke. Jer ustvari je nivo dvadesetogodišnje nimfete.

Jer ponekad na nju zna utjecati Mjesec, on joj udahnuje novu energiju i nove vibracije, pa ja mislim da ima nade za nju. Ali ona se zna probuditi i u 3 ili 4 sata u noći, a to je vještiji sat, pa je se malo i pribijavam. Bojim se nekakvog njenog ludila jer ona svim time zna privući životinje, strance i nekakve čudne ljude. I privukla je te svoje misli da će estetskim operacijama sve promijeniti. No, postala je Lara Flynn Boyle, nekadašnja junakinja Twin Peaksa. Estetskim

operacijama i botoksom je uništila i izobličila sebe, više mi nije bila seksipilna i privlačna i više nije seks bomba. I dobro da je u tom svom očaju nekoga pronašla tko se htio seksati s njom. Inače, ne znam što bih ja učinio. Meni nije bila privlačna i meni se nije seksalo s njom.

Izgubili smo spolnu želju jedno za drugo. Ne sviđaju mi se njeni mirisi, ne sviđaju mi se njena vrijeđanja i riječi da sam užasan. I iako kažu da su viagru izumili još daleke 1996. godine, ja je zbog nje ne mislim piti. Jer nitko mi nije kriv za moj niski libido i nedostatak serotonina i dopamina. Jer me moja žena ne može oraspoložiti ma koliko ona koristila lubrikanta. Ona me jednostavno ne može zainteresirati za seks. Jer muškarci po Kama sutri mogu biti zečevi, bikovi ili konji, a žene košute, kobile i slonice. I ja sam po toj nomenklaturi bio valjda ponosni i razjareni bik, a moja žena zadovoljna kobila, a sada kako mi se sve smanjilo, smanjilo mi se i spolovilo. Pa, nisam bio koristan i upotrebljiv za moju ženu. Jer uparuju se zec i košuta, bik i kobila i konj i slonica, a ja sam iz svega toga ispao. Nema ljubavi između kobile i slonice i zeca i ona je shvatila da treba potražiti drugog muškarca. Nekog s potrebnom maštom, povećim spolovilom i tehnikom za nju. I iz svega toga sam ja izišao s kompleksom manje vrijednosti. Jer moja žena nije mogla doživjeti sladostrašće sa mnom. Jednostavno nije sa mnom ništa osjećala. Spadala je u onu našu poraznu statistiku od 20 % žena koja ne doživljavaju svoje sladostrašće sa svojim partnerima.

Ustvari, naše statistike govore o 30 % žena koje ne dožive svoje sladostrašće, 25 % ih ne dožive uvijek, 25 % ih dožive rijetko, a 20 % često. I uopće ne razumijem moju ženu zašto ona nije bila zadovoljna. Naime, znao sam i ja zbrzati, znao sam ja misliti samo na sebe, ali nekad sam kao ćorava koka, našao svoje zrno. No, sada me više ne muče te stvari. Više ne radim to sa mojom bivšom ženom, više se ne tarem u njoj, briga mene za njena sladostrašća i ljekovitost toga svega. Briga mene jeli problem u meni ili je u njoj i nije mi zbog toga neugodno. Briga mene je li ona glumi ili ne glumi.

Briga mene za njene suze i jesu li to suze radosnice ili suze tuge. To je sve za mene paradoksalno, pa sam ja zbog toga distanciran i zatvoren i uopće mi ne manjka intimnosti s njom. I briga mene jeli joj moje oružje veliko ili malo. Kažu da se neke žene boje da im ono ne probije utrobu, ali moja bivša žena nije takva. Njoj je moje oružje premalo, uopće je ne ispunjava, ništa ne osjeća i to pokazuje na sve moguće i nemoguće načine. Njena vagina više nije cvijet koji se otvara i zatvara. Ona je maksimalno otvorena i ona ništa ne osjeća na svojoj zdjelici.

I tako srećem ja jednog dana moju bivšu ženu. Ona je sada našpanovana, koliko može to biti. Išla je na te svoje estetske operacije, smanjila je grudi, bedra, bokove i guzicu, zategnula se, a ja ne znam što bih na to sve rekao. Meni to nije lijepo i prirodno, nego mi je nakaradno i vulgarno, ali zato moja bivša žena kaže:

„Sa svojim novim dečkom uživam u tantričkom seksu. Nikuda ne žurimo. On je nježan i iskusan muškarac i mi smo se emotivno i fizički zbližili, odagnali smo negativnu energiju od sebe i odgađamo svoj užitak do krajnjih granica.“

Ne želim joj govoriti da je njeno ponašanje, za današnje prilike, skandalozno. Da je taj njen mladić 20 ili 30 godina mlađi od nje, a da nekad nije postojala Željka Markić i svi ti vjerski talibani. I da ne možeš ti javno flertovati s kim hoćeš i kad hoćeš. Danas to zovu nemoral i nedolično ponašanje. Pa joj zato kažem:

„Valjda smo se zbog toga razveli i svako je krenuo svojim putem. Ti si našla nekoga s kim doživljavaš sladostrašća i s kim vodiš taj tantrički seks. Ti si našla nekoga tko ti ubrzava puls, zbog koga crveniš u području grudi, zbog koga ti dah postaje kratak, zbog koga su ti uzdasi glasniji i zbog koga ti se grče vaginalni mišići. I ja sam sretan zbog toga, jer ćeš mene ostaviti na miru. Više ne odgovaramo jedno drugom i mi smo to civilizirano riješili.“

„Ali tebi ostaju problemi sa stresom i sa tvojom tjeskobom. Nikako se ne rasterećuješ, i nikako da izliječiš svoju erektilnu disfunkciju.“

„Od kuda znaš da sam ja erektilno disfunkcionalan?“

„Nisi mogao ništa sa mnom, uvijek bi ti izostajala erekcija. Nisi me mogao ni klitoralno, ni vaginalno, ni kombinirano, a ni višestruko zadovoljiti. S tobom nisam doživljavala ni vulkane, ni oceanske valove, a ni snježne lavine. Ti jednostavno nisi bio za tantrčki seks, a niti za bilo kakav seks.“

Pa sam ja tako zaključio da njoj treba seksualni manijak, rasni konj, sa velikim oružjem, netko s mjerom XXXL. Ja to više nisam, pa sam odustao od nje. Jer i po Bibliji, seks ima svoju svrhu ili nema. Ne može se živjeti osamljen, pa mnoge žene odbacuju svoju masku svetice, superkatolkinje i umjesto raznih duhovnih i vjerskih obnova, upuštaju se u blagodat seksa. Prestaju biti svete i pobožne žene i postaju štrance i kurve.

I to je taj njen životni zaokret ili salto mortale u bilo kojem smjeru. Ona više ne vjeruje ili vjeruje u Boga, u vjeru, u religiju, u Ivana Krstitelja i Isusa Krista. Njoj je dosta specijalnog rata koji obavlja Srpska pravoslavna crkva kod nas, u našoj bliskoj i daljnjoj okolini. Njoj je dosta Irinejevih izjava da je Srbija tamo gdje god žive Srbi, pa bilo to Bosna, Vojvodina ili Hrvatska. Njoj je dosta njihovih mitova i optužbi za ratne zločine prema Srbima. Brige nju za srpske zločine, nju ne brinu hrvatski zločini u vojno redarstvenoj akciji „Oluja“, a oni stalno kao Švabo tralalala govore o tome i drže mise za te ljude. I oni stalno govore o neakvih 50.000 ubijene srpske djece. I navodno smo ih mi ubili, iako nema o tome nikakvih zvaničnih i nezvaničnih podataka. Sve je to rekla- kazala. Pa su time dosadili i Bogu i vragu. A s naše strane ne dobivaju odobravanja i priznanja, nego naši biskupi smatraju da time potiču i podstiču daljnje nepovjerenje, osude, netrpeljivost i mržnju.

Kažu da se život može voditi na dva načina. Da sve ostane isto ili po starom, ili da se obratiš ili preobратиš od toga staroga. A kod tog obraćenja ili preobraćenja možeš se suzdržavati ili apstinirati od seksa, postati vjernik ili možeš postati raskalašen i nemoralan. Možeš reći zbogom orgijama, nemoralu i bahaćenju, a možeš se tome pridružiti. Samo nismo li mi robovi naših skrivenih fantazija? Meni se čini da jesmo. Pa tako volimo nečiji pupak, nečiji pazuh, nečije donje rublje. Kažu da naše žene vole swingati, vole voditi ljubav s dva muškarca, vole BDSM, vole biti vezane, robinje, sadizam i mazohizam. Vole biti domine, umjesto submisivnosti, vole sve kontrolirati, vole biti primijećene i vole seks s istim spolom. A najviše naše žene vole swingati, jer smo im mi dosadili, jer žele nešto novo i nekog novog.

Možeš se preobratiti u vjernika, ali i u nevjernika. I sve to u ime traganja dubljeg nivoa svijesti i pronalaženja nove pozitivne ili negativne energije. Jer sve je u našim životima privid. Moja bivša žena možda ima lice i tijelo anđela, ali mozak joj je demonski, mozak joj je viražji. Okrutna je, bešćutna je i bezobzirna je. Drži se feminističke krilaticе:

„Sve što muškarac radi, žena može bolje uraditi.“

I zato joj ja više ne odgovaram. Pogotovo joj sada ne odgovaram jer imam mikro penis, mlohavu čunu ili sićušno spolovilo. I odmah sam loš i nevješt ljubavnik. Jer pored gubitka mojih 40 ili 50 kilograma, izgubila su se i 2 do 3 centimetra na dužini mog penisu. Neke žene to ne bi ni primijetile, ali moja bivša žena je to odmah primijetila. I sada se ona ponaša kao ona luda Samantha iz serije „Seks i grad“. Odjednom mi više nismo kompatibilni u krevetu.

Odjednom nas zanimaju različite stvari. Više nismo spontani, više nismo usklađeni, više ona sa mnom ne doživljava svoja sladostrašća. Odjednom sam ja loš ljubavnik, odjednom ja osjećam strah od seksa

s njom. Odjednom, umjesto moje bivše žene ugledam onu razočaranu Samanthu iz „Seksa i grada“, kako govori:

„Strava i užas, pa njegov penis je samo osam centimetara!“

„Nije istina. On je 12 ili 13 centimetara.“

„To ti tvrdiš. Jesi li ga izmjerio?“

„Naravno da jesam.“

„Ali on ima učinak, kao da je osam centimetara.“

„Tebi nedostaje mojih 40 ili 50 kilograma.“

„Možda je i to u pitanju.“

Možda je to ili nije to u pitanju. Briga mene za moju bivšu ženu i njene probleme. Briga mene za njene preljube i varanje. Ona je za mene psihopat, ona je moj duhovni vampir. I ja ne mogu podnijeti taj njen bijes i tu njenu ljutnju. A osjeća li se ona odbačeno, za to me baš briga. Jer i mene je naše društvo odbacilo. Od nekadašnjeg korisnog člana, društvo je od mene učinilo nekakvog dezorijentiranog i beskorisnog člana. Stoga, ja mojoj bivšoj ženi predlažem da se ona u nekog zaljubi, ali da se ne zaljubljuje u nekog tko će je zanemarivati. Treba naći nekog uz koga joj neće biti dosadno, tko će imati jaku seksualnu želju, libido i potenciju.

A hoće li ona i tad ostati psihopat i moj duhovni vampir, ja ne znam. Možda ona izgradi s nekim emocionalnu vezu i intimnost. Možda ona s nekim izgradi sado – mazo odnose? Baš me briga i za to. Baš me briga i za sadizam, ali i za njen mazohizam, baš me briga za tu njenu psihopatologiju. Ravna mi Bosna, što se kaže. Samo da mi ne dođe ozlijeđena, samoozlijeđena i povrijeđena. Neka ona sa tim svojim partnerom doživi i doživljava svoja sladostrašća. Neka joj on

pruži nježnost, kontrolu osjećaja, razbibrigu i osvježanje. Neka joj on pruži BDSM sklonosti, agresivno ponašanje, mučenje, davljenje, gušenje, vezivanje i bičevanje. Neka oni krše pravila uobičajenog seksualnog ponašanja koliko hoće. Briga me za to. Jer ona želi fenomenalan i nevjerojatan seks, a ja sam ipak za onaj obični i uobičajeni.

Jer ja sam tradicionalist i konzervativac što se toga tiče. I briga mene za regulirane i neizregulirane hormone moje bivše žene, briga mene za njenu narušenu ili nenarušenu ravnotežu, za njene hormonske i psihološke poremećaje, briga mene za njeno stresno stanje, briga mene za njen ubrzani tempo života i briga mene za njeno zdravlje. To mi je posljednja briga jer ja brinem za svoje psihološko i tjelesno zdravlje. Brinem i za svoju egzistenciju, plaćam režije i nekako živim, a mojoj bivšoj ženi ništa ne namjeravam davati. Želim svoj obiteljski i poslovni život dovesti na stabilne noge. No ja sam kao ova naša nesretna država, u stalnim problemima i nikako da ih sredim. Zato kažem mojoj bivšoj ženi da nemam, pa joj ne mogu ništa dati. I kažem joj da ona svoje samopouzdanje liječi negdje drugdje. Jer ja više nisam seksualno raspoložen.

Nisam ni slon, a ni razjareni bik, ja sam nestašni zec. I naravno da se ne mogu seksati s slonicama i košutama, to po Kama Sutri nije primjereno. Nego ću se seksati sa zečicama. Njima mogu podariti i osloboditi hormon sreće još zvani dopamin i oksitocin. Oni se oslobađaju iz genitalija, a ne iz mozga. To zaključujem iz toga što nam je većini mozak oštećen i narušen, pa nam ne radi kako treba. Pa radim na tome da nekoj ženi oslobodim dopamin i oksitocin iz genitalija. Nadam se da će ona biti sretna sa mnom. Zato ću vježbati trbušnjake i čučnjeve i pravilno ću se hraniti. Samo naravno da se i u tome pretjeruje. Ne mogu ja napraviti 30 trbušnjaka. Meni je dosta i 5 ili 10 trbušnjaka. I moram se gibat, gibat, kako kaže Schrek ili neki drugi junak iz crtanih filmova. Jer kažu da tjelesna aktivnost u srednjoj ili staroj dobi produljuje život.

Jer vježbanje koristi za kardiovaskularne bolesti, srčane i moždane bolesti i za karcinome. Više nisi sjedilački tip, nego netko aktivan i koristan. Time bježimo i uništavamo svoga unutarnjeg demona. Jer time uništavamo životne traume i životne frustracije. Jer time zaboravljamo na naše nacionalizme, ekstremizme, šovinizme, nove podjele i na našu mržnju. Stoga, ja želim srušiti sve te totalitarizme, probuditi u nekom seksualnu slobodu i demokraciju. Želim širiti i prakticirati seks s jednom takvom nestašnom zečicom. Ja sam konzervativan tip i ipak sam za monogamnu vezu. Nisam za swinganje i grupni seks. Nisam za sado – mazo, nisam za BDSM. Ja sam ipak tradicionalist i pobornik patrijarhalizma.

POGLAVLJE 10

Još se sjećam riječi moje bivše žene:

„Nisi mogao ništa sa mnom, uvijek bi ti izostajala erekcija. Nisi me mogao ni klitoralno, ni vaginalno, ni kombinirano, a ni višestruko zadovoljiti. S tobom nisam doživljavala ni vulkane, ni oceanske valove, a ni snježne lavine. Ti jednostavno nisi bio za tantrički seks, a ni za bilo kakav seks. Ti nisi mogao proizvesti struju u mojoj vagini. Ti nisi mogao proizvesti da doživim eksploziju duboko u meni. Ne možeš više proizvesti vrućinu u meni, nakon koje zadrhtim, opustim se i smirim. Ne možeš više proizvesti ludilo u meni. Ti previše brzaš i ne gledaš me više u oči.“

To mi se urezalo u pamćenje i zbog toga sam ja alergičan na seks s mojom bivšom ženom. Kada mi se ona otvoreno nudi, mene uhvati nekakva panika i tražim razna opravdanja i obrazloženja.

Ne želim je više ljubiti. Ne želim ljubiti njen vrat, njena leđa, njene bradavice i njene uši. Pogotovo ne želim ljubiti njene usne i njenu dražicu. A nekad nije bilo tako. Mogao sam ja u mladosti i pet puta obaviti seks s mojom ženom. Nisam se ja dao skidati sa moje žene. I nisam ja imao problema sa veličinom mog oružja. Nažalost, ostario sam, smršavio sam i moje se oružje smanjilo i skratilo. No, njoj je valjda u podsvijesti ostalo to prošlo vrijeme. Ja joj kažem: nekad bilo, sad se spominjalo, ali ona se ne da, ona bi to i sada. Kažem joj: odnio je to vjetar ili prohujalo s vihorom, ali za nju to nije gotova priča. Ona bi htjela moju nekadašnju erekciju i pet puta sladostrašća od 20 sekundi, kao nekada. Samo to više ne ide i to više ne igra. Moje krvne žile nisu zdrave, ne pumpaju krv, a nemam ni zdrave živce. Valjda mi je srce bolesno, imam i šećernu bolest i visok krvni tlak. Valjda mi se smanjila razina testosterona, spermatozoida i ostalih hormona. Valjda imam problema s mentalnim zdravljem. Stalno sam u nekakvom životnom stresu, depresiji i anksioznosti. I onda mi još dođe moja bivša žena na koju sam ja alergičan.

I uopće mi se ne da čačkati tamo dolje kod nje i tražiti njenu dražicu i g - točku. Radije ću slušati da sam impotentan ili erektilno disfunkcionalan. Da imam nezadovoljavajući seksualni život i da stalno gledam pornografiju. I to mi ona stalno govori jer mi je neugodno s njom. Jer osjećam strah od neuspjeha, jer osjećam strah od njenih procjena i ocjena. Jer se bojim njene nezadovoljavajuće ocjene. Pa izmišljam da me boli glava, da je nekakva utakmica, da imam vrtoglavice ili švindlove.

„Što ti je to švindl?“ – pita me moja bivša žena.

„Moj pokojni djeda je za vrtoglavicu govorio da je to švindl.“

„Pusti sada svog pokojnog djedu na miru, Bog da mu dušu prosti.“

„Zašto mu Bog neće oprostiti?“

„To se tako kaže. Nego, hoćeš li se seksati sa mnom ili nećeš?“

„Neću.“

„A zašto nećeš?“

„Zato što neću. Već sam ti to sto put odgovorio.“

„Radije ćeš gledati pornografiju?“

„Radije ću gledati pornografiju. Ja sam čovjek u godinama.“

„Ti si ovisnik o pornografiji.“

S time se naš razgovor prekida. Ja sam za svoju bivšu ženu perverzni i impotentni ovisnik o pornografiji. A ja jedino gledam pornografiju kad me ona razljuti, kad sam pod nekakvim stresom, kad se želim osloboditi nekakve napetosti, kad se želim smiriti, kad osjećam

požudu i nagon prema ženama. I mislio sam da ću upražnjavati to i gledati u miru pornografiju kad ona dođe u menopauzu i kad izgubi interes za seks. Ali ništa od toga, moja bivša žena se je dovela u hormonsku ravnotežu i nije izgubila interes za seks, nego joj se taj interes pojačao. I sada mašta o grupnom seksu, seksu u troje, nje i dva muškarca. Sada mašta o sado – mazo odnosima, o BDSM-u i o swinganju. I često pokazuje svoje međunožje, često pokazuje svoje gaćice. A mene to uopće ne uzbuđuje. Ona na taj način izaziva muškarce, ali badava joj trud, kad je prethodno vulgarna i destimulirajuća. Prvo te dobro izvrijeđa, a onda od tebe očekuje vrući seks. To jednostavno ne ide jedno s drugim.

Baš me briga za njen tjelesni miris i baš me briga za njen odabir seksualnog partnera. Nekad me je njen tjelesni miris uzbuđivao i izluđivao, a danas ništa od toga. Mene kod nje ništa ne opija i ne uzbuđuje. Ne osjećam nikakvu kemiju, ne osjećam njen karakterističan miris, ne osjećam njene hormone, ne osjećam njenu ovulaciju, ne osjećam njene feromone. Ništa ne osjećam, osjećam neugodu i nekakvo neugodno iskustvo koje se može iz svega toga izroditi. Ne osjećam njen miris i znoj njenih erogenih zona, kao nekakav ljubavni afrodizijak. Moj nos i mozak jednostavno ne primaju te signale. Ne primaju njen dopamin, endorfin i oksitocin, hormon uzbuđenja i sladostrašća. I pitam se zašto se to kod moje bivše žene otvorilo? Nije li ona dolaskom menopauze sve to morala potisnuti duboko u sebe?

No, ona to nije. Njen mozak ne funkcionira kako treba. On je poludio, pa ni ona ne funkcionira kako treba. Ona je od mirne domaćice ili mirne žene, postala nezasićena zvijer u krevetu. Odjednom osjeti magičnu privlačnost ili kemiju prema nekom muškarcu, zamisli nešto i odjednom bi ga posjedovala. A sada, koliko joj to uspijeva, ja ne znam i ne zanima me to. Jer meni ne rade ni testosteroni, ni spermatozoidi, ni dopamin, ni endorfin, a ni oksitocin s mojom bivšom ženom. Afrodita odavno ne stanuje na mom kućnom broju. Autosugestija i placebo odavno ne stanuju na

mom kućnom broju. Nema kod mene libida i leptirića u stomaku. Jednostavno, ništa ne funkcionira kako treba s mojom bivšom ženom. I ona ne zna što da radi sa mnom i stoga mi ona kaže:

„Jesi li išao napraviti spermiogram?“

„Nisam, a i ne znam što je to.“

„Trebaš saznati jeli ti se smanjila količina spermija.“
„Baš me briga za to.“

„Smanjenje broja spermija je znak mnogih bolesti.“

„Kojih bolesti?“

„Bolesti srca i moždanog udara. Možda si zbog toga smršavio.“

„Što god bude, bit će. Što Bog da i sreća junačka.“

To kažem jer mi se uopće ne da uzbuđivati moju bivšu ženu. Ne dolazi u obzir ni neudobni seks u autu, ni seks na otvorenom, ni seks pod tušem, ni seks u kadi, ni slavljenički seks, a ni onaj pomirbeni. Jer što se ja imam miriti, nisam posvađan, ali ne želim se ni pomiriti. Eventualno, može doći u obzir jutarnji seks i seks na brzaka, a to moja bivša žena ne voli. Ona se još sjeća svojih riječi:

„Tiho, netko nas može čuti.“ Ili

„Ako me zaista voliš, onda ćeš se seksati sa mnom.“

Ali meni je sve naporno, meni je naporna i moja bivša žena. Jer ona mene emocionalno zlostavlja, jer ona mene ponižava i vrijeđa, ona bi me kontrolirala, raspolagala mojom imovinom i mojim financijama.

Meni se uopće ne da nešto takvo stimulirati, nadraživati i uzbuđivati. Jer baš me briga što moja bivša žena ima problem dulje predigre i s postizanjem višestrukog sladostrašća. Za mene je to sladostrašće anatomski nemoguće. No mene muče drugi problemi, ja imam problema sa svojim kilogramima, sa gubitkom mišićne mase i gubitkom nekoliko centimetara na mojem spolovilu. Što mi se spolovilo stanjilo i smanjilo. Stoga nisam raspoložen za seks, moja bivša žena me ne uzbuđuje i više nisam nezasitan ljubavnik. Ona govori o zalasku moje ljubavničke karijere i možda je u pravu. Možda sam otišao u zasluženu ili nezasluženu radnu mirovinu, pa trebam otići i u seksualnu jer ne mogu zadovoljiti moju bivšu ženu. I to mi nije posljednja briga, moj problem je taj što ne nalazim ni druge slobodne žene. Jednostavno moj nos ne prepoznaje slobodne i raspoložene žene za seks. Jednostavno više ne nalazim žene koje mirišu na seks, koje su raspoložene i koje šire nekakve mirisne afrodizijake. Jednostavno ne osjećam ženske feromone i znoj erogenih zona. To je nestalo iz mog života. To više ne osjećam u zraku, to me ne opija i ne uzbuđuje. Tjelesni miris moje žene je onaj smrdljive ribe ili kiselog kupusa, i normalno da me to ne opija i ne uzbuđuje, to me ubija, to me tjera od nje. A ostale žene u ovoj našoj tranziciji, u ovoj našoj mucu zatomišu svoj ljubavni miris ili ga ja više ne prepoznajem. Ostario sam i ne razlikujem te seksualne mirise. Izgleda da sam ja za potpunu mirovinu.

A navodno moja bivša žena doživi ono obično sladostrašće, pa nije njime zadovoljna i želi ono višestruko. Ona je time preopterećena i stoga se ne može se opustiti. I baš me briga što je danas dan sladostrašća. Neka ona odglumi da je sve u redu, ali to ona više ne čini. Ona traži svoje sladostrašće i smatra da ima pravo na njega. Imaju takve probleme i druge žene i kažu da je takvih 40 %. I baš me briga za seksualne predigre, ja baš ne uživam u njima, meni je sve to dosadno. Baš me briga što ja nisam mentalno spreman za sve to, što moja bivša žena očekuje opuštanje i užitak. A ja očekujem nekakva plastična čuda kad je skinem i što moja bivša žena ima ili nema anorgazmiju, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer jednostavno za

nju nisam bio duhovno nadaren čovjek, a seksualno je nisam nikad uspijevao zadovoljiti. I uz sve to držao sam do svog kreativnog ili običnog nereda ili šlampavosti, a to je izluđivalo moju bivšu ženu. Jer ona si je htjela izregulirati hormone, htjela je nekakvu ravnotežu, a dođe ovdje kod mene i nađe me u neredu i kaosu. Ona to emocionalno nije mogla izdržati, pa je stalno zvala i prigovarala.

Ja sam mislio da je to posljedica te njene menopauze, gubitka mjesečnice, gubitka PMS –a, noćnog znojenja, valunga, suhoće intimnog područja i promjene njenog raspoloženja. Pitao sam se hoće li ikada doći do njene hormonske ravnoteže i nisam imao odgovor. I pitao sam se zašto je mojoj bivšoj ženi potreban ljubavni klinč i zašto joj je to toliko blagotvorno? Meni to više ne treba i ne osjećam potrebu ljubavnog klinča s njom. Meni ne treba oksitocin, meni ne treba ništa za smirenje, meni ne treba ništa za cirkulaciju, ja se nosim i bez toga s mojim stresom. Ja nemam potrebu za logičkim isključivanjem mozga, nemam potrebu ni za dopaminom – kemikalijom užitka, ni za oksitocinom, a ni za sladostrašćem. Jer kakva god bila stimulacija erogenih zona, moja bivša žena mi sve uništi svojim naknadnim zvocanjem i prigovaranjem da seks nije uspio i da ona nije zadovoljena. I zbog toga moj mozak ne otpušta hormone sreće, smirivanja i pospanosti. I zbog toga moj mozak nije zdraviji, nego je bolesniji.

Sada kada je moja bivša žena u menopauzi sam mislio da će se sve urediti i doći u red, ali ništa od toga, ona se ponaša kao da ima mjesečnicu i PMS. I dalje je osjetljiva, i dalje je doslovno luda, sve je smeta. I dalje je neracionalna, i dalje je bijesna, i dalje je nervozna, i dalje je razdražljiva, i dalje je mrzovoljna. A to mene također razdražuje i čini nervoznim. I sada je odjednom luda za seksom. Kažu da je to nasljedno. Da je tu genetika umiješala svoje prste. Netko ima poveću razinu testosterona i to je to. Ali što ja imam s tim? Ja sam se razveo od moje bivše žene i meni se ne seksa s njom. Jer shvaćam da mi nismo romantično ili neromatično kompatibilni.

Nismo ni astrološki kompatibilni. Otkrilo se da se naši astrološki znakovi ne podudaraju.

Mi nemamo iste osobine, uvjerenja, potrebe i želje. Mi ne funkcioniramo jednako. Mi smo što se toga tiče stranci ili smo postali stranci Strani smo jedni drugome, kao Camusov „Stranac“. I zato ne volim kad me moja bivša žena špijunira i njuška o mojem spolnom životu. Kad provjerava moj mobitel ne bi li tamo nešto našla. Što nju briga imam li ja koga ili nemam. I kada otvoreno razgovaramo, ja joj to kažem. Ona je za mene postala božica Babalon, nekakav ženski princip. Netko kaže da je božica Babalon, djevica i kurva, ali moja bivša žena je bludnica i zvijer u razbludnoj pozi. Ona želi srušiti naš patrijarhat i naše tradicionalne i patrijarhalne odnose. Što se nje tiče ja sam za nju impotentan muškarac ili erektilno disfunkcionalan, a sve je to zbog mog straha od njene prevelike vagine. Dok sam imao 120 ili 130 kilograma, na to nisam obraćao pažnju, ona je bila za mene dovoljno atraktivna, ali kad sam postao mršavko, kad mi se smanjio penis, suočio sam se sa njenom velikom vaginom, s njenim ogromnim spolovilom.

I otkrio sam da je privlače zločesti dečki ili kriminalci, da ona voli potentne i visoke muškarce. Nema ona grižnje savjesti što sa toga tiče. Svrbi ju ona stvar, ima ona fizioloških problema, ali i uživala bi ona, a ja takav hendikepiran, bez 40 ili 50 kilograma joj ne odgovaram. Ja sam za nju tragično nesretan i nefunkcionalan. To joj je valjda preostalo iz djetinjstva, to joj je valjda preostalo iz podsvijesti. To je ta njena novootkrivena psihologija. To je taj naš davnašnji stereotip. Ti tipovi imaju tetovaže, izgledaju opasno, ponašaju se po kratkom postupku i preuzimaju kontrolu. Ona je kao Franjo Tuđman, i on se oduševljavao s ljudima izvan zakona. Oni imaju svoje zakone ponašanja, a izgleda da je to odgovaralo našem prvom predsjedniku. S njima je on puno bolje funkcionirao. Jer to su mačo muškarci, jer to su alfa mužjaci, jer to su dominantni tipovi. I ne zna se je li oni dominiraju svijetom ili sve zlostavljaju svojom pojavom.

A ja jednostavno nemam želju za seksom s mojom bivšom ženom. Nedostaju mi testosteron, serotonin i estrogen. A zato me baš briga što su se mojoj ženi hormoni vratili u ravnotežu. Moj libido je zbog svega toga nizak ili prenizak. Pogotovo što ne simpatiziram zločeste dečke ili kriminalce. Ustvari, ti mi ljudi idu na živce, sve bi preko reda i mimo zakona, a ja moram platiti režije, moram platiti hranu i još mi dođe moja bivša žena i traži svoja nekakva prava. I zbog toga mi nedostaju nekakvi vitamini, nekakvi dodaci prehrani. Jer imam želju jesti i piti nešto nedefinirano. Jer se zbog svega toga osjećam umoran i malaksalo. Jer živim pod velikim stresom, pa mi je seks neugodan. Jer sam depresivan i pijem antidepresive, a oni negativno djeluju na moju seksualnost i moj libido.

Mislim da glavni moj problem nije gubitak težine i gubitak nekoliko centimetara mog spolovila, nego je to bilo odustajanje od borbe s mojom ženom. A ja ne znam zašto je ona inzistirala na našoj lošoj i nezdravoj vezi. Jesu li to bila kriva uvjerenja ili je tu bio u pitanju financijski interes, ja ne znam. Ja sam bio nezaposlen, istina nešto sam radio na crno, ali to nije bilo dovoljno ni za režije i moju hranu. I ona mi je govorila da se nije mogla realizirati u toj vezi, pitam je:

„Pa sto onda radiš sa mnom? Zašto me obilaziš? Ti meni ne trebaš. Ostavi me na miru. Odi negdje drugdje.“

„Ne mogu. Imam osjećaj da me trebaš.“

„Ne trebam te i ne želim te ovdje.“

„Nema veze. Preživjet ću ja to.“

„Što ćeš preživjeti? Reci!“

„Dužna sam nekakvim kamatarima.“

„Nisam li ja to otplatio?“

„Nisi. Ja sam se ponovo zadužila.“

„Ne može nitko otplatiti tvoje dugove, a da se ti ponovo ne zadužiš.“

„Takva sam, kakva sam. Financije mi baš ne idu od ruke. Stalno sam u nekakvoj novčanoj krizi.“

„Ti si kao naša država, neprekidno si u recesiji, ne želiš biti odgovorna i stalno se zadužuješ.“

„Što mi ti predlažeš?“

„Budi odgovorna prema sebi, napravi plan troškova, uništi svoje kreditne kartice, nemoj impulzivno trošiti, štedi, kontroliraj se i suzdrži se od potrošnje.“

„Lako je to reći, ali treba to i učiniti.“

„Prelomi u sebi, otkaži kreditne kartice, prestani se zaduživati kod kamatara i prestani ići na te tvoje estetske operacije.“

„Ne mogu. Nešto je jače od mene.“

„Kažu da žene procvjetaju nakon razvoda. Ti nisi procvjetala, ostala si ista.“

„Takva sam, kakva sam.“

I govorio joj ja što god, ona me ne bi slušala, ona je bila gluha na sve, sve je to odlazilo niz vjetar. I kažem ona me ne sluša i nikad me nije slušala. I nije joj sve to bilo neugodno. Njoj nije dogorjelo do noktiju ili jeste? Pa me je trebala, pa me gnjavila, pa me je obilazila. I stalno bi njene frustracije i traume izlazile na vidjelo. Nije ona bila sretna ni sa drugim muškarcima, pa mi se ona vraća i ne želi nikuda krenuti bez mene. Mrzi me, nezadovoljna je sa mnom, a opet mi dolazi.

Nikako da napravi zaokret ili prekretnicu u svom životu. Ili osjeća općeniti strah, ili osjeća strah od promjena ili ne želi novu neizvjesnost. Osjeća se paralizirana, ne želi talasati i mijenjati svoje stanje. Ne želi mijenjati svoj negativni svjetonazor, ne želi uzeti konce života u svoje ruke i u meni vidi nekakvo svoje rješenje. I ne zna se do kada će trajati to stanje.

A ja ne želim potrošiti ostatak svog života na osobu koja to ne zaslužuje. I valjda sam se zbog toga odlučio za razvod. To je moje opravdanje. Bolje je živjeti bez nje, nego u lošem braku s njom. Život je prekratak i ne mogu ja biti nesretan do kraja života. Tražim i ja svjetlo na kraju tunela, samo ga ne nalazim. Ne upoznajem tu drugu osobu za moj život, emocionalno se s nikim ne vezujem, nisam ni sretan, ali ni nesretan, nego sam ravnodušan. Nisam ni zdrav, a ni ne držim do svog zdravlja. Ne stignem. Nego plovim iz problema u problem. I barem da me moja bivša žena ostavi na miru. Tada bi odagnao konflikte i kroničan stres iz mog života. Tada bi umanjio rizik za bolesti srca i mozga, tada bi umanjio mogućnost nekakvog karcinoma, za nekakav artritis, dijabetes i tada bi valjda ojačao svoj imunološki sustav.

Shvaćam da moja bivša žena neće nikada imati uravnotežen i izbalansiran mozak. Nešto nije u redu s njenim prefrontalnim korteksom. I uvijek će to biti spontan, osjetljiv, mentalno poremećen i neoprezan mozak. Uvijek će to biti mozak na granici bipolarnog poremećaja, anksioznosti, depresije i ADHD stanja. Jer nešto ne funkcionira u njezinoj lijevoj ili desnoj polovici. Kažu da se tu radi o protoku krvi, nekome krv cirkulira normalno, a nekome abnormalno. No ja ne znam o čemu se tu radi, ali takvo je stanje i takva je situacija. Samo ovo vrijeme stvara previše njih koji su takvi, pa nju nitko ne šalje na liječenje. Možda bi se i ja trebao liječiti, jer od svega toga sam na granici pucanja. Sve me živcira i sve me dovodi do ludila. Pogotovo me nervira to nuđenje seksualnih usluga od strane moje bivše žene.

Jer seks je borba, nagovaranje i nečije predavanje. A ja više nisam zainteresiran za sve to, više nisam zvijer, ni za sebe, a ni za moju bivšu ženu. Jednostavno nisam htio poboljšati svoje disanje, nisam htio poboljšati svoje seksualne tehnike, nisam htio poboljšati komunikaciju s partnericom i nisam htio raditi Kegelove vježbe. I iako seksualni terapeuti kažu da je poželjno da penetracija traje između 7 i 15 minuta, mojoj bivšoj ženi to nije dovoljno. Pitam je koliko joj treba, a ona ne zna. Ona bi i dužu predigru, pa je pitam koliko želi da to traje, a ona također ne zna. Stoga, zaključujem koliko god nešto trajalo, a meže trajati 30 minuta do dva sata, nekome to nije dovoljno i netko ima i na to primjedbe.

Ali što me je još brinulo i zabrinulo? Nekako mi se moja žena učinila poremećenom, da je ona psihopat, da se ona želi družiti s uspješnicima, a ne sa mnom neuspješnim. Da se ona želi družiti s pobjednicima, da voli biti u centru pažnje, a ne voli se družiti sa luzerima i gubitnicima. Da ona nema suosjećanja prema meni i prema mom problemu. Da je postala narcisoidna, da je postala zlopamtilo, da je postala toksična i da nema ili da je izgubila osjećaj srama. Pogledao sam njene raširene noge i njenu suhu vaginu oči u oči i doživio sam šok jer sam iz nečeg takvog izišao. Nisam ni stigao do njene dražice i g – točke. I nije ona vrištala i dahtala od uzbuđenja. I ta i takva scena me prati cijelog mog života jer ja sam konzervativan i patrijarhalan. I nisam je htio pomirisati i okusiti, nisam htio osjetiti njene feromone. Uplašio sam se davnašnje priče o zubatoj vagini, ili vagini dentati, a netko kaže da ima žena koje ih imaju, da to nije neutemeljeni mit i dio narodnih vjerovanja.

I sve dok nisam smršavio, bio sam normalan muškarac, s normalnim potrebama. Imao sam dobra iskustva s ženama, a onda obrat, sustigla su me loša i neprilična iskustva. Sustigla me nekakva paraliza u odnosima s ženama. Istina je da sam s njima sve obavljao u mraku, ali takav sam i ne želim se mijenjati. A sada imam konstantan strah od žena. Kažu da se to zove ginofobija. Moja žena me svakim danom, u svakom pogledu uškopljuje i kastrira. Osjećam se

nedovoljno muškim, nedominantnim i drugorazrednim. To stvara paniku kod mene i depresiju. Jer ja sam se uplašio da ću morati čupati nekakve vaginine zube, prije vođenja ljubavi. Jednostavno me je od svega toga spopao strah, bio sam loš u krevetu. Jer ja sam sada mršavko pred nekim ogromnim i nerazumnim neprijateljem. I ne mogu seksualno zadovoljiti moju bivšu ženu. Jer ona to ne želi, ja joj ne budim maštu i snove. Ja joj nisam zanimljiv.

Pa tako i ja odbijam seks s njom. Ujedno, se plašim i menstrualne krvi koja ubija muškarce. Jer sve to je i za mene ponižavajuće i poražavajuće iskustvo. Njena vagina se promijenila i uvećala. I liječnici kažu da je to normalno, ali nije normalno da ja smršavam 40 do 50 kilograma i da mi se smanji penis 2 do 3 centimetra. I baš me briga za njene unutrašnje i vanjske stidne usne, njenu stidnicu i baš me briga za njenu dražicu i g – točku. Ne želim to više nadraživati. Baš me briga za njenu vulvu, za njen nedostatak estrogena i za njen gubitak elastičnosti stidnih usana. Baš me briga što je dva put rodila, što je dobila preširoku vaginu, što se nenormalno udebljala i što je gotovo jednako teška kao ja. Briga me za njene predigre, za njene erogene zone i njen oralni seks. Ona i tako više nije za luda seksualnim iskustvima. Sve su to po njoj zablude novog doba. I ona je gotovo uvijek nezadovoljna.

Ne odgovara joj moj penis i to je to. to nije estetsko pitanje, nego ono funkcionalno. On nije savršen, on nije dovoljan, nego je nadprosječno mali. Još čujem Samanthu iz „Seksa i grada“ kako se žali. A ja ne znam što da činim, ja sam nestašni zec i ništa više. Nisam više ni razjareni pastuh ili bik, a ni nekakav slon. A nisam više ni bio debeo, nemam kompleks kilograma i nisam ljubomoran ni na koga. No, kada je moja žena otišla, malo sam tražio posao, ali ga nisam nalazio. Pa sam imao slobodnog vremena na pretek, pa sam otkrio da volim blues. Da za mene blues rock nije mrtav, da nije izumro i nije preživakan. Malo sam zapustio glazbu u svom životu, a onda se ona vratila s bluesom u mom životu. Inače, ja sam Woodstock generacija ili sam rođen nešto kasnije. Kažu da je to bilo

prije 50 godina, 1969. godine. Ali i ja sam u snovima i na javi bio sudionik i simpatizer toga svega. Nisam htio biti gol i napušen, ali sam htio biti sudionik svega toga, htio sam postaviti svoj šator, zapaliti logorsku vatru, postaviti svoj roštilj, htio sam biti otvorenog uma i družiti se. Mozak bi mi se navikao na sve to i ja bih bio hipi, dijete cvijeća i obukao bih se u traperice. I ja bih demonstrirao protiv ovog novog političkog sustava, ali bih to mirno učinio. Ne bih zazivao rat i sukobe. I slušao bih Jimi Hendrixa kako mi govori:

„Smijete otići ako želite. Mi samo sviruckamo, ništa više, Možete otići, a možete i pljeskati. Kao što možete primijetiti, nebesa su još s nama.... Strpljivi ste – imate strpljenja za tri dana! Pokazali ste svijetu što se može dogoditi s malo ljubavi, razumijevanja i glazbe!“

A netko kaže da nakon Woodstocka ništa nije bilo kao prije ili jeste. Jer kapitalizam je i od Woodstocka stvorio komercijalni proizvod. Kažu sve se mijenja i sve se promijenilo, pa sam se i ja promijenio, ali na gore. Odustao sam od pjevanja i glazbe. Kažu da se to dogodilo onda kada je jedna moja obožavateljica bacila svoj veliki grudnjak prema meni. Bila je to sedmica ili osmica, a ja sam valjda već tada osjećao strah od velikih i krupnih žena. Pa je tako i tada prestala moja glazbena karijera. Jer ja sam se okrenuo drugim prioritetima.

Valjda mi je već tada u podsvijesti i snovima bila i ostala ona krupna i ogromna Indijanka Amoranta iz „Argentinskog tanga“. Jer za nekoga je ljubav narkotik, a za nekoga nije. Za nekoga je ljubav raj, a za nekoga pakao. Nekoga žene znaju ludjeti i izludjeti, a nekome čine dobro. Netko je ovisnik o ljubavi, a nekoga je za sve to briga. U biti se tu obavlja izmjena tekućina, mokraće, sjemeni, znoja i bakterija. Pa tko voli, neka izvoli. Ne mogu to ja sa svima raditi, a pogotovo ne mogu s mojom bivšom ženom. Brige mene za izmjene tekućina, mokraće, sjemeni, znoja i bakterija. Ja uopće ne znam to više raditi s njom i ne razumijem sve to. Samo znam da ne volim

velike i ogromne žene – žene slonice. Bojim ih se i bojim se da ću kod njih zakazati, kao sa mojom bivšom ženom.

I kažu da su to najveći muški seksualni strahovi - strah od zakazivanja. A kod mene je sve krenulo nizbrdo, bar ja tako mislim, kad sam smršavio. Tada sam shvatio da neću obaviti ono što moram, da neću zadovoljiti svoju partnericu, da ona neće dovoljno uzdisati i dahtati i da neću obaviti ono što je muška funkcija. Da neću biti dobar ljubavnik, da moj penis neće biti dovoljno velik, da će izostati erekcija i da neću biti potentan. Odmah sam se sjetio Samanthe iz „Seksa i grada“, ali se nisam zabrinuo. Jer mislio sam da će sve proći. I što sam onda učinio, nego sam kupio plave tablete. I one su mi pomogle dva ili tri puta. Jednostavno moji problemi su bili psihološke prirode i bili su preveliki za mene. I išao sam ja k urologu, ali mi on nije ništa pomogao. Saslušao me je, rekao mi je da se moram udebljati i da se moram smiriti. A moja žena je tražila, inzistirala i zahtijevala svoju ugodu, svoje vrhunce i svoja sladostrašća.

POGLAVLJE 11

Kažu da se prestanak moje glazbene karijere dogodio onda kada je jedna moja obožavateljica bacila svoj veliki grudnjak prema meni. Bila je to sedmica ili osmica, a ja sam valjda osjećao strah od velikih i krupnih žena sa velikim i krupnim grudima. Valjda mi je već tada u podsvijesti i snovima bila i ostala ona krupna i ogromna Indijanka Amoranta iz „Argentinskog tanga“. Jer za nekoga je ljubav narkotik, a za nekoga nije. Za nekoga je ljubav raj, a za nekoga pakao. Nekoga žene znaju ludjeti i izludjeti, a nekome čine dobro. Netko je ovisnik o ljubavi, a nekoga je za sve to briga. U biti se tu obavlja izmjena tekućina, mokraće, sjemena, znoja i bakterija. Pa tko voli, neka izvoli. A ja uopće ne znam i ne razumijem sve to. Samo znam da ne volim velike i ogromne žene – žene slonice. Bojim ih se i bojim se da ću kod njih zakazati.

Ne volim kad mi žena nakon seksa kaže da je ogladnjela. I nedugo zatim počne jesti vola pečenoga. Kod nas se kaže da netko jede vola pečenoga, kada ima dobar apetit i kad može puno toga jesti. A osim muškaraca, ima i takvih žena. Seks im otvori nekakvu diznu, pa se one tješe ili nagrađuju za tko zna što, pa se one tako rješavaju svoje grižnje savjesti, svog kršćanskog osjećaja grijeha ili se rješavaju svoga stresa i onda jedu li ga jedu. Ne mogu stati ili se zaustaviti. I netko to zove kompulzivno, a netko emocionalno prejedanje. Samo kako ga zaustaviti? Amoranta može u tim trenucima unijeti u sebe pet ili deset kilograma hrane i onda joj se nakupljaju kilogrami sala i celulita. Nikako da se upita jede li što je gladna, što joj treba nekakva utjeha, što je pod stresom ili se tako rješava svoje grižnje savjesti? A ni ja joj to ne mogu odgovoriti, pa ne poznajem ju dovoljno. Jedino što činim je to da ju odgovaram od daljnjeg jedenja i prejedanja. Pored ženskog baljezganja, ne volim ni salaste žene i one pune strija i celulita.

Ona me gleda, ne prekida svoje jelo nego jede iznova, pa iznova. Od svega toga ima nekakav kiselkast tjelesni vonj, nešto kao vonj

smrdljivih čarapa ili patika, nešto kao smrad loše probave i prdca. Nešto grozno, nešto između znojne i neoprane puti. Ali brige nju za to, ona ne prekida svoje jelo, dok ima što jesti. Na kraju uzme grickalice, sladoled, slatkiše, torte i kolače. I dok sve ne pojede, ne smiruje se. A stomak joj se od svega toga nadima u neslućene veličine. Ja jednostavno ne prepoznajem uzroke tog kompulzivnog ili emocionalnog prejedanja. Jesu li to njene loše navike, emocionalna praznina ili psihička nestabilnost, ja ne znam. Ona bi trebala uravnotežiti svoju prehranu, redovito vježbati i zdravo se hraniti i živjeti. Samo tko će redovito vježbati na plus četrdeset? Amoranta to sigurno neće i što joj onda preostaje, nego prejedanje. A za nekontrolirano prejedanje kažu da je nasilje prema samome sebi, ali i prema drugima. I naravno da takvu osobu hrabrim da odustane od hrane, ali njen organizam baš to traži. Što slađe, što masnije, tim bolje.

Valjda sam i ja voajer i želim vidjeti zgodnu ženu ili djevojku. Želim vidjeti i uživati u ženskim oblinama, njihovoj senzualnosti i primamljivosti. Uopće mi se ne sviđaju žene koje izgledaju kao Barbi, nego da sve imaju. Da im je sve prirodno i normalno, a ne dugačko i izduženo. Da imaju naglašene stražnjice i bedra, da imaju bujna poprsja, da su normalne tjelesne građe i da su raskošne žene. Ne volim baš prevelike stražnjice. Ustvari ni ne znam što volim. Više ni ne pratim izbore ženske ljepote. Naime, sve mi se to ogadilo od onda kada je pobijedila ona Ruskinja visoka metar i devedeset ili čak dva metra. Pa to je žena – slonica i ja se ne osjećam da imam resurse ili resurs za nju. Ja sam za nju miš ili zec. Barem tako kaže Kama Sutra. Pa sam ja zbog toga zabrinut i brinem zbog svega toga. Jednostavno sam zaključio da nemam resurse za tu ženu. Moje oružje je premalo, a njena vagina je preširoka i preduboka i ona ništa ne osjeća i ništa neće osjetiti. Jednostavno po Kama Sutri mi nismo kompatibilni i ne odgovaramo jedno drugom. Pa nećemo mi jedno drugome pružati traume i traumatska iskustva.

A ima ih koji kažu:

„Uzmi ženu koju si osvojio.“

Ali ja ne želim tu i takvu ženu. Ona je žena- slonica i mi po Kama sutri nismo kompatibilni. Ona je dva metra i sto kila. Bojim je se. Bojim se njenog udarca u međunožje. Jer takve žene nisu dobrodušne, nego su osvetoljubive, a ja sam samo jedan ustrašeni muškarac, u svom istočnom grijehu i sa ljudskim slabostima. Cijenim mršavost i elegantnost. To je moja estetika. I nije to nikakav rasizam i nisu to nikakve predrasude. Ne volim žene koje unose prekomjerne količine hrane, kojima se to taloži, koje imaju salo, celulit i strije. Kojima grozno i neugodno smrdi iz usta, koje imaju zadah, koje imaju problema s želucem i koje govore:

„Izjele ga pirane ili krokodili. Nije nikakav u krevetu.“

No drugi mi govore da je ona možda visoka 180 centimetara i da možda ima 90 kilograma, ali da je s njom sve u redu. No, ja znam da je ona nezasićna i pohotna, da je debela, guzata i gojazna, i ima veće potrebe nego što ih ja mogu zadovoljiti. I brige mene za njenu dražicu i njenu g – točku. Ja mogu zadovoljiti srne i kobile, ali ne mogu žene - slonice. Kaže se da je bolje kad ljulja, nego kad žulja, ali ovdje previše ljulja i uopće ne žulja. I pitam se zar ta Amoranta nije mogla biti normalno građena? Zar je morala biti tako ružna, velika i debela? I zar je morala stalno imati estruse i ovulacije? I zar je stalno morala maštati o seksu? Zar je morala biti žena – slonica, a ja nestašni zec ili bik? Zašto ju je lakše preskočiti, nego zaobići? I zato sam joj morao reći:

„Adios muchachos! Hasta la vista, Baby!“

I naravno da se ništa na ovom svijetu ne događa slučajno. Sve ima svoje uzroke i posljedice. I ako sam nešto preferirao , onda sam preferirao grudnjake trojke ili četvorke, pa mi se sve to ogadilo i neki kažu da sam od tada odustao od glazbe. No, to je za mene bizarno, jer se uopće toga ne sjećam. Ne sjećam se te moje obožavateljice i

ne sjećam se bacanja tog njenog velikog grudnjaka. Mogu reći da sam odustao od pjevanja zbog pojave Bee Geese i njihove pjesme „Stayin Alive“. Neki su navijali i tražili da mi to izvodimo, a meni se to nije dalo. Uopće u tome nisam uživao i nisam se opuštao. To nije djelovalo na moj limbički sustav, na moje emocije i osjećaje. Kao što nije na mene djelovala pjesma „Don't stop me now“ grupe Queen. I jednog dana sam od svega toga odustao. Rekao sam zbogom, bilo je dosta svega toga.

Mogu reći da sam zbog toga odustao od glazbe i glazbene karijere. Ne mogu ja skakati iz cipela, iz „Blue suede shoes“ u opanke. Pa imam i ja pravo na svoj ukus. Naime, takva glazba me nije usrećivala. Nisam doživljavao mentalnu i fizičku povezanost s tim i nisam time održavao svoju duhovnu i unutrašnju ravnotežu. Jednostavno je to bilo mučenje za mene. I dobro da su Amerikanci otkrili da se glazbom mogu mučiti ljudi, pa su oni glazbom mučili svoje zatvorenike u Quantanamu. Samo mene ne bi mogli mučiti s Metallicom, mene bi mogli mučiti s Bee Geesom i grupom Queen i nekim njihovim pjesmama. Neke njihove pjesme volim, ali neke mi se uopće ne sviđaju, nekima sam razočaran, neke pjesme su mi čak odbojne i sa nekim njihovim pjesmama bi me Amerikanci mogli mučiti.

Pa sam tako za svoju dušu počeo ponovo slušati Allman Brothers Band, B.B. Kinga, Joa Bonamassu, Buck 68, Eric Claptona, Fleetwood Mac, Jimmy Hendrixa, Sonny Landreta, Rory Galaghery, Ten Years After, Steve Ray Vaughana, Led Zeppelin i ZZ Top. I valjda sam time stekao svoju duhovnost, valjda sam time stekao pozitivnu energiju i nove vibracije. I valjda je to moj bijeg od ove naše neučinkovite stvarnosti, valjda je to bijeg od našeg prokletstva. Od naše UDBE, od ispiranja mozga, od tih naših balkanizama, od te naše krize i recesije, od te naše nezaposlenosti i od ovih naših brutalno loših političara. Jer ja sam pronašao svoj blagoslov u bluesu. Ne trebaju meni cajke i neću ja nikome gurati pištolj u usta i govoriti im da pjevaju. A moja žena neka ide na estetske operacije, neka se bori s time snagom

svoga uma. Neka joj netko skida kilograme, neka joj netko sređuje liniju, neka joj netko liječi depresiju.

Pokušao sam ja i sa religijom, vjerom i Bogom. Čitao sam Stari i Novi zavjet. Ali jednostavno to ne ide u moj mozak i u moju glavu. Kažu da imamo određene dijelove mozga zadužene za vjeru u Boga. Da imamo program za vjeru. Ali ne znam što je sa mnom, ja jednostavno nemam taj program i nemam te dijelove mozga. Ja izgleda da ignoriram povijesne i ideološke činjenice. Previše sam racionalan i kritičan, a zbog svega toga nisam nesiguran i nestabilan, postojan sam kao one klisurine u pjesmi „Hej, Slaveni“. Mogu ja čitati evanđelje i o Isusu Kristu, nekad mi je to zanimljivo, a nekad nije, ali to je za mene kamilica - čaj od kamilice, niti me liječi, a niti mi pomaže. Meni treba nešto jače. Meni treba neka druga droga, neki drugi opijum za narod.

No, zato je moja bivša žena posjetila seksualnog terapeuta, pitam se samo gdje ga je našla, jer kod nas je seks nešto prljavo, sramno, pogrešno i nedolično. Nešto o čemu se javno ne govori. Nešto čega se mi javno sramimo i stidimo, a tajno to radimo. I valjda smo zbog toga dvoličnjaci i licemjeri. S jedne strane osjećaj krivnje, s druge strane krivnja sama po sebi, a kazne nema. I tko može živjeti u tom raskoraku, taj živi, a drugi idu seksualnom terapeutu, ako ga nađu i ako on nije preskup. Jer netko u svemu tome uživa, a netko ne uživa. I govorila je ona tako o svojim seksualnim frustracijama i strahovima. Govorila mu je ona o meni, da je sve to sa mnom bilo nenormalno i on joj je dao za pravo što me je napustila. Ako u seksu sa mnom nema zabave, ako je sve nezdravo, nesigurno i bolno, onda je bolje to prekinuti. Pa tako moja žena kaže tom psihijatru:

„Tražim srodnu dušu, rame za plakanje. Nekoga tko će biti iskren sa mnom. Nekoga tko će sa mnom istraživati moje djetinjstvo, moje vrline i moje mane. Nekoga tko će pratiti moj djetinjasti i zaigrani duh. Tko će mi biti podrška u životu. Tko će odagnati i iscijeliti sva razočaranja iz prošlosti. Ne mora on biti idealan, ali bi morao mene

slušati. S kojim ću doživjeti osobni rast, a ne prepreke i ograničenja u životu. S kim ću zadovoljiti i svoje seksualne nagone i strasti i s kim ću doživjeti zadovoljstvo.“

„Daj šuti! Ti tražiš seksualnog pastuha i nekoga za sirove strasti.“

„Naravno da tražim i takvog, pa ja sam emotivno snažna žena. I znam što želim i znam što tražim. Ne podnosim površne i neodlučne ljude. Ne volim oklijevala. Ne mogu ja zauvijek čekati.“

„Imaš čudne fetiše i fantazije. Pričajte mi o tome!“

„Volim biti domina i volim muškarce bičevati po guzici. Volim ih okivati i bacati u lance. Neki muškarci to također vole i nemaju ništa protiv toga.“

„Sve je dopušteno unutar vaša četiri zida.“

„Nakon toga volim da me moj muškarac siluje. Da rastrga svu odjeću s mene i vodi grubu ljubav sa mnom.“

„I to taj muškarac čini?“

„Ali ta odjeća i intimno rublje su skupi. Nekoliko tisuća kuna.“

„Onda nemojte dozvoliti da taj muškarac to podere.“

„Nešto je jače od mene, pa mu to ja dozvolim, pa kupujem novo rublje i tako u nedogled. Volim dobar seks, ali sam nakon njega nesretna. Živim u nesretnoj ili beznadnoj vezi. Nema tu ni malo ljubavi, nego samo životinjski nagoni. Ja sam samo nesretna Snjeguljica, koja se budi iz svog zimskog sna. Privremeno sam se fizički oslobodila svoje napetosti, ali nisam emotivno i emocionalno.“

„I to radite s jednim partnerom?“

„Ne sa više njih.“

„Morate paziti na sebe, da ne doživite moždani ili srčani udar. Ako pretjerujete u tim aktivnostima, može vam se to negativno odraziti. Možete izgubiti dah i kažem možete doživjeti moždani ili srčani udar.“

„Izgubim zanimanje za muškarca čim nestanu leptirići u stomaku.“

„Baš me briga za tvoje leptiriće, ovdje si došla po novce, a ja novaca nemam. Možda da daš na Internet da prodaješ svoje nošene gaćice. To razni fetišisi i perverznjaci traže, kažu da za nošene i prljave gaćice daju i 3.000 kuna. Oralni seks se plaća 200 kuna, analni 500 kuna, a sve zajedno 700 kuna. Očisti te ormare i daj na Internet da prodaješ iznošene gaćice, cipele, štikle, grudnjake i mrežaste čarape.“

„Pričaš gluposti.“

„Ne pričam gluposti. Neki muškarci vole kada žena urinira po njima, a neki vole iznošene i prljave gaćice. Neki vole da im se stavi psečiji povodac, pa on puže i gmiže kao pas. Ima nas raznih, pa nekoga nešto uzbuđuje.“

„I misliš da bi nekog zanimale moje iznošene i prljave gaćice?“

„Naravno da bi. Malo uriniraj po njima i ostavi svoj miris. Budi i postani nekome boginja seksa.“

„Ali to mi se čini nepristojno i vulgarno.“

„To je tako. Nekoga to uzbuđuje i oraspoložava. Netko dodirom tih prljavih gaćica doživljava erekciju.“

I kao što sam rekao ima nas svakakvih, a ja sam svoju bivšu ženu nagovorio da očisti svoje ormare. Kud god sam se okrenuo, naletio bih na njene iznošene gaćice, bilo ih je na stotine i tisuće. Uz grudnjake, cipele, štikle i čarape, u pitanju je nekoliko ormara. Ona je s oduševljenjem to radila, a mene je oduševila time što je konačno odnijela svoje stvari i nada se ih prodati.

POGLAVLJE 12

Kad uđeš u pedesete, odgojiš djecu i oni te više ne trebaju, tada netko izgubi životni kompas i smisao, pa se počne čudno ponašati. I čini se da ja to nisam uzimao u obzir. Ja sam se valjda držao knjige „Djevojke koje ne treba ženiti – savjeti i opomene“ iz 1923. godine. A tamo kažu da ne treba ženiti djevojke koje imaju male oči i vlažna usta. Da ne treba ženiti glupe žene i žene rođene kao prostitutke. A sada netko te naše izbore opravdava krizom srednjih godina, netko menopauzom, netko andropauzom, a netko klimakterijem. Netko se i dalje traži, a netko se i nađe ili se ne nađe, pa takav umre.

A moja bivša žena je odlučila uskratiti mi seks, ne obavljati bračne dužnosti i obaveze, razvesti se od mene i otići od mene. Jer što ću joj ja, kad sam nezaposlen, kad sam bez dohotka i bez prihoda. Kad sam ništ' koristi, beskoristan, glup, tup i neupotrebljiv. I valjda je ona zaslužila sama krenuti u život. Do sada je ona vozila u trećoj i eventualno u četvrtoj brzini, a od sad će voziti u petoj brzini. Neće ona biti baba kojoj je prošao vlak, neće ona biti žena bez kućeta i maćeta. Hvatat će ona priključak s onim uspješnima, s neakvom našom elitom, bez obzira na naše negativne trendove i statistike.

Ali ništa od toga se nije dogodilo. Nema prosperiteta za nas stoku sitnog zuba. Za nas važe ovrhe i ako smo sposobni, onda će nam ih netko oprostiti, udijeliti nam financijsku pomoć, a drugima neće. Plati ono za što si dužan. Nije to više socijalizam, pa da inflacija pojede kredite, a mi se tome nadamo. I valjda smo zbog toga na dnu liste svjetske konkurentnosti. Iza nas su samo još Argentina, Mongolija i Venezuela. I tko nam je kriv kad imamo neefikasnu administraciju i lokalnu vlast. I mi još uvijek imamo taj socijalistički mentalni sklop, on nas blokira i mi ne funkcioniramo kako treba. Valjda još čitamo Marksa, Engelsa, Kardelja i Rožu Luksemburg, a naše žene su na nivou Pepeljuga i Trnoružica. I onda, na našu nesreću, naletimo na nečasne i nepoštene ljude i tu je naš kraj.

I to je početak našeg siromaštva. A za siromaštvo kažu da sustav uvjeri siromašne da su oni sami krivi za svoj ekonomski neuspjeh, da su oni odgovorni za to što su se našli na dnu socijalne ljestvice. Da nisu dovoljno radili, da se nisu dovoljno trudili, da nisu dovoljno učili. A ja sad imam drugi problem, moram si naći partnericu za seks. Kod nas su ograničeni resursi, naše žene odlaze u Austriju, Italiju i Njemačku i tamo se brinu za starije osobe. I što mi drugo preostaje nego kupiti Glas Slavonije i čitati oglase. A tamo viđam erotske oglase i u njima piše da se nudi: medicinska sestra, sočnog tijela, vatrena i rasna koka, crna vražica, nekakva sitna i dinamična djevojka, nekakva bujna, sisata i dlakava žena velike guze, pa onda nekakva žena traži muškarca koji voli lizati, pa neka traži pastuha, pa neka traži avanturu, pa je neka seksualno nezadovoljna, pa je neka nezasićena i nikad joj dosta.

I sve je to tako. Nitko ne kaže da je normalan i ima normalne potrebe. Sve nešto neprirodno, nastrano i perverzno. S jedne strane nam je seks i dalje partijski, crkveni i vjerski neprijatelj broj jedan, a s druge strane ne možeš naći nikog normalnog sa normalnim seksualnim potrebama. Ili se neko crveni, ili je nekome neugodno ili je za nekoga to tabu. Gdje je nestao don Anto Baković, pa da kaže da množimo i pravimo djecu ili da ne pravimo djecu, ali da se seksamo po slobodnoj volji.

Zašto moramo potiskivati našu seksualnu želju i zašto bi nam seks trebao biti grijeh? Od svega toga ćemo postati neurotični, ljudi, psihički poremećeni i bolesni. Od svega toga ćemo patiti. I valjda zbog toga nas Srbi provociraju. Pa nam srpski časopis Informer iznosi svoju suludu priču o našoj predsjednici Kolindi Grabar Kitarović. Da je ona imala ljubavnu aferu sa srpskim pleyboyem. Pa ne bi ona to. Ona je totalno aseksualno biće. Ona kad čuje da se na moto susretu pojavljuju plesačice i striptizete na štangi, odmah otkazuje pokroviteljstvo nad tom manifestacijom bez obzira što se tamo skupljaju sredstva za osobe s invaliditetom. Radi se ipak o hot erotic

showu, a mi smo ipak vjerska i svjetovna država. Nad nama vlada Željka Markić i vjerski talibani.

I tako ja srećem jednog svog prijatelja, a on mi govori da je uplatio Katolički ljetni kamp. Pitam ga:

„Što ti je to?“

„Duhovna obnova. Sedam dana traje i košta 2.500 kuna.“

„Kad imaš, onda i daš. S kime ideš?“

„Sa svojom ženom. No, s njom će mi biti dosadno, pa sam mislio da i ti dođeš sa svojom ženom.“

„Ja sam se od moje žene razveo, ne radim i nemam te novce.“

„Onda ništa.“

I čitam ja o tim Katoličkim ljetnim kampovima. Uplatiš ili ne uplatiš traženi iznos i ideš na more. Svećenik se duhovno brine za tebe ili se ne brine, nego te promatra kako se ponašaš. A ti se svaki dan moliš, a jedan dan mu se ispovjediš. On ti udijeli oprost tvojih grijeha, ma kakvi oni bili. Oprosti ti ako si uživao u seksu i ako nisi sve to činio zbog reprodukcije. I ti shvatiš da je sve to na razini ondašnjih omladinskih radnih akcija. Sve je to nekakvo pranje mozga. Ne želim u tome sudjelovati. Pogotovo ne želim sudjelovati ako će me podučavati nekakvi naši kontroverzni svećenici. Netko tko veliča ratne zločince, Tko mrzi Harry Pottera, tko tvrdi da se silovanjem ne može doći do trudnoće, tko tvrdi da se od pobačenih beba prave parfemi, tko tvrdi da žene izgube mjesečnicu ako nekog sretnu da gleda pornografiju. Stoga, ne želim da mi netko prijeti Božjom kaznom i odmazdom i govori:

„Prepustili ste se razvratu i bludu, Gospodin će na vas u svom gnjevu spustiti oganj i sumpor.“

Kako ću ja ići tamo, kad ja nisam revno učio ni teoriju i praksu samoupravnog socijalizma. Kad ja nisam bio od koristi ni onom sustavu. Stoga neću revno učiti ni taj novi vjerski katekizam. Iako don Damir Stojić tvrdi da nam je seks pitanje života i smrti. Ali je zato protiv pornografije i masturbacije. Iako su i drugi katolički svećenici opsjednuti seksom, oni o tome govore s negativnih pozicija. Ne mogu nas žene zavoditi i voditi k našem duhovnom padu. Valjda su stoga oni svećenici silovali svoje časne sestre jer su mislili da one neće zatrudnjeti. I oni su ih uvjerali da su one krive. Da su one zavele te svete ljude. I valjda zato ne idem na seminar za Križara. Jer mi se ne da ići na ispovijed. Jer mi se ne da ništa govoriti protiv pape. Ne želim govoriti da je on lažni prorok. Ja sam ipak za don Antu Bakovića koji je govorio da se množimo i pravimo djecu ili da ne pravimo djecu, ali da se seksamo po slobodnoj volji ili to nije govorio. Tko će ga znati? Kad je on sada mrtav, a nema svog nasljednika. Stoga ja nisam za one svećenike koji šire netrpeljivost i mržnju prema neistomišljenicima i političkim protivnicima. Mene više brinu klimatske promjene.

Pa tako zaključujem da su možda za gubitak tih mojih kilograma krive klimatske promjene i nekakvi globalni klimatski slom. Možda je kriv naš pretvorbeni armagedon, naše apokalipse, naše pošasti i kataklizme? Možda nam slijede nekakve poplave, dizanje razine mora, suše, toplinski udari, tsunamiji, oluje, uragani po ljeti, a zimi snježne mećave. A možda je svemu tome kriva naša recesija, što smo bezidejni, i što to dovodi do pada ekonomskih aktivnosti, što nikako nema gospodarskih reformi i što nema investitora. Što nam se događa naš pad izvoza, što je naše gospodarstvo usporeno, što stagniramo. Ili je tome krivo to što Italija i Njemačka ulaze u recesiju. I mi smo zbog toga svakog dana sve jadniji. Pa smo ili nismo na nivou Venezuele, Argentine, Ukrajine i Grčke. I kažu da ne treba zbog toga paničariti.

Bit će, kako bude i to nikoga od naših političara ne brine. Jer mi smo na nivou pračovjeka, sumanuto trošimo, trošimo iznad svojih mogućnosti, imamo ustaljene navike potrošnje i ne mislimo na budućnost. Jer pojavljuju nam se neobična morska bića, neobični morski psi, sipe i hobotnice, a kažu da loše ili gore tek dolazi. Tješim se time da je dobro da nas ne posjećuju kitovi ulješure. Ali u svijesti našeg naroda utkane su naše katastrofe, naši zli duhove, naši drevni plemenski i religijski rituali, naše epidemije i naše kuge. Stoga mi mentalno i duhovno tonemo. Stoga smo mi mentalno i duhovno zapušteni, stoga nam se bliži kraj i stoga ćemo izumrijeti. Uskoro će na planetu izumrijeti majmuni, tigrovi, slonovi i medvjedi. A jesmo li mi za to krivi ili nismo, to će netko drugi odgovoriti.

Jer mi to nismo u stanju. Jer mi imamo rentijerski, lijeni mozak. Nismo znatiželjni, ništa nam nije zanimljivo, ništa ne istražujemo. Možda se predajemo našim lucidnim snovima, možda osvježujemo svoje snove i to je sve. Nemamo razvijen i ne razvijamo prefrontalni korteks. Ne gledamo svojim umom i ne bavimo se svjesnim razmišljanjem. A meni je sada žao što sam pisao i napisao „Ustaše i četnike među nama“. To je čista politika, a ja sam apolitičan. Brige mene što je Franjo Tuđman razoružavao HOS – ovce, da su oni činili nekakva nedjela, što je on na njima obavljao svoje nasilje. Briga mene za bilo kakve njegove deluzije, brige mene je li ga u poznoj dobi napustila pamet ili nije. I što je on smatrao da su oni smetnja za međunarodno priznanje Hrvatske jer Hrvatska je antifašistička, a HOS- ovci su ustaše i fašisti. Nema tu mjesta nikakvim crnim mrljama i crnokošuljašima.

Ali mi smo valjda i dalje poremećeni, pa ne slušamo ili slušamo one na vlasti. A nekad su i oni slabi i žive u zabludama. No, mi i dalje uzgajamo naš fašizam i naše ustaštvo. Jer netko nam je ipak rekao da se trebaju pomiriti ustaše i partizani. Da NDH nije bila kvislinška tvorevina i fašistički zločin nego da je to bila težnja hrvatskog naroda za samostalnošću. I neki kažu da je Franjo Tuđman zaslužan za sve ovo što danas imamo ili nemamo. I kažu da ni jedni naši izbori nisu

bili poštteni. A za njega kažu da je bio ekstremno narcisoidan čovjek. Da si je umišljao da je znanstvenik, povjesničar i da ima nekakve povijesne prosudbe. Da je stvorio nakaradno gospodarstvo ovisno o njegovoj stranci. Da je stvorio društvo iz Orwelovih priča: svi smo mi jednaki, ali jedni su jednakiji, a to su članovi njegove stranke. Da si je umišljao da je demokrat, a bio je diktator. Ali i tu smo kataklizmu preživjeli, i ništa nismo iz nje zaključili i donijeli nešto novo ili dobro. Pa se nikuda i ništa ne pokrećemo i ništa ne mijenjamo.

Valjda zato ignoriramo povijesne činjenice. Jer tko nam je kriv što smo dobili ili dali otkaz. Što smo bili u svakodnevnoj panici, što smo imali gastritis, što smo bili na granici izdržljivosti ili pucanja. Što nas je netko činio ludim, što smo ludjeli. Što smo osjećali grč u želucu, što stalno slušaš opravdane, ali i neopravdane bukvice i lekcije. Što su ti šefovi neugodni narcisoidni psihopate. Što je neugodna atmosfera, što si u depresiji. Što stalno na tebi netko obavlja mobing. Najlakše je nekoga otkantati i reći im neka crknu, ali treba živjeti bez prihoda. A kažu da nam je nova kriza i nova recesija pred vratima. To nam je danak ove globalne ekonomije. Kažu da su tvrtke i kompanije na rubu izdržljivosti.

Ali koga briga za to. Brige nas za naše egzistencijalne probleme. Bitan je raj i pakao naš svakidašnji. Bitna je naša borba s anđelima i demonima. Nas brine to jesmo li pagani ili pogani, vjerujemo li u Boga ili ne vjerujemo. Ne želimo živjeti u bezbožničkom kaosu, želimo biti moralni i krjeposni. A naši biskupi i vjeroučitelji se bave politikom i svađaju se s srpskim vladikama, brige njih za nas, svoje ovčice. A mi se pretvaramo da smo kršćani, a ustvari smo pagani. No, svi trebamo utjehu i vječan život, jer život nam stalno čini nepravde. Jer ništa ne valja u našim životima, samo jad i tuga i mi se osjećamo slomljeno. I nekad nam sve to dojadi pa puknemo, a nekad se od svega suzdržimo. I naravno da od Boga očekujemo utjehu, a utjeha nam ne dolazi. I netko se nosi s tim, a netko se nosi. Jer politička je korektnost prikazati se uzornim vjernikom. Nakon socijalizma, usvojiti taj svjetonazor. Pa ću tako i ja prisustvovati

vjerskim ritualima, na primjer: blagoslivljanju kruha ili blagoslivljanja nekakvih poslovnih objekata.

Neću biti licemjer, a ni oportunist jer to mi ne treba. Biti ću radije morski pas i lisica, nego medo, sova ili kornjača. Bit ću svoj i mislit ću svojom glavom. Samo to se kosi sa našom, vladajućom ideologijom. Jer naša država, kao i sve dosadašnje države na ovim prostorima, želi uvesti autoritarni obrazac ponašanja i to da ljudi ne misle vlastitom glavom. Stoga kažem: daleko smo mi od bilo kakve demokracije i demokratskog ponašanja. Kod nas vladaju nekakve vidljive ili nevidljive zabrane, kao i vidljiva ili nevidljiva pravila. Kod nas vladaju nekakva nakaradna i neprirodna, balkanska pravila. Kod nas vladaju narodni običaji i naše negativne tradicije. I izgleda, da nam nešto nedostaje, da bi normalno funkcionirali, a to što nam nedostaje nitko ne zna definirati. Ili se nitko time ne bavi, ili nikoga to ne zanima.

Ne znam što reći, neodlučan sam u svemu, pa tako i u tome, naime socijalizam je stalno govorio o napretku i prosperitetu. U ona vremena se govorilo da stalno, sve više i u svakom pogledu napredujemo, a u kapitalizmu stalno, sve više i u svakom pogledu nazadujemo, pa smo stalno u nekakvom crnom pesimizmu. Nigdje sunca, nigdje svjetla na kraju tunela i nigdje perspektive. Sadašnjost je surova, a budućnosti nema ili je mračna. Barem je tako na ovim našim prostorima. Ne funkcioniraju nam institucije, bogati krađu i vlada bezakonje. Sve je korumpirano i u svemu vidimo krizu, recesiju, nepotizam i naš kriminal. Jedan zakon vrijedi za bogate, moćne i politički podobne, dok drugi zakoni važe za stoku sitnog zuba. I iako je tako bilo u socijalizmu, valjda smo očekivali da će se nešto promijeniti i da ćemo stvarno postati nekakva pravna država. No nije tako i zato svi govore da je to krivosuđe, da represije i dalje traju i da sustav trenira svoju strogoću nad nama stokom sitnog zuba.

I o čemu razmišljamo, to i privlačimo. Pa tako privlačimo krize, recesije i crni pesimizam. Pa se tako odajemo našim nostalgijama za nekadašnjim sretnim ili nesretnim vremenom. Jer od ondašnjih socijalističkih optimista, postali smo najgori pesimisti. Kad smo nekad nekome za Novu godinu zaželjeli bolje, to se nekad i ostvarivalo. Danas toga više nema. Stoga, kažu da nas je više od 90 % pesimista, a ostali su neobrazovani, neinformirani, naivni ili premladi. Gospodarstvo nam je pokradeno i uništeno. I nigdje i nikako ne nalazimo opravdanja i olakotne okolnosti za sve to. Kad nešto predviđamo, predviđamo to sa dozom pesimizma. Nema nikoga tko ima moral, autoritet i intelektualno pokriće. Nitko nam ne govori da idemo u krivom smjeru, a mi idemo u krivom smjeru. I mnogi koji su nekad bili optimisti, postaju pesimisti i zatvaraju se u sebe. Formalno smo ušli u Europu, ali mentalno nismo. I nije nam se isplatio ulazaka u Europsku uniju.

Siromašni smo bili, siromašni smo ostali i siromašni ćemo i dalje biti. Daleko smo mi od nekadašnjeg blagostanja. Nepoznat ili poznati netko je radio da nas uništi. Kažu da je to bila CIA. Kažu da nam je ona donijela taj nacionalizam i tu našu nakaradnu religiju. Sve ostalo je patološko laganje. Stoga, nema nam spasa, nema nam svjetla na kraju tunela. I nitko nam ne želi sretnu Novu godinu. Taj običaj nam je izmakao. I sada nam netko nudi da je za ispunjen život potreban dobar seksualni život, jer kažu da njime radnici bivaju marljiviji i raspoloženiji. Ali treba promijeniti i svijest i mentalitet naših žena, one posjeduju manjak angažiranosti, loše su raspoložene i lošeg su samopouzdanja. Ali uz to, nema ni posla, ja ga tražim već sedam godina i ništa od njega. Pa sam podnio zahtjev za mirovinom i konačno sam je dobio. I navodno sada netko kaže da ima posla. Ima posla na moru, možeš biti sobarica, kuhar i konobar.

A valjda zato što nekad nije bilo posla, ja još uvijek osjećam kao uškopljeni muškarac, kronično mi nedostaje seksualna želja. Valjda mi hormoni ne rade kako treba, izgubio sam interes za seks, pa sam bio erektilno disfunkcionalan, pa mi nije uopće do seksa. Sve mi je

bilo monotono i bez veze. I naravno da je to uočila moja bivša žena, predložila mi je jednom i liječnika, pa kad je vidjela da je ne slušam, našla si je ili nije našla raspoloženog ljubavnika. Neće više ona doživljavati stres, frustracije, strah i nervozu. Ne želi ona biti među onih 10, 15, 20 ili 25 % žena koje ne doživljavaju svoja sladostrašća. Ona mora doživjeti svoje sladostrašće zbog PMS, zbog zdravlja, zbog osjećaja ispunjenosti i zbog toga što će si produžiti život. Ona želi ispuniti svoje skrivene fantazije. Želi potaći svoju maštu, želi imati sretne i zdrave odnose i ne želi rutinu i predvidljivost.

A meni preostaje da gledam pornografiju, da maštam o drugim ženama i samozadovoljavam se. Jer moja bivša žena želi seks pet puta tjedno i više od toga, a ja joj to ne mogu priuštiti. Nakon menopauze je više ne boli glava, nema problema s hormonima i mjesečnicom. A od raznih seksualnih terapeuta je čula da se redovitim seksanjem povećava broj neurona u hipotalamusu. Da se time rješavamo stresa i da time uživamo. Samo reci ti to mojoj boljoj polovici ako smiješ. Ona ničim nije zadovoljna, njoj nikada ništa nije u redu. Ona nije zadovoljna mojim spolovilom, ona nije zadovoljna mojim kilogramima. Ona u svemu pretjeruje, ona je stoga frustrirana i ona stalno gundđa. Ali si je sama kriva zbog toga. Jer ona bi bila na pobjedničkoj strani, ima visoke i ambiciozne planove, a stalno nailazi na gubitnike i luzere. Stoga joj kažem:

„Pomiri se sa životom. Budi ono što jesi, inače ćeš stradati.“

„Ali svi tako žive. Sve je to u duhu potrošačkog društva. Moraš imati novu kuhinju, novi automobil i novi mobitel.“

„Ti ne trošiš novce na to. Ti novce trošiš za svoje estetske operacije.“

„Treba živjeti kao naši preci. Kao naši djedovi i bake. Koliko ti je dugačka deka, toliko se pokri. Ne možeš živjeti iznad svojih mogućnosti.“

„Tko zna, što će biti iduće godine. Tko živ, a tko mrtav. Sve je u Božjim rukama.“ „Vrijeme je da se prestaneš uspoređivati s drugima i počneš živjeti po svome. Počneš razumno trošiti i štedjeti. Stari auto će nas odvesti gdje želimo, kao i onaj novi.“

Samo ne vrijedi to govoriti mojoj bivšoj ženi. Ona to ne sluša. Ona živi u duhu našeg potrošačkog društva i ništa ju ne sprječava da se ponovo zadužuje. Duhovno bi joj trebalo biti važnije od materijalnog, ali nije tako njoj je novac sve. Njoj su estetske operacije smisao života. Ona nikad neće živjeti mudro i u skladu sa svojim mogućnostima. Ona će živjeti u skladu sa svojim nakaradnim potrebama. Ona je usvojila taj potrošački mentalitet, drži je potrošačka groznica i ona se svega toga drži i pridržava. Posuđuje novac, zadužuje se i neracionalno ga troši.

Željko

ŽELJKO

POGLAVLJE 1

Ne želim ja pričati gorke i tužne priče o mom odrastanju i mom djetinjstvu. Nisu mene zvali ružno pače ili neprilagođeni klinac i nemam se ja što opravdavati. To pišem i pričam zbog mog prijatelja ili neprijatelja Željka. On nikad nije odrastao, ostao je na nivou dječaka ili pubertetlije i on se nikad nije oslobodio svojih demona prošlosti. Ostao je njima opsjednut. Njega demoni iz prošlosti i dalje proganjaju i ne daju mu mira, a ja sam to odavno riješio i razriješio, barem mislim da je tako. Jer ja nisam traumatiziran, jer ja se nisam ili jesam od svega umorio, jer ja se nisam ili jesam morao oporavljati, jer ja nisam dotakao dno života. Jer nisam ja bio komplicirano derište, nisam bio ni nekakav monstrum, nisam ja izrastao u kompliciranu osobu i monstruma, ali nisam ja ni izrastao ni u crnog ili bijelog labuda. Nisam se ja dao i nikome, nisam dozvoljavao uvjetovani refleks, ma što to bilo i ma što to značilo. Svakome bih ja uzvratilo istom mjerom i nisam dao da me stariji tuku, maltretiraju i uništavaju mi djetinjstvo, pa se tako ne sjećam ni ružnih uspomena iz djetinjstva.

Ali kažu da na sve to ima utjecaj obiteljska genetika, obiteljsko naslijeđe, kromosom X i kromosom Y i naš DNK, više od drugih okolnosti. Jer mi smo klonovi svojih roditelja, svoga oca ili svoje majke i nosimo njihovo dobro ili zlo. I nije sve u obliku nosa, veličini usta, veličini jagodica, očima i obrazima. Mi svoje ponašanje i svoju agresivnost nasljeđujemo od oca ili od majke i barem to iskazujemo u našem djetinjstvu. A onda na nas počinje djelovati zakon privlačenja, vraća nam se ono što odašiljemo u svijet. I netko to doživi u djetinjstvu, a netko kasnije, u zrelijoj dobi. Više geni ne kreiraju našu biologiju, nego okolina i životne okolnosti. A naša ondašnja okolina nam je govorila da riba ribi jede rep ili da veća riba jede manju ribu i mi smo se tako ponašali. Borili smo se i izborili za

svoje mjesto pod suncem. I više nije bilo slučajnosti u našem ponašanju, nego smo mi to sami svjesno ili nesvjesno kreirali.

Sjećam se da smo mi klinci i momci iz ulice sve rješavali šakama ili hrvanjem. Kad osjetiš da je netko slab ili slabiji, a ti udri po njemu. Pa kom obojci, kom opanci, kako bi rekli Srbi. A da sam se znao vraćati kući s plavim šljivama, plavim modricama, plavim hematomima i plavim podljevima ispod očiju, znao sam. Zato razumijem ili ne razumijem one koji kažu da je djetinjstvo kovačnica čovjeka. Mene je na primjer moje djetinjstvo izgradilo i stvorilo je takvog čovjeka, ma kakav bio i ma kakav izgledao. A jeli to sada uvod u moju propast, ili u moj prosperitet, ja ne znam. Za mene ondašnja socijalistička vremena i nisu bila siva i olovna, za mene su to bila ekstremno liberalna vremena, za mene su to bila vremena naše svjetlosti. Za mene su ova nova vremena siva i olovna. U onim vremenima smo imali „Evu i Adam“, i „Erotiku“, a sada ni ne znam da li to postoji.

Sve smo to nepovratno i nezaustavljivo srušili, kao Berlinski zid, ostale zidove i bodljikave žice u nama i oko nas, koje ponovo gradimo oko sebe. I još smo to slavili, kao rušenje totalitarizma, buđenje slobode i jačanje demokracije. Koji smo mi bili naivci? I koja sloboda i koja demokracija? Sustigao nas je naš nacionalizam, šovinizam, naše mržnje, naš stari mentalitet, nove podjele, novi zidovi i novi ratovi. I što tu imamo slaviti? I tko je tu pobijedio? Mi, stoka sitnog zuba, sigurno nismo. Ali ima ih i onih koji su se unatoč svemu i usprkos svemu, obogatili. Postali su naši tajkuni i naši nezasluženi pobjednici. I to je taj naš zatvoreni krug, ne želimo ništa mijenjati, da ne bi doživjeli gore i lošije. I kontroliraju nas na sve moguće načine. Kontroliraju naše ponašanje, kontroliraju naše medije, uskraćuju nam slobode, huškaju nas protiv neprijatelja i manjina, veličaju našu naciju, veličaju naš Domovinski rat i koriste naše institucije za svoje probitke. I mi zato postajemo šizofreni i psihotični, i mi zato s vremena na vrijeme poludimo.

Ili postajemo buntovnici bez ili sa razlogom, a kako nemamo podršku od drugih, postajemo huligani. Pa rasturamo gradske wc- e, pa rasturamo ulazna vrata u zgrade, pa palimo nečije automobile ili se nekome osvećujemo za naneseo zlo. Jer u tim novim vremenima ne doživljavamo i ne prepoznavamo ljubav, privlačenje i nekakvo uzbuđenje, nego vidimo ekstremizam, mržnju i odbojnost. Od svega toga sam slijep i nerazumno se ponašam. Jer me je ta naša tranzicija i ta naša nepravedna pretvorba, ponizila do krajnjih granica. Jer mi je netko usadio krivnju i za ono što sam kriv i za ono što nisam. Kriv sam što sam živ i kriv sam što nosim svoj peccatum, svoj istočni grijeh. Jednostavno sam postao ono što nisam htio. Pa pišem li ga pišem. I tako je došao red na moj pubertet i pitanje kako sam preživio to osjetljivo razdoblje. Jesu li i meni divljali hormoni, jesam li ja bio buntovnik sa razlogom ili bez razloga i jesam li se uklopio u društvo ili nisam. I to mi se događa kad sretnem Željka. I onda mi on još i prijeti. Vidio je da sam smršavio, pa misli da bi se lako sa mnom obračunao. Ni ne znam što sam mu ja kriv. Pa i ja sam dobivao batine od starijih, jačih i odraslih dječaka. To je bilo normalno, kao popiti hladnu vodu. I ne želim im se ja osvećivati. To je za mene prošla svršena priča ili prošlost.

Ne obazirem se ja na don Stojića, na njegove mračne tajne čovječanstva i na njegovu izjavu o pornografiji i gubitku mjesečnica u naših žena. Muškarci valjda gube svoju potenciju. Stoga, briga me za njegovu izjavu da je sve to Božje i u Božjim rukama. Po meni, djetinjstvo oblikuje čovjeka i od njega pravi ili proizvodi čovjeka ili nečovjeka. Ali iza nekoga ostaju njegovi tragovi ili prtljaga, emocionalne rane iz djetinjstva, a za nekim ne ostaju. Za nekim ostaje nešto duboko i tragično, netko to zatomi, a za nekim ništa ne ostaje. Netko nosi sa sobom nedostatak ljubavi i pažnje, seksualne rane ili promašaje, netko nosi nesretne događaje, nesreće i traume, netko nosi strah od neuspjeha, netko manjak samopoštovanja, a netko to sve zaboravlja. I u tome i je problem iz svega toga. Nekoga djetinjstvo izgradi, a kod nekoga stvori traume i frustracije, pa bi se taj nekome osvećivao. Do osvete naše ili vaše.

Zub za zub, oko za oko. Nitko nije kriv za nečije uništenje, za nečije uništene nade i nečija neispunjena očekivanja.

U većini slučajeva su ti ljudi s ovih prostora takvi da se pridržavaju Starog zavjeta i Hamurabijevog zakonika. Nema tu u blizini nekog tko im govori Novi zavjet i nema nikoga tko će to izreći jer naši svećenici se bave nečim drugim i ne govore:

„Tko tebe kamenom, ti njega kruhom.“

I takav radi na suprotnome cijeli svoj život. Pa bi taj organizirao odmazde, zlodjela i nedjela. Do nedavno smo živjeli u zajednici sa Srbima, a oni izgleda imaju neiživljeno i nesretno djetinjstvo i sve te djetinje traume i frustracije. I valjda iz svega toga nešto rovere, smišljaju taktike i strategije kako bi nekome napakostili ili učinili mu nekakvo zlo. A uz sve to Srbi i djeca se znaju, pored svega toga i rugati. Djeca se znaju jedna drugome verbalno i neverbalno rugati, psihički zlostavljati, ismijavati nekoga i vrijeđati. Djeca znaju biti okrutna što se toga tiče. Njima smeta ako je netko debeo, nespretn, ima naočale, ima velik nos, ima krive noge, ima razmaknute zube ili velike usne, ako je netko siromašan, nema nove patike ili nove traperice. To je bila i ostala bolna tema našeg djetinjstva i naše traumatsko iskustvo.

A kad malo porasteš, djeca ili pubertetlije znaju biti okrutni ako imaš nesređen odnos s roditeljima, roditelji ti se razveli, ti si siromašan ili ako neka djevojka ili djevojčica kaže da imaš malog pišu i da joj nisi ništa pružio, nisi joj pružio užitak i sladostrašće. I tada tvoji vršnjaci znaju biti okrutni i znaju te time obilježiti kroz cijeli život i stalno govore: „Znaš to je onaj što ima mlohavu čunu, to je onaj što nije imao erekciju kad je trebalo, to je onaj što je impotentan ili erektilno disfunkcionalan.“

I to mu njegovi vršnjaci govore kao da on ima kugu, SIDU, triper ili neku drugu zaraznu bolest. Kao da oni znaju da će se iz njegovog djetinjstva izroditi nekakva bolest ili nekakav poremećaj. I tko to

može predvidjeti, nitko. I zato nam je život kaos, zato smo tjeskobni i anksiozni, zato smo neodlučni, zato smo frustrirani, depresivni i destruktivni. I zato preispitujemo obiteljsko stablo i istražujemo kada je krenulo krivo i naopako s nama.

Preispitujemo naš prvi seks. I kažemo za njega da nam je bilo bolno ili prebolno iskustvo. Jer bili smo dječjački naivni, a onda smo se suočili sa bolnom istinom, sa našim paradoksom istine da nije bilo onako kako smo željeli. Pa smo zbog toga zbunjeni. I netko ostane zbunjen cijeli život, netko bude revoltiran cijeli život, netko se osvijesti, riješi se uvriježenih poimanja i od svega toga odustane. A mi naravno da ništa ne doznajemo, ali nas u međuvremenu sastave nasljedne bolesti i mi smo nesposobni za život. I onda mi dolazi moja bivša žena i zvoca o mojim lošim navikama. Jer njoj smeta što ne čistim po kući, jer mi je kuća neuredna. A ja se pitam jesam li dovoljno razvio svoj kvocijent inteligencije ili svoj IQ? Je li moje ponašanje u djetinjstvu utjecalo na sve to. Kao da postoji povezanost toga svega. Jer ako si ti neispunjen i prazan, onda si ti neispunjen i prazan. Onda ti radi kortizol i donosi ono što donosi. Kao da ti možeš iz svog djetinjstva saznati koje će te bolesti zadesiti, hoćeš li ti loše spavati, hoće li ti se libido ugasiti sa 50, 60 ili 70 godina, kako ćeš ti živjeti, hoćeš li ti doživjeti samo jednu nesreću ili će te sastaviti nekoliko nesreća u nizu, hoćeš li ti imati mentalitet žrtve, mentalitet junaka ili osrednjeg čovjeka, kada ćeš umrijeti i koliko dugo ćeš živjeti.

Pitaš se hoćeš li doživjeti mentalnu retardaciju, intelektualne teškoće, demenciju ili Alzheimerera? Ili hoćeš li ti biti kronično i trajno nesretan? Hoćeš li ti biti vječni pesimist? Hoćeš li ti imati milijun problema, hoće li te snaći stres, a sve to je nastalo i proisteklo iz djetinjstva ili iz puberteta. I sve to uvjetuje da se osjećaš kao raštimani orkestar. I sve to uvjetuje tvoje povlačenje iz društva, tvoju socijalnu anksioznost i tvoje zatvaranje u sebe. I ti nisi svjestan je li tu biologija kriva, je li tu okolina kriva, jesu li tu geni krivi, jesu li tu u pitanju genetske promjene, jesu li tu krive tvoje emocije, je li

kriv tvoj strah od sramoćenja i ponižavanja, je li tu krivo ubrzanje rada tvog srca ili je za sve to krivo tvoje ponašanje. Ti dugotrajno funkcioniraš poremećeno, kronično si prazan i emocionalno si nestabilan. Nitko ne zna tko je kriv za tvoje ludilo i tvoj poremećaj osobnosti i ličnosti. Nitko ne zna tko je kriv za tvoju dezorganizaciju, beznadežnost i nestabilnost. I pitanje je jeli tu kriva naša tranzicija, naša pretvorbena pljačka i naš divljački kapitalizam.

I pitanje je može li se to izliječiti antidepresivima i antipsihoticima, a to naši liječnici uspješno, ali i neuspješno propisuju. Ili propisuju psihoterapiju, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer naša djeca u svojoj najranijoj dobi bi nekog maltretirala, ponižavala, govorila gadosti, kažnjavala, vrijeđala, zadirkivala, govorila neumjesne šale i dovodila nečiji moral u pitanje. A sve se to dogodilo zbog toga što Željko nije pružio sladostrašće jednoj djevojčici i što mu se ona zbog toga htjela osvetiti. A već sam govorio o sladostrašću i da ono u prosjeku traje dvadesetak sekundi i uopće ne znam zašto netko od svega toga pravi probleme? Zašto nekome tih dvadesetak sekundi nešto znači? I izgleda da je i to doživio moj prijatelj ili poznanik Željko. Išao je nekud s nekom ženskom, i kad je trebao obaviti to što se obavlja sa ženama, da li zbog straha, da li zbog alkohola, nije mu se digao i cijela ulica je to znala jer je ta djevojka ili djevojčica svima govorila da joj je to bilo najgore seksualno iskustvo. Zato ja kad se vraćam kući iz birtije, a popio sam tri, četiri ili deset piva, ne želim ništa sa djevojkama i ženama. Radije odem kući, malo odspavam, odradim 10 sklekova, pa se vratim. I onda kažem:

„Dođite sada vi napaljene žene ako smijete! Mene su prošle te alkoholne bolesti, odradio sam ja i 10 sklekova i nemam ja problema s potencijom.“

I što bih rekao tim ženama ili djevojkama? Rekao bih da nisam u pubertetskoj krizi, ali da nisam ni u krizi srednjih godina. Nemam ja pad zadovoljstva u životu i životom. Istina je da su pale moja produktivnost i kreativnost, ali mene to ne brine. Ne držim ja ništa

do tih štetnih mitova i stereotipova, ali sam i ja iz nekog razloga nesretan i nezadovoljan. A i nesretan i nezadovoljan sam što oko nas caruje strah i nasilje. Što smo na to navikli. Što smo disfunkcionalni, što smo izgubili sebe, što idemo u krivom smjeru, a dobili smo kao kaznu ovu nakaradnu državu, u kojoj ne znamo što da radimo. Jer ništa se ne radi, jer se sve uvozi i nema nikakve kontrole. I nema nade da će se nešto popraviti ili promijeniti. Jer pravim kriminalcima se sve oprašta, a nama stoci sitnog zuba, ništa. Jer postoje oni privilegirani i oni zakinuti. Oni sretni i oni nesretni. I valjda nam zato mladi odlaze. Ne mogu postati privilegirani, nego su stalno nečim zakinuti. Pa smo mi svi na rubu graničnog ili živčanog sloma. Pa smo svi na rubu predinfarktnog stanja i moždanog udara. Predfrontalni korteks mozga nam radi ili ne radi, pa maštamo o bijegu ili odlasku bilo gdje. Ili se bavimo našim novim uskrsnućem, bavimo se Bogom ili trabunjamo gluposti da nam je netko isprao mozak i da se protiv njega borimo. No, ja se borim protiv psihopata ili idiota koji nas okružuju i koji su svuda oko nas.

Ne bavimo se time da odobravamo svoju debljinu. Jer liječnici kažu da je debljina u djetinjstvu uzrok psihičkih i fizičkih bolesti u odrasloj dobi. I valjda se ja zato vraćam u svoju prošlost, valjda se ja zato vraćam u ondašnje divljaštvo, ondašnji primitivizam i ondašnje katastrofe kako bi rekli današnji uspješni ljudi. Jer onda smo mi živjeli u stresu, onda smo mi bili nezaposleni, ili smo nešto radili, ali se to nije vidjelo. Pa se nismo opuštali, pa smo izbjegavali društvo, pa se nismo mogli naspavati, pa smo bili zabrinuti, pa smo imali napadaje panike, pa smo imali preveliko ili nikakvo samopouzdanje. Ili smo pravili liste kako da postanemo bolje osobe. Gledali smo seriju „Zovem se Earl“, pa smo razmišljali o našoj koncepciji karme. Jer i nama je štošta krivo, jer i mi smo u prošlosti činili loše stvari. I mi bismo trebali štošta činiti i učiniti. A Željko je smišljao kako se meni treba osvetiti. Jer sve loše iz njegove prošlosti je posljedica mojih djela ili nedjela. I ne znam zašto je baš mene izabrao? Zar sam mu ja za sve kriv? Ne znam. Ja se s time ne bih složio.

Ja se osjećam kao da sam preživio srčani ili moždani udar. A kažu da se to moglo spriječiti, samo se trebalo kontrolirati visoki krvni tlak, trebalo je kontrolirati srce, masnoće u krvi, šećernu bolest, stres i pijenje alkohola. Trebalo je biti fizički aktivan i piti nešto za bolju cirkulaciju organizma. Trebalo je stvoriti nekakvu doktrinu. I nikako ne dozvoliti utrnulost i oduzetost ruku ili tijela i zbunjenost. Nikako ne dozvoliti glavobolje, gubitak ravnoteže i vrtoglavice. I čim se začepi arterije, čim vam je onemogućen protok krvi, čim vam je puknula krvna žila, odmah trebate zvati hitnu medicinsku pomoć i trebate se moliti da će ona stići na vrijeme. To kažem jer živim sam i sam moram brinuti o tome. A nisam još izračunao datum svoje smrti i nisam se oprostio od života. I ne sjećam se trauma i šokova iz djetinjstva. I nije to metastaziralo u neku boleštinu.

Stoga, ne znam smijem li intenzivno raditi ili ne smijem, smijem li se seksati, ne znam što smijem, a što ne smijem. Jer mi je moj svjetonazor narušio naš posljednji predsjednik Franjo Tuđman izjavom da trebamo paziti s kime se seksamo. To ne smije biti osoba drugog vjerskog opredjeljenja, drugog podrijetla i druge narodnosti. Ja sam ipak normalno i civilizirano odrastao, pa na to do sada nisam obraćao pažnju, a hoću li od sada, a u skladu s novim promjenama obraćati pažnju, ne znam. Nije na meni da biram, jer kod nas se i tako ne može birati. Uzmi ono što ti se nudi. Sve je kod nas brutalno, nemilosrdno, tragično i poremećeno i uzimaš ono što ti se nudi. Uzimaš samozatajne i bojažljive djevojke, a nakon nekog vremena one postaju vampirice i ti ne znaš što ćeš s njima, pa ih tjeraš od sebe.

Jer nam liječnici brane velika tjelesna opterećenja, jer nam liječnici preporučuju kardiološku rehabilitaciju, mediteransku prehranu, jer nam liječnici preporučuju uzimanje lijekova koji snižavaju visoki krvni tlak i aterosklerozu. Ali što možemo učiniti protiv toga što smo agresivni, što više nemamo seksualnu želju i što nam spolovilo otkazuje poslušnost? Ne znam i to me ne zanima. Bitno je da nikog ne maltretiram i da nikoga ne tučem. Ali mi smo narod na

brdovitom Balkanu, koji toleriramo nasilje. Smatramo da je sve to opravdano. Da trebamo imati ispušne ventile. Jer što učiniti kada žena nosi provokativnu odjeću, ako ona s tobom flertuje, ako nije jasno rekla ne, pa naravno da to treba kazniti. I mi smo oduvijek spremni za neke svoje hajke. To nam je ostalo u podsvijesti iz onog našeg socijalističkog totalitarizma ili iz ovog našeg neoliberalnog kapitalizma. Kad nam ništa ne ide od ruke, to nam ide. Jer mi smo ljudi iz pakla. Uvijek nekome prijetimo ili uvijek nama netko prijeti. Ne treba nam puno da se pretvorimo u monstrume. Da nekoga maltretiramo i teroriziramo. A hoćemo li to raditi čoporativno ili samostalno, to je na nama. Jer u društvu je lakše, jer društvo štošta opravdava, pa tako možda netko opravda i naš zločin.

Jer sa ovom našom tranzicijom, s ovom našom bijedom i siromaštvom, sa ovim našim divljačkim kapitalizmom došlo je i do eskalacije nasilja. Pa zbog toga mnogi piju antidepresive i antipsihotike. Pa tako nasilja ima na svakom koraku. Nasilno se odnose muž prema ženi, susjed prema susjedu, prijatelj prema neprijatelju, neprijatelj prema prijatelju ili neprijatelj prema neprijatelju. Jer nas sve izluđuje ova kriza i ova recesija, jer nam je nizak prag tolerancije, jer smo na granici sa živcima. I sve to izbezumljuje našu policiju, pa se i oni neprihvatljivo i nekontrolirano ponašaju. Pa se i oni nasilno ponašaju, pa oni i dalje treniraju svoju strogoću nad nama stokom sitnog zuba. I kad se nešto tako nevjerovatno dogodi kažemo:

„Imali smo nevjerovatnu sreću. Sve je rizik, živjeti ovdje je rizik, a nama se nije ništa dogodilo. Sve je prošlo lišo. Ništa nas nije okrnulo.“

POGLAVLJE 2

Stoga se ja bavim zlom u nama i zlodjelima oko nas. I dosta mi je i umoran sam od tog našeg balkanskog zla, ali ipak slušam što nam kaže srpski patrijarh Pavle, a on govori: „Oprostiti moramo, zaboraviti ne smijemo! Moramo oprostiti jer smo kršćani. Spasitelj kaže: „Ako oprostimo ljudima sagrješenja njihova, oprostit će i vama Otac vaš nebeski.“ Zaista nije lako u sebi ugušiti glas ljudske krvi, kada su u pitanju neviđeni zločini i mučeništva, koja su na pravdi Boga pretrpjeli naši djedovi, naši očevi, majke, braća, sestre i djeca. Ako bi se Srbi svetili ravnom mjerom za sve zločine koji su im u ovom vijeku učinjeni, što bi morali da rade? Morali bi da žive ljude sahranjuju, da žive peku na ognju, da živima skidaju kožu, da djecu sijeku na komade, pred očima roditelja. To Srbi nikada nisu činili, ni zvijerima, a kamoli ljudima. No zločin je zaboraviti zločin, i novo zlodjelo. Zaborav je veliki grijeh i suučesništvo sa neljudima koji su obavljali genocid nad našim nedužnim narodom. Samo u Jasenovcu, za četiri godine umoreno je 700.000 ljudi i to je najveće srpsko grobište, gubilište i mučilište. To je novo raspeće Kristovo. To je grijeh grijehova!“

Naše zlo tako počinje i ne zaustavlja se time. Svi mi imamo bolesne političke ambicije. Ali da Srbi imaju bolesnu velikosrpsku ideologiju, imaju. I ako se sve to prevede na narodski jezik, reklo bi se da je taj patrijarh Pavle rekao:

„Pobijte ih sve! Zatucite ih i istrijebite ih kao lutajuće kerove. S njima se valja obračunati jednom za svagda. To je manje zlo, nego trpjeti njihov neviđeni bezobrazluk. Nego ih trpjeti na životu. Tamo gdje srpska džukela zapiša banderu, tamo je Srbija. I to nije naš radikalni zahtjev, to je istina. I uništite njihove pse, svinje, ovce, krave, koze, mačke, štakore i miševe. Uništite njihovu kulturu, njihove tradicije, njihovu povijest i prošlost. Neka nas ništa na njih ne podsjeća. Neka sve njihovo izumre i odumre. Treba sve njihovo odstraniti i ukloniti, da nas ništa na njih ne podsjeća. Jer oni su genocidni, jer oni su ubili

milijun i po naših ljudi u Jasenovcu. To je novo raspeće Kristovo. To je grijeh grijehova. Potrebna je naša minimalna volja i biti će tako kako ja kažem.“

Tako počinje i završava naša bolesna mržnja, naša netrpeljivost i ne prestaje. Tako počinju naši demoni zla i naše nesreće. Svaki Srbin bi htio da Hrvat bude politički zbunjen i šutljiv, da se drži svoje hrvatske šutnje i svog osjećaja genocidnosti, a Hrvat to ne želi i prijeti Srbinu da mu neće dopustiti da uđe u Europsku uniju, dok ne kaže što se dogodilo s nestalima i gdje njihove kosti leže. I uopće se ne zna tko tu ima kompleks manje ili više vrijednosti. Uopće se ne zna tko tu živi u realnoj, irealnoj ili paralelnoj stvarnosti. I još se to začini našim besramnim lažima. Ali ja sam taj koji dobro prepoznaje naše laži. Dobro promatram nečije lice, nečije ponašanje, dobro utvrđujem nečiji karakter, nečiji govor i pokrete tijela. Gledam da li je netko pocrvenio, jesu li mu se zacrvenjeli obrazi, jesu li mu se proširile nosnice, da li gricka usne, da li ubrzano trepće, da li skreće pogled, da li lažno gestikulira, da li se lažno smije i da li mu tijelo adekvatno odgovara. I najčešće ja otkrijem lažljivca i njegov Pinokio efekt. Jer obraćam pažnju tko što govori i jer laž mogu prepoznati po nečijem nosu. I zato ja prepoznam svakog Srbina kad laže, a on laže svakodnevno i neuvjerljivo, u skladu sa Dobricom Ćosićem:

„Laž je srpski državni interes. Laž je u samome biću Srbina. U našoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina. Mi lažemo da bi obmanuli sebe, da utješimo dugoga, lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bijedu, lažemo zbog poštenja, lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog domoljublja i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, intenzivno.“ I baš me briga za srpske laži, ali oni se ne daju, vole druge maltretirati svojim teškim karakterom i svojim nevjerojatnim lažima, za koje ne znam da li oni vjeruju u njih, da li oni sumnjaju u njih ili to govore nekakvog reda radi. Ali recimo da oni vjeruju u njih, samo nama je dosta toga. Naša je duša umorna i bolesna od toga svega. I ne želimo više živjeti u prošlosti. Želimo ići dalje, želimo ići u

budućnost bez njih i njihove laži želimo zaboraviti. Dosta nam je nečijih riječi da kad Srbi prestanu lagati, nama će krenuti, rodit će nam grožđe na vrbi ili neće?

Ali da naša duša žudi za promjenama, žudi. I želi otkloniti negativnosti iz prošlosti, a mi želimo zaboraviti zajedničku prošlost sa Srbima. Želimo izbjeći nešto loše i nešto iz prošlosti. No, oni nas ne ostavljaju na miru, oni su energetski vampiri, stalno crpe našu energiju i stalno žele istjerati neku svoju istinu i pravdu. I jednostavno nam ne daju da se mi njih oslobodimo. Stalno nas drže pod tim svojim srpskim, vlaškim, balkanskim i ciganskim kletvama. I stalno nas oni umobolno mrze. Živjeli bi s nama, ali se ne uklapaju i stalno donose i nameću svoje običaje. I onda im mi kažemo:

„Cigani van!“

Ne kažemo Romi van, nego Cigani van, a mislimo na Srbe. Jer oni imaju svoje opasne srpske, vlaške, balkanske i ciganske kletve.

I mi moramo naći lijek za kletvu:

„Bog te ubio, da te ne bi ubio, dabogda!“

Mi moramo poništiti te srpske, vlaške, balkanske i romske kletve. Inače ćemo biti lošeg zdravlja, inače ćemo biti bolesni. Inače ćemo biti iscrpljeni i bez energije. Moramo poništiti i svoje obiteljsko prokletstvo i grijehove naših predaka. Ali učinkovitost tih kletvi ili neučinkovitost ovisi o samom bacaču kletvi i o onom koji ga želi uspješno ili neuspješno poništiti. Oni mentalno najzdraviji podlegnu tome svemu, dobiju histerične napade, psihosomatske napade i živčane slomove i postanu zli. Jer nama je zlo, mržnja i netrpeljivost u našim susjedima, ali i u genima, u odgoju, u našoj psihologiji i u svakodnevnom životu. Nama je duboko u pamćenju urezano ponašanje naših uzora, nekakvih davnašnjih inkvizitora, ali i davnih i pradavnih Turaka.

I ponašamo se zlo. U drugim ljudima vidimo vještice i heretike i odmah bi ih mučili i obračunavali bi se s njima. Nekoga bi smještali na lomaču, nekoga bi vješali, nekome bi odrubljivali glavu. Ili bi nekome vadili zube, nekoga bi batinali i tukli, nekoga bi boli noževima, nekoga bi tukli šipkama, mučili elektro – šokovima, stavljali sol na rane, bušilicama bušili noge ili bi izvadili svoje motorne pile i radili masakre motornom pilom. I valjda su tako završili oni nesretnici na Ovčari i na Veleprometu. I njih su mučili i ponižavali, prije nego su ih ubili, a oni su jadni zapomagali, jaukali i molili za milost i poštedu, no milosti i poštede nije bilo. A ovdje na Balkanu je izgleda utjecaj planeta Marsa jako izražen, pa se ljudi prvenstveno sukobljavaju sa samim sobom, ali i sa drugima. Pa su stoga ljudi surovi prema sebi, ali i prema drugima. Ili je to ili ne znam što je to krivo s našim ljudima. Pa lako idu u četnike, pa lako idu u ustaše. Pa se lako odazovu u četničke postrojbe: Dušan Silni, Crnu Ruku i Bele Orlove. I onda čine sve te grozne zločine i grozote raznih vrsta. I netko ih opravdava pa kaže da su naši muškarci pali s Marsa, a žene su nam pale s Venere, ma što to bilo i ma što to značilo. Da su to nekakve naše predrasude, nekakav naš zagrobni život, nekakve krive predodžbe, nekakve krive Drine, i da su to nekakve Njegoševe legende s Durmitora.

I naši ljudi tako, silom prilika ili neprilika, postaju zlotvori i ratni zločinci. To je ta naša balkanska neizbježnost. I stalno su takvi ljudi u nekakvoj pozitivnoj ili negativnoj akciji. I od toga budu i postanu ljudi bez srca i bez topline za druge ljude. Jer netko ih je nekad povrijedio, ili nije njih povrijedio, nego njihove djedove ili očeve. I jednostavno njima vlada neka tajanstvena ili mračna sila. Postaju agresivni i agresivci, ne mogu se suzdržavati i kontrolirati. Deformiraju se njihove osnovne vrijednosti i oni jednostavno polude, a u svom ludilu su u stanju štošta učiniti: lagati, krasti, sukobiti se za zakonom i ubijati. A od svega toga zna im i pozliti, otkaže im srce, otkaže im mozak ili neki drugi dio tijela. Ali najgore u svemu tome je kad im se netko suprotstavi i izazove sukob. I oni mu to ne mogu oprostiti. I sanjaju osвете: do pravde naše ili vaše.

No, ja znam da mi živimo na brdovitom Balkanu i da nad nama vlada Belzebub, gospodar muha i princ pakla. I više je to naša tužna stvarnost, nego nekakva iluzija. Netko kaže da je ta ideja o Belzebubu zastarjela, da to nije ili je u skladu s Biblijom, ali ja to ne kažem. Ustvari, ni ne znam što bih o tome rekao. Ako ne vjerujem u Boga, onda ne vjerujem ni u Belzebuba, a ako opet vjerujem u Boga, onda vjerujem i u Belzebuba. No, da me uvijek nešto navodi i zavodi na grijeh, da me nešto napastuje, zavodi me i napastuje me. Rado bih ja zbacio velikog Zmaja, Oca laži, Antikrista, staru zmiju i Sotonu iz svog života i rado bih se ja priklonio Isusu Kristu. I možda je to moje praznovjerje i moj dječji mentalitet. I da mi trebaju i nedostaju mise oslobođenja zlog duha, da mi trebaju inkvizitori, egzorcisti i egzorcizmi, nedostaju mi, ma što tko rekao i ma što tko prigovorio. Jer Belzebuba prizivaju naše vještice i spolno opće s njim. A on nam stoga mudro govori:

„Sišao sam dolje i kontroliram situaciju. Ja rušim kraljevstva. U ljude u kojima se sukobljavaju dvije osobe, dva vuka, ja ubrizgavam razna ludila. Ja ujedinjujem svoju osobnost sa tuđim nasilništvom, i moje osobne demone ja utisnem u čovjeka, redosljedom da kasnije mogu uzdati se u njihovo prokletstvo. Ja probudim golemu žudnju grešnu, nemoralni grijeh, opako krivovjerje, bezakonita djela, i oni poslušaju me, vode svoje ratove i ja špekuliram njima u njihovoj propasti, uništenju i razaranju. Ja stvaram mutirane vojnike, jer ljudi su podložni svojim smrtnim grijehovima. Stoga im ja paraliziram svijest i radim s njima što hoću. Ja stvaram zombije i vukodlake, a ako im ništa ne mogu učiniti pozovem ostale prinčeve pakla: Lucifera, Mamona, Abadona, Sotonu, Levijatana i Belfegora.“

I naš čovjek će skinuti svoju košulju i zapjevati onu poznatu pjesmu Mitra Mirića:

„Ne može nam nitko ništa, jači smo od sudbine,
mogu samo da nas mrze, oni što nas ne vole.“

No, mene brine nešto drugo. Mene brine to što nam umjesto našeg mrzitelja i simpatizera Velike Srbije, patrijarha Pavla, u goste dolazi novi srpski patrijarh Irinej. Tko zna kakvu će laž ponovo izreći. Navodno će posvetiti obnovljenu pravoslavnu crkvu u Kućancima i otvorit će kuću – muzej patrijarha Pavla ili Gojka Stojčevića. A on je poznat i po tome što nije dao pozitivno mišljenje našem blaženom kardinalu Alojziju Stepincu i što nije dozvolio njegovu kanonizaciju. Ja zamjeram našem kardinalu njegovu ulogu u spaljivanju Starohrvatske crkve u Habjanovcima.

No meni je toga dosta, umoran sam od tog našeg balkanskog zla, ne želim se ja baviti srpskim zlom, ne želim se ja baviti zlom patrijarha Pavla. Ne želim se ja baviti njegovom mržnjom i njegovim simpatijama prema ideologiji Velike Srbije. Želim se baviti svjetskim temama i svjetskim zlom. Pa mi smo valjda otišli sa tog neuređenog i brdovitog Balkana i ušli u Europsku zajednicu. I što mi prvo pada na pamet je kratki roman „Lovac u žitu“ Jeroma Davida Salingera. Kažu da njega vole ubojice, nemoralni i asocijalni tipovi, senzacionalisti i delikventi. Jer knjiga govori i propagira predbračni seks, zlouporabu alkohola, psovanje i prostituciju. I valjda zbog toga te ubojice nose knjigu „Lovac u žitu“ ispod ruke i dive joj se. Da se ubojice, a ne zna se zašto, možda zbog buntovništva, poistovjećuju s Holdenom Caulfieldom, glavnim junakom romana „Lovac u žitu“.

Naime, njega su voljeli i Mark David Chapman, ubojica Johna Lennona i John Hinkley koji je pokušao ubiti predsjednika Reagana. I ne zna se jesu li oni bili samo zli ili su bili za psihijatriju, jesu li bili neprilagođeni kao Holden Caulfield? Jesu li zbog toga bili usamljeni i gnjevni. I jesu li se zbog toga identificirali s protagonistom „Lovca u žitu“? Jeli ih sustav doveo do njihovog psihičkog sloma, jesu li oni bili pod utjecajem svojih hormonalnih oluja, jesu li oni zbog toga bili poremećeni, jesu li bili i oni buntovnici u sukobu sa svijetom odraslih, društvenim i kulturnim normama, jesu li bili neprihvaćeni od društva, jesu li suosjećali i voljeli tu tinejdžersku izgubljenost i anksioznost, jesu li izašli iz svog mračnog tunela sazrijevanja ili su

htjeli svojih pet minuta slave jer je Chapman nakon ubojstva izjavio:
„Želio sam samo biti slavan kao John Lennon.“

I ne znam je li za to naše zlo relevantan roman „Lovac u žitu“ i jesmo li ga svi mi čitali. I jeli on presudno utjecao na nas? Mi smo ipak Balkanci i mi smo ipak skloni našem balkanskom zlu, našem siromaštvu, našoj žalosti i našoj nesreći. I koliko je taj roman „Lovac u žitu“ za nas autentičan jer on nije za sve naše rasne i klasne skupine. Naime, napisan je dalekih i kasnih 1940 – ih ili ranih 1950 – ih. Možda je on izvan ovog našeg tranzicijskog vremena? Stoga, bi možda nama više odgovarale pubertetske priče „Projekt X“ Jima Sheparda o masakru u školi Columbine u Americi ili „Nevina samoubojstva“ Jeffreya Eugenidesa gdje si život oduzimaju neprilagođene djevojčice. Ali ipak u toj našoj tinejdžerskoj dobi daju nam to na čitanje. I nitko ne mari na učinke svega toga, a ako taj roman „Lovac u žitu“ ima tako razoran efekt na ubojice, on vjerojatno ni nas ne ostavlja ravnodušnim.

Ali ipak odavno smo mi sahranili Miroslava Krležu i njegove likove. I tamo ima ubojstava preko glave jer svi su Glembajevi lopovi, bludnici, ubojice i varalice. Svi su Glembajevi prokleti. Ali problem je s tim što nam je to postala obavezna lektira, nešto što se mora čitati i pročitati. A naš čovjek sve želi zaobilaznim putem, pa to čita u skraćenom ili prepričanom obliku, jer mu je to dosadno i ne želi trošiti svoje vrijeme. I onda ništa od toga ne ostane u našim glavama. A možda i ostane, to nekakvo zlo. Pa zato mi čitamo Stephena Chboskog i njegov „Charlijev svijet“. Jer nam on nudi taj mračni tunel sazrijevanja. Jer nam on nudi priče iz puberteta. Jer nam on nudi temu koja je zapostavljena. Jer nam ta priča govori o Charliju koji prati sestru na pobačaj, uz to on isprobava travu i druge droge. Jer nam on nudi priču o mladenačkom seksu, o mladenačkim neuspjesima. O tome kako se Charli ne uspijeva poseksati sa Sarom, jer je u nju zaljubljen. I možda naš Željko nije uspio sa svojom družicom jer je u nju bio zaljubljen.

POGLAVLJE 3

No, ne želim ja ni pričati ružičaste, uljepšane priče jer za nekog su ta socijalistička vremena bila surova, prokleta vremena, a za nekoga nisu. Pa ipak smo živjeli u onom olovnom i prokletom socijalizmu. No, međutim, za nekoga su se i tada otvarale perspektive, a za nekoga nisu. Netko je već tada stjecao svoje socijalne prednosti i vještine, a netko nije. Pa se tako netko sjeća svog djetinjstva s nostalgijom i melankolijom, a ja nemam o tome nikakav stav. Niti mi to vrijeme smrdi, a niti miriše. Jer borio sam se protiv životnih nedaća u ondašnjem bešćutnom vremenu. I iako sam bio ondašnji pionir, nisam slijedio svijetle tradicije i nisam postao revan član Saveza komunista i napredan omladinac, a nisam išao ni na vjeronauk. No sve se mijenja, pa nam je došla i tranzicija, i sve moguće i nemoguće promjene, a ja kao da nisam bio svjestan da će nad nama zavladati novovjeki bastardi i kopilad, iza kojih će ostati samo kataklizma i potop. I oni neće govoriti: iza mene potop, ali će tako misliti.

I što još mogu reći nego da i osjetljiva djeca socijalizma su znala izmišljati svog nekakvog prijatelja koji će im pomoći. Ja nisam bio takav, ali sam imao prijatelja Željka, koji je sve izmišljao i svima nama s tim išao na živce. Nije se s nama htio igrati, nego se igrao sa tim svojim izmišljenim prijateljem. S njim je pričao, s njim se družio i s njim se igrao. Nas je zapostavljao. I što još mogu reći nego da nam je sve to bilo čudno i da nam je Željko bio čudan. I naravno da ja to nisam mogao podnijeti, pa sam i ja, pored ostalih, tukao Željka, da bih mu dokazao da ga nitko neće od toga čuvati i da ne očekuje pomoć od tog svoga izmišljenog, imaginarnog prijatelja. Nisam ni znao da djeca sazriju i odrastu i zaborave tog svog izmišljenog i imaginarnog prijatelja. I da je to sve dio mentalnog, kognitivnog i emocionalnog razvoja djeteta.

Jer ni onda roditelji nisu posvećivali svoje vrijeme za svoju djecu, nisu držali ništa do nekakvog odgoja jer su se bavili svojom

karijerom i radnim rasporedom. Bili su zauzeti za svoju djecu. I sve je bilo na principu možda poslije, ali to možda i to poslije nikad nije stizalo. I nitko nije radio na projektu sretno dijete, pa smo mi imali tu nasilnu komunikaciju, nesretnu djecu i nasilno smo se ophodili jedni prema drugima. Jer nismo znali ni za što drugo i ni za što bolje. Pa se tako Željko povlačio u sebe, družio se sa svojim imaginarnim prijateljem i sa svojim roditeljima. A oni ga nisu učili uličnim borbama i uličnoj pravdi. Pa je on bio razmažen do krajnjih granica i svojim roditeljima je često govorio ne. Oni su to ignorirali i stvarali su od njega neodgovornu, neodgojenu, neadaptivnu i razmaženu osobu.

I naravno da nama ostaloj djeci to nije odgovaralo, pa kada je on izlazio iz svog svijeta, smo ga tukli kao vola u kupusu, ma što to bilo i ma što to značilo. I mi smo se na taj način rješavali svog bijesa, a Željku je preostalo jedino to da se on nama suprotstavi i bori za svoja prava. Samo kako će se on nama suprotstaviti, kad smo mi očvrtnuli u tim uličnim borbama, kad smo mi bili brutalni ulični fajteri. I stalno smo bili u istjerivanju nekakve ulične pravde ili nepravde. I sve to je kod njega stvorilo životne frustracije, začarani krug ljutnje i traume, a ja toga nisam ni bio svjestan i nisam imao razumijevanja za sve to. Mislio sam da mu je to dobra ili loša sudbina i ništa više. Da su to životne nezgode i ništa više. A Željko je bio na rubu živčanog sloma, za koji mi nismo ni znali da postoji. I onda je on nenadano nestao iz našeg života.

Ja sam ga jednom sreo, a on kaže:

„Upisao sam se u karate klub. Nećeš me više tući.“

„Nisam te imao namjeru tući. Došao sam te pozdraviti i pitati te gdje si, čime se baviš i što radiš.“

„Ja sam ti rocker u duši. Ja sam ti hipi.“

„Daj ne seri. Lijepo te pitam čime se baviš?“

„Upravo sam se zaposlio u našem građevinskom sektoru. Završio sam za građevinskog tehničara i upisao sam fakultet za građevinskog inženjera.“

I to je bilo sve od Željka. On je i dalje bio svoj i ponašao se po svome, on je i dalje bio nekakvo razmaženo derište, a mene je smatrao da sam Sotona ili nekakav demon. I stalno je sanjao nekakve teorije zavjere i u sebi je govorio:

„Nećeš još dugo, Sotono jedna! Obračunat ću se ja s tobom jednom za svagda. Neće ovo stanje dugo trajati.“

Ali ja sam već tada primio dosta kilograma, udebljao sam se, postao sam pravi Šokac od 120 ili 140 kilograma, pa mu to nije bilo lako učiniti. Osjećao se stoga neugodno i nelogično i tako se ponašao. Osjećao se zamrznuto i mislio je da takav mora ostati do kraja ili do početka tih svojih slabosti s težinom i gubitkom svojih kilograma.

I zbog toga je on postajao sve više mentalno bolestan i poremećen. Nije mi mogao ništa, a htio je to, a nije mogao. I kažu da na sve djeluje društveno okruženje i naša genetika, međutim Željko je sve to morao potiskivati u svoju podsvijest. Brige ga je bilo za socijalne interakcije, ma što to bilo i ma što to značilo. I uopće ne znam je li on bio pobornik radnih akcija. Je li on išao na izgradnju pruga Brčko – Banovići ili Šamac – Sarajevo? Nisam ni ja, pa što onda? Ne može se to nikome uzimati za zlo. Nema više tih vremena kada se govorilo:

„Mi gradimo prugu, pruga gradi nas.“

Jer sve nas je to odgajalo, pa bili mi karijeristi ili volonteri - idealisti. Ali mene nije nitko mogao nagovoriti da besplatno radim, nisam ja htio nadmašiti naše očeve da bi im bio ravan, radije bih ja švercao i

zarađivao na crno. To je nekako više odgovaralo mom ondašnjem stilu života. Jer izgleda da sam već onda bio bolešljiv omladinac, a ne zdrav omladinac. Jer nisam držao do te retardirajuće i zaglupljujuće politike ondašnjih partijskih sekretara i komesara.

Ali što mene brine? Brine me to što sam iz broja XXXL dospio u broj XXL ili XL. Što sam oslabio, smanjio se i nisam u punoj spremi i snazi. I što bi se sad Željko sa mnom mogao lako obračunati. Koliko sam ja opsjednut njime, toliko je on opsjednut mnome. I naravno da se on želi obračunati sa mnom. I to pogotovo, kad je fljaka, kad su niske ili visoke temperature. Jer on lako gubi živce, a pogotovo kad mene vidi. On bi raščišćavao neraščišćene račune ma što to bilo i ma što to značilo. I ne zna se tko je tu žrtva, a tko agresor i krvnik. Tko je tu zlostavljač, a tko zlostavljeni. Tko tu krši javni red i mir. Jer on je ovisnik o tome, ovisnik je o svojoj mračnoj strani, on je na rubu psihičkog sloma. Njega i dalje muče demoni iz djetinjstva, njega muče mentalni lomovi i slomovi i psihički poremećaji. Njega muče njegove nesreće. I zbog toga ga netko smatra okorjelim prekršiteljem. I zbog toga je on morbidno okrutan, zbog toga je on čudovište, luđak, neman i monstrum, zbog toga je on patološki tip.

Zbog toga ja ne želim imati posla s njim. Pogotovo ne u tom stanju, u tom mom komatoznom stanju, u tom mom stanju moždanog udara. Najradije bih mu rekao da me ostavi na miru i kaže: „Ajde brate, idi pa se liječi, idi u Crkvu po sve sakramente, pa dođi izliječen i iscijeljen na boj ljuti.“

Samo on nije takav, on je propalica, on će me napasti bolesnog, iza leđa, u tom mom komatoznom stanju i neoporavljenog. Jer on se nije oporavio od svojih duševnih boli i patnji iz djetinjstva. On nije svoju biologiju i sociologiju doveo u red, a da ne govorim o moralu i etici. Njemu su te nove ideologije i nova politička uvjerenja naštetile i nepovratno ga negativno izmijenile. On nikako nije izišao iz svog pakla i za sve on ima opravdanje da je božja volja.

Po njemu Bog odobrava njegove postupke, pa on čini, što čini. Njega ništa ne uznemirava jer on nema problema sa čistom i nečistom savjesti. On nema problema ni sa prizivom savjesti. Ali da je sve kaotično u njegovom životu, kaotično je. Gledao je film o Batmanu i tamo je doznao da postoji Vitez tame i on se odmah proglasio vitezom tame, superherojem u crnom plaštu ili Jokerom. I rekao je da se na njega ništa ne odnosi i on nije na ništa obavezan. Ali da je on iskompleksiran, iskompleksiran je. I da se on ne može riješiti svoje prošlosti, ne može. I ako će tko o čemu, Željko će o toj svojoj nesretnoj prošlosti. Prošlost mu nije čista, vuku se nekakvi repovi, nekakvi aveti i zli duhovi iz prošlosti, pa nema budućnosti za njega. I on bi stalno prinosio nekakve žrtve svom Bogu ili svojim Bogovima.

I je li to odraz stanja u društvu, na to utječu meteorološke prilike ili neprilike, posljedica alkoholizma ili je sve to puka slučajnost. Jer mi smo postali agresivni zbog te društvene otimačine, zbog narušenih iskonskih moralnih vrijednosti i zbog te naše bajne tranzicije. Do nas ne dopiru riječi naših biskupa da se trebamo ugledati na Isusa Krista. Da trebamo voljeti naše neprijatelje, da se trebamo za njih moliti, da ne budemo iracionalni. Da ne trebamo sanjati osвете i da se ne trebamo osvećivati. Jer on je od zla oca i još gore majke. Jer iz njegova srca izlaze zle misli, nasilja raznih vrsta, bludništvo, krađe i lažna svjedočanstva. On je sada siledžija i napasnik, ne drži se nikakvih pravila ponašanja i nikakvih društvenih normi. On bi u ondašnjim vremenima završio u ustanovama za preodgoj. I to ne tvrdim neutemeljeno, to tvrdim utemeljeno.

To tvrdim jer je njegov mozak u stanju svašta učiniti. Jer su ga opsjeli demoni, jer ga je opsjeo sam Sotona. Duša mu je zatrovana i od svega toga se on ne može spasiti. Pa tako širi kletve o izdajstvu, o osvetama. A naša Crkva bi najradije zabranila Harry Pottera jer se i u njemu prizivaju zli duhovi, jer se u njemu širi magija i kletve. On je zbog toga patološki zlikovac. Zlonamjeran je, sumnjičav, mitoman je, lažljivac i obmanjivač. Sličan je našim agresorima Srbima, koji ništa ne priznaju i tupe o svojoj ugroženosti. I tupe o našim zločinima, a

svoje zločine prešućuju. I uzimaju si za pravo ono što normalan čovjek ne bi koristio. Jer naš Željko je izgleda izgorio ili sagorio i na svom poslu. Nisam vam ni rekao da je on završio za inženjera građevinarstva i da je on krenuo u građevinske poduhvate i građenje stanova. To mu je bio smisao života, puno raditi, puno zarađivati, voziti dobar auto i glumiti facu. Ali u kapitalizmu nešto traje, dok traje, a nakon toga dolazi do krize i recesije.

A onda je našom tranzicijom i našom krizom došlo do radikalnih promjena. Više nije bilo posla, više nije bilo prijatelja. Ostale su mu posljedice stresa, njegovo nesnalaženje i razne negativnosti koje su proizlazile iz svega toga. I izbile su na vidjelo praznine u njegovom osobnom životu. I izbile su na vidjelo posljedice njegovog izgaranja, njegovog sloma ili burn outa od kojih se on nije oporavio. Ponekad je radio kao građevinski savjetnik i to na crno i neredovito. Ali primanja su bila nikakva, a ni njegova produktivnost nije bila na zavidnoj visini. I sve se to odrazilo na njegove zrcalne neurone, na njegovo mentalno, fizičko i emocionalno stanje. Na odvajanje granica njegovog privatnog i poslovnog života. I sve ga je to približavalo nervnom ili živčanom slomu.

I on je često maštao o nekakvom bijegu od problema i odlasku na neku drugu destinaciju. Maštao je da će otići tko zna gdje i tko zna kamo. Ili da će riješiti naše nacionalne probleme, pa je znao poticati ljude na nasilje, obavljao sam nasilje i često je znao divljački govoriti: „Očistit ću ja našu zemlju od četnika! Neka oni strahuju za svoj život. Neće oni nama vladati i gazdovati. Očistit ću ja to zlo, očistit ću ja te zloćudne tumore. Neće oni nama stvarati i pretvarati život u pakao.“

I ne znam je li je tada ili je mnogo prije stekao mozak zlog čovjeka. Je li mu se tada ili mnogo prije poremetio orbitofrontalni korteks mozga. Je li tada ili mnogo prije postao čovjek bez grižnje savjesti. Je li tada ili mnogo prije postao čovjek koji više nije opravdavao svoje postupke, držao do morala, vodio brigu o svojim postupcima i kontrolirao svoje ponašanje.

Je li on stekao svoje obrambene mehanizme odgovorne da sam sebi sudi ili da opravda ono što čini? Ili je bio do te mjere bezosjećajan, da nije znao što radi. A ja sam se pitao, jeli ova naša bijeda, ovo naše siromaštvo, učinilo od njega očajnika koji nije znao što radi. A onda sam se sjetio da se on izborio za status branitelja, da je dobio braniteljsku mirovinu i da novci nisu nikakav razlog što je on postao gnjevan i zao. Da mu ta financijska strana nije kriva za promjenu njegovog ponašanja. Njegov obrambeni mehanizam, njegov limbički sustav i njegov prefrontalni korteks mozga su se pokvarili. I zbog toga se on nije nikad opuštao, zbog toga je on izbjegavao društvo. Zbog toga je on teško donosio odluke, zbog toga on nije mogao spavati i imao je blage, ali i žestoke napadaje panike. Zbog toga je on pio alkohol i pušio. Zbog toga je on gubio samopouzdanje i zbog toga je on imao loše mišljenje o sebi. Zbog toga on nije poštivao druge i zbog toga on nije poštivao tuđe mišljenje.

On je bio i ostao na nivou djeteta. Sa ženama je imao neprimjerene odnose, mlatio ih i tukao. Ni jedna mu nije valjala i uz njega sve su živjele tragično i tužno. Spavao bi sa njima, bez zaštite, a kada bi ostajale trudne, tjerao bi ih na pobačaj. I neke bi na to pristajale, a neke ne bi. Pa je imao mnoštvo vanbračne djece. Žene bi prvo dovodio u financijske probleme, a na kraju u bankrot. Trošio bi njihovu ušteđevinu, a kada toga više ne bi bilo, kada bi one ostale bez svega, rekao bi tim ženama, da sada odu od njega, a ako one ne bi odlazile, on bi ih tukao. Nije shvaćao okolnosti oko sebe, nije nikoga poštivao i ozbiljno doživljavao. Smatrao se glupim i nedoraslim, jer nitko ga nije shvaćao ozbiljnim i nitko mu nije usadio vjeru u sebe. I izračunao je on svoj datum smrti. Samo on ga je odavno premašio. Sve se baziralo na krivoj računici jer smrt je gotovo nemoguće predvidjeti. A jednostavno treba stati na loptu i razmisliti o svemu. Ne treba se držati naših maglovitih slika.

POGLAVLJE 4

Ta naša tinejdžerska i pubertetska vremena ne pamtim po ničemu dobrome. Bilo je to okrutno vrijeme i nije li se za njega govorilo: snađi se druže. I svatko se snalazio kako je znao i umio. Najbolje je bilo ako nam se dogodila obostrana ljubav, ako je djevojka bila jednako napaljena i uviđavna i ako je sve sretno završilo. Jer svatko je htio biti seks mašina i kod žena uspješan. Nitko nije htio biti društveno neprilagođen i neuspješan. I umjesto da smo krenuli sa starijom ženom, nekom gospođom Robinson, neki od nas su kretali s neiskusnom klinkom i onda nam se događalo to što nam se događalo. Ili smo trebali ići kod neke žene koja bi to naplatila.

Malo bi stenjala, malo bi uzdisala, malo bi se previjala, a onda bi rekla da je sve bilo u najboljem redu. Rekla bi da smo bili uspješni, da možemo ići dalje u nove radne pobjede, bez obzira jeli nam se digao tijekom tog nesretnog događaja i jesmo li radnju obavili do kraja. Ali sa Željkom nije bilo tako, on se osjećao neuspješnim, loše je funkcionirao, nitko mu se nije mogao približiti, ni sa kime nije imao dodirne točke, ni sa kime nije imao zajedničke interese, sve je odgurivao od sebe i ni sa kime se nije zbližio.

I stekao je svoje ubojite navike. Stekao je uvjete za srčani ili moždani udar. Stekao je uvjete za poremećaj moždane cirkulacije, za nedovoljnu opskrbu određenih dijelova mozga kisikom i hranjivim tvarima. Ili za druge kardiovaskularne bolesti, samo on nije toga bio svjestan. Nije bio svjestan da će mu se oduzeti lijeva ruka, neuroni, hod, govor i pokreti. I da će morati krenuti s rehabilitacijom i oporavkom. Da će morati raditi logopedске vježbe, fizikalnu terapiju, radnu terapiju i njegu u kući. Da će ponovo učiti hodati, razgovjetno govoriti, normalno se kretati i pravilno držati tijelo. Da će morati ići u dom za njegu nemoćnih osoba. Jer on je bio djelomično oduzet, jer on je imao poremećaj govorne funkcije i smetnje s vidom. Jer on nije provjerio svoj krvni tlak, jer on nije

provjerio svoju cirkulaciju, nije provjerio otkucaje srca i nije provjerio masnoće u krvi.

I odjednom je osjetio slabost, otežani govor, imao je probleme s vidom, imao je jaku glavobolju, mučninu i povraćanje. I imao je sreću što se netko našao pored njega i odveo ga u najbližu zdravstvenu ustanovu, a oni su mu pružili prvu pomoć. Inače bi njegov mozak pretrpio trajnu štetu, inače bi on završio u komi, inače bi on ostao u trajno vegetativnom stanju. Pa se tako on od svega oporavio. I svima se je on želio osvetiti, i svima je htio postati prijatelj ili neprijatelj iz pakla. Kao što sam rekao bio je potpuno društveno neprilagođen i uz sve to ili unatoč svemu tome mi bi ga tukli kao vola u kupusu. A on se borio sa svojim depresijama, svojim mislima o samoubojstvu i pitanje je kako je on sve to izdržavao i izdržao. U svojoj glavi je smišljao osвете i blatio je ljude. Smišljao je kako će on nekoga tući i premlaćivati i stalno je nekoga mrzio. I bio je i živio je u svom dijaboličnom stanju.

A i ja sam bio tinejdžer, bio sam pubertetlija, živio sam po svome, a tek naknadno sam otkrio da postoji film „Američka pita“ o tim našim tinejdžerskim i pubertetskim problemima. O tim našim djevojkama koje nam ne govore ili ne govore:

„Sve je u redu, bit će bolje drugi puta.“

Ali to se neće dogoditi, jer nitko ne želi ponoviti negativno ljubavno iskustvo i taj drugi puta se ne događa. Jer nitko ne želi biti jadan, nitko ne želi govoriti da mu se nije digao, da je imao mlohavu čunu. Svi bi bili mačo muškarci, muškarčine i Hrvatine. Nitko ne želi zaboraviti tu našu nesretnu prošlost, nego će i dalje kopati po njoj. A naše djevojke kao da su sve čitale knjigu Ruth Smythers: „Seksualni savjeti za supružnike“ gdje autorica savjetuje ženama da se tijekom seksa trebaju ponašati kao crknute ribe, a nakon seksa trebaju biti neuviđavne, bezobrazne i lajave i da trebaju olajavati i ogovarati nas muškarce.

Jer im nismo pružili adekvatan seks, višestruka sladostrašća, jer smo prekratko obavljali stvar, one se nisu ni snašle, a sve je bilo gotovo. Jer im nismo pružili ni vaginalna, ni klitoralna, ni kombinirana, a ni višestruka sladostrašća, nego je sve bilo katastrofalno i bijedno i ispod svih društvenih razina.

A i te djevojke su bile opsjednute seksom, koliko i mi. A mi smo bili nesigurni i neiskusni i nismo bili kao Jim iz „Američke pite“ da smo imali oca koji ga je izluđivao nestručnim i zastarjelim podukama i savjetima. Pa tako svi nosimo svoje traume iz prošlosti u kojima imamo oca s zastarjelim savjetima ili nemamo oca koji nam nešto govori. Osuđeni smo na našu pubertetsku nesreću, na naš manjak samopouzdanja, a polucija nas tuče, a erekcije i ejakulacije nas tuku. Tjelesno smo se promijenili, ali duhovno nismo. I nikako da odrastemo i sazrijemo. A naše djevojke idu i dalje u svojim uskim hlačama i majicama, kratkim haljinama, one i dalje pokazuju svoje bujne grudi i naglašene stražnjice. I od nas zahtijevaju da budemo đentlmeni u javnosti, a u tajnosti divlje zvijeri, da im ispunjavamo svaku želju i naravno da žele sladostrašća s nama.

Stoga ja vježbam sklekove jer te vježbe simuliraju seks, da mogu biti izdržljiv, da mogu pružiti vrtuljak emocija i zadovoljstva. I što sam htio reći? Htio sam reći da je sve to bilo traumatično i frustrirajuće. Da smo od svega toga ili nečega drugoga prolupali. Da nas je svega 10 % normalnih i ugledni psihijatar Robert Torre kaže da nas je svakim danom sve manje normalnih, da nas je pogodilo oko petstotinjak novih psihičkih poremećaja, pogotovo ratnih, poratnih, tranzicijskih i kapitalističkih. I da svi osjećamo nekakve psihičke tegobe, ako ne poremećaje. A imamo i političare koji umjesto da smiruju situaciju, oni dolijevaju ulje na vatru. A naši ljudi se svačega stide i srame, ne podnose sprdanje i ismijavanje, pa se prvo napiju, pa na nekoga viču, pa se onda ne kontroliraju, pa onda štošta učine. I kažu da nas ima svakakvih: primitivnih, bahatih, agresivnih, onih koji ne mogu suspregnuti svoje potisnuto ili nepotisnuto

nezadovoljstvo, onih koji ne uvažavaju drugu osobu, onih koji bi nekome ubijali i onih koji se nekome svetili.

A sve je to zato što mi ne možemo kontrolirati svoje osnovne fiziološke potrebe, Netko ne može obaviti veliku, a netko malu nuždu, netko ima proljev, netko je stalno paraliziran zbog toga, a netko je stalno zbog toga nadražen. No najčešći poremećaj je taj naš prkos i naš otpor prema autoritetu. Ili mi bi se s nekim svađali i posvađali, ali nemamo s kim i onda nam netko naiđe. Pa, nas je zbog svega toga sve manje onih umjerenih i civiliziranih, a sve više je onih mentalno bolesnih. I bavimo se našim genima, našim mutacijama, našim nasljeđem i našim nasljednim bolestima. I tražimo ono zlo, ono asocijalno, ono agresivno, ono nasilno, ono psihopatsko, ono abnormalno u našim genima. A to bi trebala tražiti naša policija, da prevenira naše zle postupke, naše napade na druge ljude, da spriječi naše pokolje. Jer ne treba nama puno da nam proradi naš zao gen, da postanemo ekstremni desničari, da vičemo protiv Srba, komunjara, udbaša ili partizana, da postanemo nepopravljivi i nasilni krkani, da postanemo ljuti štemeri. Ne treba nama puno da postanemo perverznejaci, da ejakuliramo u plišane igračke ili da radimo još nešto gore. Jer mi smo nerealizirani ljudi, jer mi smo primitivci, jer mi smo ili nismo hipsteri, jer mi smo mamini sinovi i mi se borimo protiv nečega, ali ne znamo protiv čega i ne znamo za što smo.

No, kao što sam rekao, doživio sam i ja, kao Željko, moždani udar. Začepile su mi se vratne arterije ili su se stvorili krvni ugrušci i trebao sam se oporaviti od svega toga. Trebao sam dobru njegu i potporu ljudi oko sebe. Trebao sam zaboraviti na utrnutost ruke, na vrtoglavice, na slabost mišićne mase, trebao sam ponovo razumljivo govoriti i trebao sam se riješiti raznih glavobolja. Pitao sam se hoću li ikada moći hodati bez tuđe pomoći? Hoću li se ikada oporaviti i hoću li funkcionirati bez tuđe pomoći? Jer ovdje na ovim našim prostorima moraš stalno biti spreman. Jer stalno netko na ovim prostorima govori i ponavlja:

„Dobit ćeš metak u potiljak, kunem ti se kurvo četnička ili kurvo ustaška! Treba te ubiti. Smrtnica ti ne gine. Netko će te već izvaditi iz Dunava, Save ili Drave! Sve vas treba pobiti! Marš od mene! Smeće jedno, treba te zaklati!“

Jer kod nas vladaju balkanski vandali i barbari. Nema tu nikakvog pristojnog ponašanja, plemenitosti, progresivnosti i demokracije. Nitko se ovdje ne drži normi pristojnog ponašanja. Mi smo brutalni jedni prema drugome. To nam je valjda stoga što naši vlastodršci govore da nam je rat i mržnja prema neprijatelju ono najbolje što nam se dogodilo. Da nam je najbolje kad netko ubije Saleta Mutavog ili nekog sličnog. A nepoznat netko je i to učinio. O tome su pisali nekakvi srpski i naši novinari. Stoga kod nas treba ukinuti kaznena djela uvrede i клевете. Nema kod nas remećenje javnog reda i mira. Nema kod nas osjećaja krivnje i povezivanja seksa s nečim prljavim i nepriličnim. Mi smo na to oguglali. A izgleda da je Željko platio nekoj djevojci da priča da je s njim u redu.

I onda sam čuo da se Željko seksualno smirio i oženio, naravno da me nije zvao na svadbu. I kažu da je jedno vrijeme, dok je trajao socijalizam, sretno živio sa svojom ženom. A onda je došla ta naša bajna tranzicija, naša tvrtka je sa 6.000 uposlenika, spala na 300 uposlenika i Željko je dobio otkaz. Kome treba građevinski tehničar ili građevinski inženjer i kome trebaju građevinski radnici i građevinski sektor? Naravno da to nikome ne treba, bez toga se mora i može. I naravno da se to odrazilo na njegovu obitelj. Kako se raspala naša tvrtka, tako se raspala i njegova obitelj. I on je doživio slom živaca i postao psihički bolesnik. I uopće ne znam je li on završio u nekom sanatoriju ili se nekako drugačije liječio. Je li on liječio i izliječio svoje ludilo i paranoidnu shizofreniju?

Jer i on je imao negativna iskustva tih naših dramatičnih i traumatičnih promjena. Jer to je bio splet raznih okolnosti. Jer mi smo iz socijalizma izašli nesposobni za život. Jer i njemu su govorili da je rat najbolje što nam se moglo dogoditi i što nam se događalo.

A nekome to nije bilo najbolje razdoblje, jer neki su iz toga izlazili sa shizofrenijom, sa paranojom, sa posttraumatskim stresnim poremećajem, a neki su se bunili ili mirili s tim i takvim sustavom, ali i ostajali u njemu ili bježali iz njega glavom bez obzira. I ne znam što je od toga učinio Željko i kako se on na to sve uklopio i prilagodio. Doživio je iskustvo dramatičnih promjena, našu tranziciju, shizofreniju, pobuna protiv sustava i posttraumatski stresni poremećaj. I ne znam jeli postao pacijent umobolnice. Brige ga je bilo za ondašnje, kao i današnje doušnike sustava. A ja sam se morao opravdavati i pred partijom i pred kolegama. Jer nisam ja pjevao „Vilu Velebita“, otišao sam i prije nego je bilo tko to zapjevao. Uostalom nisam znao ni riječi te pjesme, ali netko iz mog društva je to zapjevao i sad bih ja trebao za to odgovarati. Pa sam morao ići na obavijesni razgovor u komitet, pa sam im to rekao, ali su me zbog toga moji kolege pitali jesam li ih cinkario. Kažem da nisam i da nemam ništa s tim.

I kada je pao komunizam, išao sam ja ponovo u komitet i otvorio sam taj dosje tajne policije, i iznenadio sam se tko je dojavio to o pjevanju. Bio je to upravo taj moj prijatelj, kodnog imena Papilon, koji me je optuživao da sam to ja učinio. No on je možda i zbog toga odselio, pa mu nemam što predbaciti. Nemam mu što predbaciti njegov tajni doušnički život i cinkarenje. A sada se brinem ili se ne brinem za simptome srčanog i moždanog udara. Pokušavam se zdravo hraniti i zdravo živjeti. Pokušavam odčepiti svoje arterije i pokušavam se držati važnih upozorenja koja stoje u našim medicinskim ustanovama. I sve mi se to čini bezazlenim, dok me nešto takvo ne snađe. A snašlo me; jer mi se ruka objesila, jer sam imao nepravilan srčani ritam, jer sa imao pojačano lupanje srca, jer sam osjetio slabost ili umor, jer sam osjetio bol u prsima, jer mi se usna objesila, jer sam imao problema s govorom, jer sam nerazgovjetno i nerazumljivo pričao. I kažu da su to znakovi blagog ili onog opasnog moždanog udara. I valjda sam zbog toga išao na CT skeniranje mozga, na testove krvi, provjeru pulsa i provjere ostalih simptoma i izgleda da je sve bilo u redu, ali netko je zapisao da treba

nadzirati 24 sata, pa me je netko smjestio u starački dom, u dom za njegu ili u udomiteljstvo. Jer netko je utvrdio da nemam dovoljan protok krvi u srčani mišić i mozak.

I dobro je da nisam doživio komu i moždano krvarenje, ali da mi se zablokirao mozak, da sam izgubio svijest, izgubio sam se. Da sam se borio za život, borio sam se. Da sam davao prve znakove života, davao sam. Da su bile crne prognoze, bile su. Da sam mogao ostati biljka, mogao sam. I ako će me snaći kakva nesreća, onda bih želio da me to ne snađe, a za komu kažu da je stanje duboko poremećene svijesti, mišići ne reagiraju i bolesnik nije svjestan okoline. I postoje dvije kome: inducirana i ona prava ili stvarna. Najgore je kad se iz nje ne probudiš, ali možeš se probuditi neokrznut, ali i okrznut, pa ne prohodaš ili si umisliš da si pubertetlija, a ti si zreli starac. I nije se imao tko moliti za mene, jer većina ljudi nije ni znala kroz što prolazim. A ja sam samo tražio svjetlo na kraju tunela. Tražio sam da mi se vrati moja prošlost. Pa sam slušao sve ritmične pjesme, kao „Satisfaction“, „Whole Lotta Love“ ili „Paranoid“. Ne držim ja ništa do Vivaldija i njegovih violina. Samo i to može učiniti zlo čovjeku, jer se on može vratiti u djetinjstvo i biti buntovan i slušati glasnu rock glazbu. Ili se može zaspiti u komunizmu, a probuditi se u kapitalizmu. No, ja mogu reći:

„Bogu hvala, rijetko sam bio bolestan. To mi je sreća u životu. U principu sam zdrav i ne idem u bolnicu.“

Ali me je sastavilo, to što me je sastavilo. Od svih nedaća u životu su mi se začepile krvne žile, stvorio se ugrušak, mozak mi je krvario, i doživio sam svoj prvi moždani udar. Naglo mi je pozlilo, osjetio sam paralizu i vrtoglavicu, osjetio sam nekakvu oduzetost, ostao sam bez zraka, pa sam bio neubrojiv, pa sam se onesvijestio. Stanje mi je bilo neizvjesno, A kako nemam sreće u životu, iz tko zna kojeg razloga, mene je našla moja susjeda. Uopće nije shvatila što se sa mnom događa, prvo je nešto molila, pa je pozvala egzorcista, a kako on nije dolazio. Ona je krenula iz mene istjerivati nečastivog i demone. Ona

bi me oslobodila od toga svega, od te opsjednutosti. Jer ja ispuštam zastrašujuće krikove, ležim, vrištim i tresem se. Stoga je ona od nekud donijela batinu i udri po meni. Na taj način je ona istjerivala i iscjeljivala vruga iz mene. Jer ja imam opsesivno – kompulzivni poremećaj. Imam potrebu nešto provjeravati, nešto računati i imam neželjene seksualne misli.

Možda sam ja toj mojoj susjedi izgledao atraktivno i šarmantno, možda je ona nešto htjela sa mnom. Ne bi ona dolazila tek tako. A ja nisam obilazio teretane, nisam baš bio u punoj formi, a uz to sve nešto se u meni začepilo. A moja susjeda se hrani mržnjom i nikad nije sita. Kad nema seksa, onda ona odmah postane zvijer. I silom mi hoće skinuti sat. Kažem joj:

„Ne može sat. To mi je uspomena.“

„Ali sat je star.“

„Svejedno. To mi je uspomena.“

I onda sam pukao. Odjednom sam se ustao i otjerao susjedu iz moje kuće. Zaključao sam kuću, legao sam i zaspao i preležao sam svoj prvi moždani udar.

Drugi ili treći dan otišao sam do mog liječnika opće prakse. Kažem mu:

„Imao sam moždani udar. Možeš li me poslati u bolnicu na pretrage? Možda me oni hospitaliziraju?“

„Imam dobru i lošu vijest za tebe. Dobra vijest je da se oporavljaš sam od sebe, da ti se stanje stabiliziralo, da se oporavljaš, a loša vijest je da te ne šaljem u bolnicu.“

„A zar ne bih mogao ići u bolnicu? Na kardiovaskularni odjel. Možda mi oni nešto dijagnosticiraju? Možda mi ugrade nekakav stent?“

„Nisi ti imao infarkt da bi ti ugradili stent, imao si blagi moždani udar. Od njega se ne umire, oporavit ćeš se ti već nekako.“

„Ali sigurno imam začepljenje krvnih žila.“

„Sve se odčepilo, ti si zdrav.“

„Ali ja se tako ne osjećam. Još uvijek ne osjećam svoju lijevu stranu. Još uvijek ne osjećam svoju lijevu ruku i svoju lijevu nogu. Ja se još uvijek osjećam bolesno.“

„To je naputak našeg ministra zdravlja, s bolesnicima treba po kratkom postupku.“ „Ali zašto se sa svima tako ne postupa? Zašto se sa članovima stranke na vlasti tako ne postupa? Zašto su drugi kriteriji prema njima? Zašto se s njima ljudski postupa?“

„To je naputak našeg ministra zdravlja. Prvi moždani udar bez bolnice, drugi u bolnici s trajanjem sedam dana, uz dobivanje Andola 100.“

„Ali ja se i dalje osjećam loše?“

„To je stvar cirkulacije. Prepisat ću ti Andol 100 za cirkulaciju.“

„Ja odavno ne pijem Andol 100. Alergičan sam na andole.“

„Onda ću ti prepisati aspirin 100.“

„Oni nemaju kod mene nikakvu funkciju.“

„Onda pij ginko.“

„Onda ću to probati.“

To je to naše negativno medicinsko nasljeđe od Turaka, od Austro – Ugarske ili od druženja sa Srbima, da govorimo da nas ništa ne može slomiti i da ćemo se od svega oporaviti. A moj liječnik opće prakse radi po napatku našeg ministra zdravstva, štedi i kad mora i kad ne mora. Zato naš ministar zdravlja kaže što nas ne ubije, to nas ojača i da jedan svećenik može zamijeniti 10 liječnika. Uz to, on stalno govori o nekakvoj zdravstvenoj računici. Ako si bolestan troškovi ti se enormno uvećavaju. Pa tako za nekoga prijevoz sanitetom do Nove Gradiške do koje ima 150 kilometara iznosi 720 kuna, a ako ti taj sanitet naručiš da te preveze u 10 kilometara udaljeno mjesto onda taj prijevoz košta 615 kuna. To je za mene nelogično i ne kaže li se da je naše zdravstvo bunar bez dna. Ne nekome enormno zarađuju, a nekome ništa ne zaračunavaju. No, dobro je dok ti sve skupo ne zaračunavaju.

Samo, uz sve to, ja se ne pridržavam napatka da nepovoljno na mene utječe moja usamljenost i da sam se društveno izolirao. Ali što mogu, unatoč negativnim posljedicama, to mi godi. Volim se zavući u svoju samotnu špilju i svoju samoću. I ne bojim se ja depresije, demencije, infarkta i moždanog udara. Bit će tako, kako bude. Briga mene za neugodna iskustva s mojom usamljenošću, briga mene za uzročnopoljedičnu povezanost i moju društvenu izolaciju. Ali ja nisam siguran da to valja. Pa bih ipak išao u bolnicu jer život nekad napravi planove i bez nas. Jer mislim da me prava medicina može obnoviti i smiriti. Da mi može vratiti narušenu ravnotežu. Ja bih da mi u bolnici naprave pretrage na EKG- u, na ultrazvuku, na dopleru za krvne žile, da mi se napravi koronarografija, da mi dijagnosticiraju što se ima dijagnosticirati. Da me više ne pitaju o mom stresu, o povišenom tlaku i šećeru i o mojoj nasljednoj komponenti. Da mi otkriju moje ili tuđe mračne strane života. Da mi otkriju svjetlo na kraju tunela. Ili da jednostavno otkriju što mi je. No bojim se da će reći:

„Ne znamo što je s vama.“

„Koja je dijagnoza?“

„Nema dijagnoze. Ne znamo što je s vama, pa vas otpuštamo kući. Imamo ovdje svećenika, pa će se on pomoliti za vas.“

„A da me izliječite?“

„Bili ste sedam dana. Obavili smo sve pretrage i nismo ništa otkrili. Vi ste zdravi. Niste bolesni.“

„Ali ja se tako ne osjećam.“

„To je i tako subjektivan osjećaj.“

A ja ću se gušiti pred njima, oduzet će mi se lijeva ruka i noga, neću moći disati, osjetit ću bol, slabost ili vrtoglavicu.

Drugi moj moždani udar je bio puno opasniji. Jer počela mi je trnuti lijeva ruka, pa lijeva noga, pa lijeva strana, pa sam osjetio jaku bol od koje sam se onesvijestio. Ni sam ne znam kako sam dospio u bolnicu. Vjerojatno zato što se to dogodilo vani, pa mi je netko pružio prvu pomoć i pozvao vozilo hitne pomoći. I onda sam se našao u bolnici, gdje su mi dali infuziju i sve ostalo, ni ne znam što. Samo znam da su me probudili, poslali na krvne pretrage, na ultrazvuk, na EKG, rendgen i CT i kako nisu ništa otkrili poslali su me u dom za stare i nemoćne. A sad jeli tu u pitanju genetika ili životne okolnosti, ja ne znam. Samo znam da su iz mojih usta izlazile nepovezane besmislice, da mi je lijeva strana bila oduzeta, da me luđački boljela glava, da sam imao fatamorgane i vrtoglavice i da sam izgubio ravnotežu i pao na pod. I nikako nisam mogao slušati neurologa, a on je što suvislo, a što nesuvislo govorio i govorio. Jer me je luđački boljela glava, jer sam doživio aneurizmu u mozgu, pukla mi je krvna žila ili nije. Pa sam se onesvijestio, osjećao sam se

nepokretan ili da se ne mogu kretati i bio sam u svojevrsnoj komi, doživio sam kliničku smrt, ali nakon svega sam se probudio u bolnici.

Znam samo da sam komunicirao s preminulim osobama, komunicirao sam s bakom i djedom, komunicirao sam sa svojim ocem. A sada je tu nekakav neuropsihijatar koji me tjera vježbati i govori:

„Vježbaj, vježbaj, vježbaj! Treba se gibat, gibat!“

A ja sam osjećao horor u vlastitom tijelu, izgubio sam kontrolu nad mišićima. Bio sam u nekakvoj komi, osjećao sam se kao biljka, bio sam zaključan u sebe i slušao ljude da govore da sam umro. I živio sam u nadi da ću jednog dana doživjeti raj i uskrsnuti. Nisam osjećao mračnu prazninu kao drugi. Nisam bio u tunelu. Mislim da sam sanjao da me je ugrizao nekakav pauk. Da je on ubrizgao u mene nekakav protein ili nekakav otrov i da sam ja od toga obolio. Pa sam se oporavio i došao k sebi. I jednog dana sam završio, prvo u hitnoj službi, a onda u bolnici. Oni imaju proceduru da te mogu u bolnici zadržati 7 do 10 dana i nakon toga te bolesnog ili nezaliječenog šalju kući ili u dom za njegu, ako se nema tko brinuti o tebi. Daju ti lijek andol 100 i to je sve.

Jer treba napraviti mjesta za druge pacijente, jer treba napraviti mjesto za one koji imaju dobre veze ili koji mogu platiti mito. A ja nemam ni dobrih veza, a nisam ni bio u stanju platiti mito, jer bio sam u nekoj vrsti kome, u vegetativnom stanju. A kažu da za liječenje bolesnika s moždanim udarom treba izdvojiti 840 milijuna kuna, što je kaže naš ministar zdravlja skupo i neodrživo. Treba uvesti restrikcije, treba izdvojiti 500 milijuna kuna i šlus. Ne može se izdvajati 17 tisuća kuna po pacijentu godišnje ili za 10 godina 80.000 kuna, nego 10 ili 12 tisuća. I to su te naše zdravstvene procjene i računice. To su te naše zdravstvene reforme. Treba udariti po stoci sitnog zuba, uskratiti i smanjiti im liječenje. Smanjiti im liječenje na 7 dana i neka si na kraju sami kupe i plate Andol – 100.

A ja nisam bio u stanju shvatiti i razumjeti što mi se govori i nisam mogao slijediti nečije naredbe. Nisam uspijevao micati lijevu ruku, nisam uspijevao pokrenuti svoju svijest, micati nožne prste i otvarati usta. Pa tako nisam uspijevao nekome ponuditi mito i nisam uspijevao ostati u bolnici duže od 7 do 10 dana. A to, jeli moždani udar samo za neurologiju, je li za operaciju ili je za psihijatriju, to nije nikoga brige. Naš zdravstveni sustav te prima 7 do 10 dana, izvade ti mokraću i krv, snimaju ti srce i glavu i onda te otpuštaju, ne žele voditi brigu o tebi, bez obzira što si ti i dalje bolestan. Netko utvrdi da ti nisi za njihov odjel, nego za daljnju kućnu terapiju, pa ti prepisu andol 100 i to je sve. Moli se i neka ti Bog pomogne. I ti uopće ne shvaćaš jesu li oni neorganizirani, jesu li oni doživjeli nekakav sumrak, jesu li oni doživjeli nekakvu apokalipsu i katastrofu, jeli oni nešto štede, jeli to bolnički nemar, ali da tako rade, rade. Da ne pružaju adekvatnu pomoć, da zanemaruju pacijente. A ti si ustrašen, razočaran i nitko ti ništa ne objašnjava o tvojoj bolesti.

„Snađi se sam, družo!“ – netko kaže. I još netko ti u bolnici kaže da možeš dobiti basnoslovnu ovrhu s uračunatim golemim troškovima i kamatama. Kažem mu:

„Nisu oni meni ništa napravili, nisu mi ništa pomogli, nisu me izliječili i zaliježili. Onesviješten sam došao, onesviješten odlazim iz bolnice. Ništa mi nisu učinili. Ponašali su se prema meni kao prema nekom beskućniku.“

„Nema veze. Oni to tako rade. A od svega, najviše imaju koristi javni bilježnici, oni obračunaju svoju tarifu i pošalju je na kućnu adresu.“

„Ali nisu mi ništa pomogli.“

„To njih nije briga. Ležao si u bolnici 7 do 10 dana. Dobro da ti nisu navukli luđačku košulju i liječili te elektrošokovima kao u „Letu iznad kukavičjeg gnijezda.“

„Zar su i to mogli?“

„Naravno da su mogli. Tko te za išta pita.“

Naravno da onda plaćam te račune i ovrhe. I želim otići kući, jer mi se stanje poboljšalo. No, oni me predaju našoj socijalnoj službi ili Centru za socijalnu skrb. A ti traže da potpišem punomoć kojim oni mogu raspolagati mojom imovinom i nude mi ugovor o dosmrtnom uzdržavanju. Pitam ih, može li se bez toga, a oni mi odgovaraju da ne mogu iznositi podatke o konkretnom slučaju. Stoga ja nisam ništa potpisao, a oni me ipak smještaju u dom za njegu. Ako treba umrijeti, onda ću umrijeti u tom domu za njegu. Jer nisam za bolničko liječenje, jer nisam ili jesam akutno bolestan. Ali da sam očajan, očajan sam. Jer nikoga nije brige za mene. Jer sam bez prihoda, jer sam bez zdravstvenog osiguranja ili nisam. Jer imam nekoliko nekretnina koje se ne mogu prodati.

POGLAVLJE 5

Svi smo mi proživjeli tranzicijski horor, gubitak posla i nezaposlenost, i svi mi tražimo nekakvo svoje duhovno ispunjenje i iscjeljenje. Ako to ne možemo naći, bježimo glavom bez obzira. Mi Hrvati, smo stalno u svom egzodusu i traženju sreće. Jer nam je dosta mržnji, podjela, straha i civilizacijskog mraka. Jer nam je dosta našeg pada gospodarstva, naše krize i recesije, naših visokih poreza, jer nam je dosta našeg nepotizma, stranačke pripadnosti, naše neefikasnosti i naše tranzicijske pljačke. Jer nam je dosta naših institucija koje rade ili ne rade svoj posao, jer nam je dosta našeg nefunkcionalnog sustava, jer nam je dosta našeg nevjerovanja u naš sustav. Jer se kod nas malo – malo ugasi neka proizvodnja. Jer se kod nas utvrdi da nešto ne funkcionira, da stvara gubitke. I ta i takva situacija je sada sa našom brodogradnjom, utvrdilo se da nam brodogradnja stvara gubitke i ne pridonosi našem boljitku. I to je ta naša stvarnost ili znanstvena fantastika.

Naš mozak ili orbitofrontalni korteks mozga tako djeluje, nekome nešto opraštamo i zaboravljamo, pod uvjetom da imamo čistu ili nečistu savjest. Pa smo stalno opraštali gubitke toj našoj brodogradnji, a onda smo dobili naputak iz Europske zajednice da više tako ne može i krenuli smo drugim putom ili nismo krenuli. Ili odgađamo ili ne donosimo odluke. Pa nam tako mozak opravdava ili ušutkava tu našu čistu ili nečistu savjest. Ako toga nemamo, ako smatramo da su za sve krive nekakve nečiste sile, ako nemamo neke unutrašnje obrambene mehanizme, ako nemamo grižnju savjesti, ako nemamo suosjećanja za druge, onda smo u stanju štošta učiniti ili počinuti. Onda smo u stanju počinuti neke naše ludosti.

Nema nam duhovnog ispunjenja ili iscjeljenja, samo nas snalaze naše slabosti i bolesti. Moj doktor stalno govori o nekakvoj okluziji, a ja ni ne znam što je to.

„To ti je nekako začepljene krvnih žila.“

„I što ja imam s tim?“

„Nezdravo živiš i nezdravo se hraniš. Jednog dana doživjet ćeš okluziju.“

„Dobro da imam za hranu, a to što jedem razna sranja iz tih naših robnih kuća, to mi je valjda sudbina. To nam je naša tranzicija i borba dala.“

„Moraš se zdravije hraniti!“

„Bih ja, ali sedam godina nisam primao dohodak. Sedam godina sam bio nezaposlen.“

Inače, ja nisam od onih koji se žale. Ponekad pomislim na Željka i pitam se kako je on takav neprilagođen sve to preživio. Čuo sam da je morao prodati kuću da bi se prehranio i da bi dobivao socijalnu pomoć. Naši sugrađani Romi dobivaju socijalnu pomoć, dječje doplatke i dodatke i ženu proglase ludom pa i na to dobiju dodatak i posve lijepo žive, a mi ništa ne dobijemo. Ako imamo auto, nismo socijalni slučaj, ako imamo kuću, nismo socijalni slučaj. Pa sam tako i ja živio bez primanja, ali i bez socijalne pomoći gotovo sedam godina. A bila je gospodarska kriza kako za druge, tako i za mene. I dobro da nisam doživio živčani slom jer zbog nečega nedefiniranog imam osjećaj grižnje savjesti. Osjećam tjeskobu, osjećam zamor duha i tijela, jer nisam spreman na sve te potrebne i nepotrebne promjene i mijene. A imam osjećaj da mi grijesi iz prošlosti dolaze na naplatu.

Jer iznenada i bez neke najave ili upozorenja, me je snašao moj prvi ili drugi moždani udar. Osjetio sam jaku glavobolju i ukočio mi se vrat i lijeva ruka. I znao sam da me je moj stresni život, došao glave, da se više neću vratiti u svoj normalni tijek i da se više neću vratiti svom svakodnevnom životu. Jer oduzeo mi se pokret, hod, govor i lijeva ruka. Nisam ni vidio kako treba, nisam mogao govoriti, a ni

hodati. Mozak mi je otkazivao poslušnost. Ubrzano sam disao. Jednom riječju bio sam u komi. I netko je zvao hitnu službu, i hitna služba je došla i odvezla me u bolnicu, gdje je netko je utvrdio teško krvarenje u mozgu. Pa su mi po cijelom tijelu zataknuli cjevčice. To je to naše prokletstvo. Bolesti nam šalju skrivene poruke jer potiskujemo emocije, jer skrivamo ono što nam se događa. Pa sam tako umoran, vrti mi se i imam kratak dah. I netko je zvao hitnu službu i netko je utvrdio teško krvarenje u mozgu. A naša medicinska administracija je katastrofalna. Možeš biti u bolnici 7 do 10 dana i gotovo. Napraviti ćemo ti snimku mozga i srca, uzet ćemo ti mokraću i krv i izmjeriti ćemo ti tlak i to je sve. To je naš hrvatski zdravstveni sustav. Bio si debeo, pa si smršavio, pa si poremetio svoj metabolizam, stvorio si taj svoj kompleksan poremećaj, taj svoj razdor cijelog tvog organizma. Narušio si kardiovaskularni sustav, narušio si endokrini sustav, pa je to uzrokovalo te tvoje bolesti i taj tvoj moždani udar.

I dosta mi je gledanja i sudjelovanja u tim našim užasima. Dosta mi je gledanje jadnika koji su uzimali kredite u švicarskim francima da mogu platiti liječenje pa su od toga stradali. A i ja želim biti duhovno i tjelesno zdrav. Jer kažu da je zdravlje najveće blago. Jer kažu da je zdrav čovjek sretan, vedar i bodar, a bolestan čovjek je mrk i mrzovoljan. Ali što se tu može, kad ja ipak volim meso i mesne prerađevine, a ne volim biljnu hranu. Ja ne mogu smisliti blitvu, možeš mi štošta pripremiti, ali blitvu ne volim, pa ne volim. I takav sam dospio u taj starački dom u kojem se nalazio Željko. I on se obradovao što me je vidio. Jer on se oporavio i mogao se lako obračunati sa mnom. A za Željka kažu da je mafijaš ili plaćeni ubojica. Ja to ne mogu ni potvrditi, ali ni negirati. Dobio je status hrvatskog branitelja, iako ne znam da je uopće bio u vojsci. To kažem jer sam ja bio u hrvatskoj vojsci, nisam dobio status branitelja, a njega nikad nisam vidio u hrvatskoj odori. On je nekakva otrovna bujica. On uzroke svoje neuspješnosti i gubitništva i nešto traži u drugima. I mi smo se našli u domu za starije i nemoćne.

I što je još Željko naučio? Naučio je manipulirati ljudima, znao je učiniti da ga ljudi obožavaju, da mu se dive i znao ih je pridobivati za svoje akcije. A kad je mene ugledao tako mršavog, prvo se napio, pa u alkoholiziranom stanju krenuo me vrijeđati i omalovažavati. Time je odagnao od sebe crne misli. Inače on je izgubio dodir sa stvarnošću i realnošću i živi u svojem svijetu paralelne realnosti. A kada me on napao i dohvatio, ja sam se onako slab, srušio poput nekog trulog stabla i pao na pod. Jer on mi je došao s leđa i udario me šakom u slabine. Jer ja samo želim reći Željku:

„Makni se od mene! Smeće jedno!“

Jer ja sam za njega nekakav izdajnik, izdao sam tko zna što. Pa mi on prijeti, pa me on mrzi, pa bi me on dao strijeljati. Jer kod nas se tolerira mrziti nekoga, jer kod nas se tolerira ako netko ima halucinacije, bipolarni poremećaj i paranoju, jer kod nas se tolerira ako netko ima simptome sumanutog ponašanja.

Kod nas se tolerira, ako netko nije u doticaju s realnošću, jer mi smo ludi zbog politike i naših političara, jer kod nas se tolerira ako netko ima mehaničko oštećenje mozga, ako je netko psihički bolestan, jer kod nas se tolerira nad nekim obavljati nasilje. Jer ja sam za njega nekakav izdajnik, izdao sam tko zna što. Pa mi on prijeti, pa me on mrzi, pa bi me on dao strijeljati. Jer kod nas se tolerira mrziti nekoga, jer kod nas se tolerira ako netko ima halucinacije, bipolarni poremećaj i paranoju, jer kod nas se tolerira ako netko ima simptome sumanutog ponašanja, ako nije u doticaju s realnošću, jer mi smo ludi zbog politike i naših političara, jer kod nas se tolerira ako netko ima mehaničko oštećenje mozga, ako je netko psihički bolestan, jer kod nas se tolerira nad nekim obavljati nasilje. I sve to mi je činio Željko kad sam došao u taj Starački dom. Nisam se ni oporavio od moždanog udara, a već sam primao nove udarce. Nasilnicima nema ništa drugo do nasilja. Prema svojim neprijateljima se ponašaju kao pas i mačka.

Prvo se s nekim posvađaju, a onda krenu u svoje obračune. A kažu da za svađu je potrebno dvoje ili dvojica. Nakon toga eskaliraju tuče. I netko kaže da se on nije s nikim potukao, nego da se spotaknuo i slučajno nekoga gurnuo. A taj koji to kaže, ne kaže da je nekome slomio gotovo sve. Kad me je vidio onako mršavog, kad je vidio da nemam ni 80 kilograma, a on je imao 100 ili 120, počeo me brutalno tući, nemilosrdno i ustrajno. Počeo me makljati što se ono kaže. Unakazio me. Nije me htio ni poštediti kada smo ležali na tlu. Govorio je:

„Konju jedan retardirani, sad ću se s tobom obračunati, jednom za svagda.“

Govorio je salve uvreda i uz sve to citirao je Bibliju, Stari zavjet:

„Oko za oko, zub za zub.“

I ne znam je li našao nekakvu palicu kojom me je udario i ozlijedio. Prvo me je uhvatio za vrat, pa mi je gurao prste u oči i usta. Pa me je nastavio brutalno tući.

I jedino što sam mogao učiniti pri tom padu je bilo to da sam ga ugrizao za uho, to mi je valjda jedino funkcioniralo. Kažem pri padu sam mu odgrizao pola uha, valjda se prisjećajući boksačkog meča Evandera Holyfielda i Mikea Tysona iz 1997. godine. Ne želim ja nikoga moliti da me pusti na miru, ne želim ja plakati i cviliti. I kažu da je konačni rezultat obračuna bio odgrizeno uho, krv posvuda i Željkoovo zavijanje. A ja sam to mahnito učinio jer sam vidio da je Željko krenuo rukom prema svom pojasu. I u svom tom jadu i u svojoj nesreći, ja sam pomislio da ima revolver i da će me njime upucati. I učinio sam to što sam učinio. Bilo kako bilo, ako vi niste namrgođeno, kivno čudovište već netko tko to sve prihvaća, apsolutno ste na dobitku! Psihološka pomoć je bila potrebna Željku kao i medicinska. Samo znam da me je Željko molio da mu ispljunem

uho. Tada nisam ni znao što on želi s tim uhom, a on je želio ići u bolnicu na šivanje uha. Znam da je povikao:

„Ispljuni mi uho! Nemoj ga pojesti!“

Dobio je napadaj panike i da je bio u blizini neki medicinski službenik odmah bi mu dao injekciju Normabela. Jer pred njim su bile nove perspektive. Ozdravio je i htio je krenuti u novi život. Osjećao se mlad i oporavljen. No, teško mu je voljeti neprijatelja kako to Isus od njega traži. A ja više ne mogu voljeti Željka koji je ubio Boga u meni. Ne mogu voljeti nekoga tko mene ne voli. Tko me mrzi iz dna duše. Ne mogu se moliti za njega, jer me on i dalje progoni. On je i dalje devijantan i konfliktan. U mene je usađen strah, jer su kod Željka opet usađeni plodovi mržnje i zbog toga je smanjeno ubrojav, zbog toga je nekontabilan, zbog toga ima duševne smetnje, zbog toga mu se zdravstveno stanje pogoršalo, zbog toga je nasilnik i zlostavljač. On je od svega toga slomljen, on živi i bori se s traumama i demonima iz prošlosti. On je pun nekakvih negativnih tenzija i napetosti. A naš pravosudni sustav je bolestan, jer mu je takvom neubrojivom dozvolio da funkcionira, jer mu je dozvolio da bude na slobodi, a ne na psihijatrijskom liječenju. A mene nerviraju ljudi koji se ne pridržavaju nikakvih pravila i društvenih normi. Znam da smo mi trebali jedan vrijednosni sustav zamijeniti drugim, ali što to vrijedi, neki ljudi misle da sada mogu kako hoće.

A u mojim snovima, u mojoj podsvijesti ili mojim noćnim morama su mi znali ispadati zubi, znao sam imati vodene kozice, grozne prištevne ili ospice i znao sam biti gol u javnosti. I znao sam sanjati da me grize i ugrize otrovni pauk ili neki drugi kukac. I ja mislim da je to zbog te naše neodgovornosti i tog našeg nepridržavanja društvenih normi, zakona i društvenih pravila. Od te naše tranzicije, od tog nekakvog izmirenja lijevih i desnih snaga, od tog općeg Tuđmanovog pomirenja djece ustaša i djece partizana, jer mi sada izjednačavamo antifašizam i ustaški pokret. Mi neprekidno rehabilitiramo fašizam i ustaštvo. U Srbiji su rehabilitirali četništvo, pa zašto bi mi zaostajali

za njima, pa bi mi rehabilitirali ustaštvo. I mi ne znamo tko su bile žrtve, a tko koljači. Mi ne želimo ništa znati o tome, a naši povjesničari žele stvoriti novu povijest u kojoj bi ustaše prikazali u boljem svjetlu. Da oni nisu bili nacionalisti i ksenofobi, da se nisu pridržavali rasnih zakona, nego da su oni bili naši domoljubi i borci protiv Srba i velikosrpske ideologije. Cijeli svijet se odrekao svojih fašista, a mi svoje ne damo i ne puštamo. I bavimo se njima već pedeset i više godina. I uz našu Crkvu njegujemo fašističku ideologiju.

Stoga je valjda Željko smatrao da ima nekakvo perverzno, moralno pravo na osvetu i na odmazdu nada mnom. On je desničar, a ja sam neopredijeljen ili ljevičar. Da sam mogao, rekao bih mu:

„Nađi si, kao svaki poštenu Hrvat, nekog Srbina, pa se nad njim uživljavaj do mile volje. Srbi su nam krivi za sve nevolje, a mene ostavi na miru.“

„Zašto Srbina?“

„Oni su nam krivi za sve što nam se dogodilo i što nam se događa. Njih treba mlatiti kao kerove pored tarabe. Obučeš svoju masku, poneseš bejzbolsku palicu i tučeš ih do mile volje i do besvijesti, bez ikakvih kazni i bez ikakvih sankcija.“

„Zašto bi to učinio?“

„Jer mi nismo pretjerano dobri, a ti si nasilan. Moraš to nasilje izbaci iz sebe. Jer mi nismo pretjerano poštenu, jer mi nismo pretjerano istinoljubivi. Mi smo zadržali Balkanci i to nam je u genima.

Na njihovo zlo, odgovaramo našim zlom.“

„Ali ja nemam ništa protiv Srba, imam protiv tebe.“

„Naš prvi predsjednik Tuđman je rekao da se moramo pomiriti. Ne možeš ti kao Hrvat, biti protiv drugog Hrvata. Moraš oprostiti i zaboraviti.“

„Ali ja ti ne želim oprostiti i zaboraviti što si mi radio u djetinjstvu.“

„I meni su to radili stariji i snažniji. I ja sam znao popiti batine.“

„Baš me briga za to.“

I nisam mu rekao da je on testosteronski mužjak i nogometni navijač. Nisam mu govorio da je uzaludno ljut i bijesan. Da je u vrijeme počinjenja djela smanjeno ubrojav, tjelesno i mentalno oštećen, neprilagođen i treba mu psihijatrijsko liječenje. Da živi u posttuđmanovskim devastiranim i uništenim vremenima, u raznim balkanskim i obiteljskim kletvama i prokletstvima. Ja bih mu govorio da je to moje nasilje bilo u djetinjstvu, da su to nekakve dječje bolesti, da je to bilo izazvano životnim okolnostima i nedaćama, da smo tada bili nerazumni, da se to ne računa, da nitko ozbiljan to ne bi uzeo u obzir, ali izgleda da se to na njega ne odnosi. On se i dalje hrani svojom mržnjom prema meni. A meni nije bilo jasno zašto je pik svega bio na meni, pa i drugi su ga zlostavljali i drugima se on nije sviđao i drugi su ga tukli. No, on nikada nije bio sit. Postao je zvijer. On je u duši bio Srbin koji i dalje sanja Veliku Srbiju, nekakvu Krajinu i granicu na liniji Virovitica – Karlovac – Karlobag. On i dalje živi u svojoj začahurenoj palanci, bez katarze i bez pomirbe sa samim sobom. On i dalje živi u svojim zabludama i povijesnim lažima, on i dalje živi u svijetu o kojem mu pričaju ili ne pričaju naši političari, naši svećenici i biskupi.

On uopće nije za mir, mirno rješenje, oprost i zaborav. On nije za razboritost. On je nekakav nazadnjak i desničar. On je za nekakav rat i krvoproliće. On i dalje misli da sam zaslužio to što sam zaslužio. On je i dalje frustriran, on se i dalje osjeća gubitnikom i traumatiziran je što se ne može osvetiti, a osveta i odmazda su mu sve u životu i

smisao života. On i dalje misli da sam ja zaslužio taj moždani udar i da me na sve moguće i nemoguće načine treba kazniti. On se ne bavi time što je pošlo po krivu. Brige njega što je Hrvatska zemlja apsurdna, što živimo u kaosu, što imamo golemi birokratski sustav, što imamo proturječne propise, što smo neučinkoviti i neuspješni, on sanja svoju osvetu i odmazdu. I što je najgore u svemu, to je začinio slušanjem kontroverznih cajki i turbofolka, a mene to ne privlači. Uopće nemam sklonosti prema tome. Moja percepcija je negdje drugdje.

Kažu da iz povezanosti crta ličnosti i glazbenih preferencija može štošta otkriti. Pa tako nisam ja ni čisti metalac, ni slušatelj klasične glazbe, a ni pobornik turbofolka. Ja volim blues i progresivnu rock glazbu, ma što to bilo i ma što to značilo. Nisam ni osoba s izraženijom crtom otvorenosti prema raznim iskustvima, nisam ni osoba prilagodljiva na sve životne situacije, a nisam ni osoba otvorena za promjene. Nisam ja ni nekakav negativni stereotip, nisam ja seljačina koja sluša turbofolk, koji se napija, i time pobuđuje svoj adrenalin i endorfin. I neće se mene vidjeti na koncertima turbo zvijezda i cajki. To za mene nije nikakva strast. Ja to ne razumijem i to nikako ne dopire do mene i mojih ušiju. No, Željko ima osobine mračne psihološke trijade: – narcisoidan je, vjeruje u vlastitu superiornost, sklon je makijavelizmu – manipulator je i amoralan je, te je psihopat – traži i izaziva uzbuđenja, socijalno je odbojan, funkcionira asocijalno i ima manjak empatije za druge. I uzročno – posljedično sve dovodi do toga da je on opasan za svoju okolinu.

Izgubio je zdrav razum i nepopravljiv je. Kažu da su njime ovladali njegovi ružni snovi, potisnuti u mračnom kutu njegove podsvijesti. Mora da je gledao Dalijeve nadrealističke noćne more ili je gledao Picabiju i njegova mehanička čudovišta. Ili je gledao nekakve srednjovjekovne utvrde pune mraka i tajanstvenosti. Ili je kako kaže Freud doživio je obično svakodnevno nezadovoljstvo ili svakodnevno mučenje ružnim sjećanjima. Ili je samo zaluden ovim našim

kapitalističkim konzumerizmom i ovim našim nadrealizmom. Ili je sve to nasljedno i genetsko. Ili je to njegov bijeg od stvarnosti. Ili je sve to taj naš usađeni, kršćanski ili nekršćanski osjećaj krivnje, taj naš peccatum. To nešto što nas izjeda, to nešto čime se optužujemo, to nešto što nam ne da misliti i ne da nam razumno djelovati. I od svega toga mu se poremetio razum. Dogodio mu se poremećaj podvojene ličnosti ili disocijativni poremećaj identiteta.

A za mene je to sve užasno i nehumano. Jer on se volio praviti važnim i bitnim i stalno je govorio:

„Ako želiš u život unijeti malo zabave, pokušaj unijeti malo veselja.“

A za njega je veselje bilo nekakvo verbalno i neverbalno zlostavljanje i svađanje. Stalne razmirice. Pa se odlučio za mene. Ja sam postao objekt njegovog zlostavljanja. I moj život nije bila bajka, nego ružna stvarnost. Nisam htio šutjeti i trpjeti jer on je mračni gnjavator i mafijaš. I dosta mi je njegovog proročanstva da će mi se osvetiti bilo kada. Jer ja razmišljam:

„Bolje da živim jedan dan kao čovjek, nego cijeli život kao bijednik.“

No on kaže:

„To je moja soba! Prvi sam ovdje došao, imam veća prava od tebe. Makni se ako tu ne želiš živjeti! Izbacit ću te iz sobe kroz prozor. Nećeš mi ti soliti pamet!“

I ja sam tražio premještaj, ali ga nisam dobio.

I on je dočekao pravi trenutak za obračun. Pokušao me udariti, ja sam to izbjegao, ali me je bijesno zgrabio za vrat. Uhvatio me za kosu, tukao me šakama i divljački nekud vukao. Grebao sam ga noktima, ali sam gubio zrak. Iz grla mi nisu izlazili jauči. A on je ružno psovao i imao je neprikladan i neprimjereni vokabular. Ruke su mi

beživotno visjele, a noge me nisu držale. Izgubio sam ravnotežu i tresnuo dolje. Nisam davao znakove života. Teško sam disao i uopće nisam hodao. Otvorio sam Pandorinu kutiju zla i oslobodio Frankensteinovo čudovište. Oslobodio sam Željka, a on je bio neizlječivo bolestan i narušenog zdravlja. Bio je izvan razuma i kontrole. Ponašao se kao da je pijan. I umjesto da je napravio spisak stvari koje želi napraviti prije nego što umre, on je sanjao osvetu i gajio je mržnju. S leđa me je udario. Kako sam se održao na nogama, udario me i u međunožje. Bilo je sve to bolno.

Bilo je sve to u skladu s njegovim kletvama u kojima mi je namijenio krvoproliće. To mu je bio nekakav životni uspon. Prolazio je kroz težak životni period. Patio je tih svojih halucinacija. Za neke je bio normalan, a za neke nenormalan. Bio je anksiozan, depresivan, ali i razjaren i agresivan. Bio je podivljali i psihički bolestan monstrum.. Koji brutalno napada. Ruši sve pred sobom i baca na zemlju svoje protivnike. Nogama ih udara po tijelo, pretuče ih, nokautira ih i iscipelari. Nekome slomi ruke i rebra. No ja sam mu odgrizao uho i to je moj krimen. Pa sam ja počinitelj nasilja i osumnjičenik. Jer ja sam odgrizao uho svom protivniku i nanio mu nepopravljivu tjelesnu ozljedu. I odmah su mi nekakvi dobronamjernici ili zlonamjernici tražili i pronašli oštećenja i abnormalnosti na mozgu.

No, nisu ih mogli naći jer ja ne držim do naših primitivnih balkanskih navika. Jer ja nemam kratki fitilj, nemam black out ili crnu minutu. A Željku sam došao kao keč na desetku. Onemoćao sam, izgubio kilograme i bio sam bolestan. Bavio sam se svojim terapijama, popratnim pojavama i kontraindikacijama. Htio sam se oporaviti nakon moždanog udara. Htio sam raditi na oduzetosti mog mozga i mog tijela. Htio sam vratiti funkcije mog organizma i kontrolirati svoje pokrete. Htio sam raditi na promjenama na krvnim žilama koje opskrbljuju mozak. Traže sam svoje izlječenje, a tražio sam i razumijevanje i ohrabrenje. Tražio sam i svoje mentalno zdravlje. Htio sam imati sve pod svojom kontrolom, ali kod nas je to nemoguće. To sam ja shvatio i moram se s tim pomiriti. No, moždani

udar mi je isisao snagu. Tražio sam oporavak, a oporavak ovisi o dobroj, medicinskoj njezi, općem zdravstvenom stanju i kondiciji bolesnika. A ovdje me je dočekao Željko.

Koji bi se stalno svađao i ispravljaio krive Drine. Prvo bi vikao, nešto razbijao, da se cijela zgrada orila. Zadnji puta, u tri sata ujutro netko je zvao policiju. Jer mačo muškarac- mora vjerovat da sve konce drži u svojim rukama. Da sve kontrolira. Pa je on nemilosrdan. Pa on pokazuje primitivizam patrijarhalnog svjetonazora. On je budala s predrasudama. A ja kažem:

„Que sera, sera. Što bude, bit će. Ako će me ubiti, to neće biti bez borbe.“

Pa sam tako bio crn od batina. Bio sam bespomoćan, bio sam psihički i fizički slomljen, ali bio sam i ponosan što sam Željku odgrizao uho. To mi je davalo snagu i poticalo moj inat. I nakon svega sam se valjda onesvijestio. I um i tijelo su mi otkazali. Kad sam došao k sebi, lebdio sam u zraku i prolazio kroz dug bijeli tunel. Policija je došla, napravila zapisnik i konstatirala odgrizeno uho. Ništa više i ništa manje.

I ja sam se našao u novoj pravosudnoj nevolji. A Željko je u svoj spisak od 10 ili želja dopisao da se mora obračunati sa mnom. Za mene je to horor, za mene je to masakr motornom pilom jednog psihopate, jer sam smršavio i laka sam meta. Baš me briga za njegove emocionalne stresove i traume. Baš me brige za njegove prejake emocije, za njegovo slomljeno i uništeno srce, baš me briga za njegove hormone stresa, baš me brige za njegove grčeve u želucu, baš me briga za njegove duševne i druge boli. Baš me briga je li gledao seriju „Zovem se Earl“. On mi želi nanijeti teške tjelesne ozljede ili me želi ubiti. On i čopor njegovih istomišljenika. Briga njega za podijeljenu krivnju, olakotne okolnosti i kompromise. On je postao zvijer i on ima svoj čopor hijena koje napadaju malog Bambija, to jest mene.

A on je mene napao, pretukao, izudarao, zgazio me, nokautirao, slomio mi neke kosti, a uz to sam dobio i potres mozga. Rekao je:

„Odrubit ću ti glavu. Ti si kriv za moje nesreće u životu. Stvorit ću ti pakao na zemlji. Proći ćeš sve moguće i nemoguće torture. Doći ćeš u svoje predvorje pakla. Proći ćeš ti svoju kalvariju.“
Ja sam samo rekao:

„Ništa ja nisam kriv. Takva su bila vremena.“

I netko kaže da sam mu pokazao srednji prst, da sam mu rekao da je luzer, da je psihički bolesnik i na lijekovima. Ali ja se toga ne sjećam. Sjećam se da je on rekao:

„Ja sam tvoj sotona i došao sam odraditi njegov posao.“

I izgleda da mu svi to toleriraju jer mi nismo normalna država, mi abnormalno funkcioniramo i naši sudovi to ne kažnjavaju. Ja sam imao simptome moždanog udara: naglu utrnulost, nemogućnost pomicanja ruke, lice i tijela, zbunjenost, probleme s govorom. Vrtoglavicu, probleme s hodaњem, gubitak ravnoteže, teške glavobolje, gubitak svijesti i umjesto da mi je netko pomogao, pomogli su Željku u njegovoj osveti. I sada naši sudovi pišu optužnicu za odgrizeno uho. Jer nitko nije mogao ni zamisliti da ću se ja snaći i odgristi Željково uho. Da ću biti kao Suarez i odgristi svom protivniku uho. Da ću prekinuti borbu i makljažu, kao što su suci prekinuli borbu Mike Tysona i Evander Holyfielda. Da ću biti kao ona naša turistkinja, Poljakinja, kojoj je partner rekao da je debela, pa mu je odgrizla uho. Ili kao onaj Dalmatinac koji je odgrizao uho Francuzu jer mu je gledao djevojku.

Iz toga proistječu naše frustracije. A netko kaže da je sve to zbog crne magije. Pa netko doživi da mu protivnik odgrize uho, a netko doživi naglu utrnulost udova, nemogućnost pomicanja ruke, vrtoglavicu ili gubitak ravnoteže. One proistječu iz naših

nerazriješenih djela, nedjela i zlodjela. To je taj naš bauk, prijetnja ili kletva. Nitko neće o tome govoriti. Kod nas vlada omerta što se toga tiče. Nekoga natjeraš da klekne u dvorištu. Naložiš mu da moli Očenaš, a onda se ti urušiš, uđeš u svoje nezadovoljstvo, nemoć i beznađe, popiješ svoj Misar ili Zoloft, antiansiolitik ili antidepresiv i onda obaviš svoje nasilje. I onda shvatiš da se ne osjećaš bolje, nego gore, pa nastaviš tim putem. I takav je Željko. Primitivac, kriminalac i prizemni tip. Iskompleksiran je do krajnjih granica i opterećen je svojom poviješću i svojom prošlošću.

On je svoje nasilje obavio nada mnom, on je svoj horor, divljački napad i stravu obavio nada mnom, divljački me je pretukao, ali kako nije bilo svjedoka, kako nije bilo nikoga da mi priskoči u pomoć, kako nitko nema alibi, on je policiji ispričao svoju verziju i svoju priču. Nije ništa rekao da je on mene fizički napao, da me je izmlatio. Nego je rekao da sam ja njemu odgrizao uho, da je morao ići u bolnicu na šivanje, a je li to uspješno obavljeno, ja ne znam. Čak smo se u bolnici vidjeli jer je i mene hitna medicinska pomoć također odvezla u bolnicu. No policija je sve povjerovala Željku, bez dokaza i bez svjedoka. Ja se nisam ni snašao, pa bio sam ozlijeđen, a policija je podnijela kaznenu prijavu protiv mene. Neće se valjda oni baviti daljnjim kriminalističkim istraživanjima. I sada se ja moram baktati s našim pravosuđem, moram tako bolestan ići na ta sudska ročišta.

POGLAVLJE 6

Ja, pored ostalog, želim živjeti normalno i normalno funkcionirati bez obzira što u Bibliju kažu da smo mi poput jutarnje izmaglice, koja se nakratko javlja i onda nestaje. Stoga ja ne želim da me ljudi nalaze u neprirodnim pozicijama, iskrivljenog lica i tijela. Želim biti vitalan i normalno hodati. Ne želim se osjećati nemoćno. Želim odagnati od sebe da živim u svojoj mračnoj, crnoj rupi. Moram sve ozbiljno shvatiti i moram izaći iz faze tugovanja. I dobro je što više nemam vrtoglavice, što ne osjećam umor i nemam te čudnovate slabosti. Ne ležim više prikovan u krevetu. I ne želim neizvjesnost i ponovni susret s Željkom. Želim to sve pod hitno zaboraviti. Želim se liječiti i izliječiti. Ako sam imao moždani udar, ako sam imao nekakvo unutrašnje krvarenje, poremećaj metabolizma, visoki šećer i visoki tlak, želim nešto poduzeti. Ne treba meni suvremeni ubrzani način života, koronarna bolest srca, neuravnotežena prehrana i kronični stres. Želim pričati s drvećem, s mačkama, s pticama i svim drugim životinjama. Jer svi su iz mog kraja otišli. No, sve ću to ja srediti. Nestat će meni hematoma i čvoruga na glavi, ogrebotina ispod oka i ozljede na tijelu. Ne želim se ja osjećati žrtvom naše tranzicije.

A možda si potražim i neku novu ženu. Jer kažu da je blagodat s nekim živjeti, da su time ljudi zadovoljniji, a time ću otjerati one od sebe koji smatraju da sam čudak i gubitnik. A navodno ću time otjerati od sebe emotivne probleme, nasilje, razne traume, pakao u sebi i oko sebe i depresiju. I neću se morati boriti za preživljavanje. Potisnut ću ovo s Željkom i pokušat ću to zaboraviti. Pokušat ću zaboraviti nekakvog iskompleksiranog bijednika, silovatelja naše duše, predatora s krunicom oko vrata, nekakvog kvazi i uzornog vjernika kojemu je dozvoljeno da radi što želi zato što ima člansku iskaznicu HDZ – a i poziva se na svoje zasluge u domovinskom ratu. Poziva se na svoja poznanstva, na svoje veze i vezice. A tko pita za njegove fizičke napade i govore mržnje, taj dobro ne prolazi. I koga briga što je on rekao da će meni iščupati grkljan ili da će me samljati

kao mljeveno meso. On je i dalje bahat, neodgovoran i nepristojan. Ponaša se kao nekakav samoljubivi, lokalni šerif koji zloupotrebljava svoj položaj ili kao nekakav kriminalac ili u najgorem slučaju kao nekakav mafijaš.

Probat ću si stvoriti nekakvu sigurnost. Probat ću nekako ozdraviti. Probat ću odstraniti utvare, priviđenja i demone iz svog života. Probat ću se riješiti glavobolja, vrtoglavica i loših osjećaja. Probat ću srediti dubine u svom životu, probat ću srediti traume iz djetinjstva, probat ću se riješiti Željka. Moram si poboljšati psihičko i fizičko stanje, jer ja to zaslužujem, barem tako mislim. Dosta mi je američkih i švicarskih snova. Dosta mi je Tuđmana. Dosta mi je njegovog siromaštva, netrpeljivosti prema neprijateljima, dosta mi je njegove mržnje i nejednakosti. Želim to sve zaboraviti, želim si pronaći drugi smisao u životu. Ne želim da me ljudi pamte kao smanjeno ubrojavog. Moje olakotne okolnosti su poznate. Odgrizao sam Željku uho, ali u trenucima očaja i smrtnoj agoniji. U trenucima nakupljanja likvora zbog krvarenja u glavi. I nemam se ja kome ispričavati i nemam se ja s kime miriti. Ne želim ja od buhe praviti slona.

Moram napraviti svoj korak naprijed, pronaći svoju životnu mudrost i svoju tajnu za dug i sretan život. Moram mijenjati sebe, popraviti svoje poremećaje raspoloženja i moram uskladiti svoje emocionalne uspone i padove. Jer mi se ne sviđa dosadašnji život, jer ne želim nikakve probleme i želim živjeti sretno i sređeno. Jer moram voditi suvisao i normalan život. Moram pobjeći sa dna, prestati piti antidepresive, izliječiti svoj PTSP ili što već imam. Ne želim dobiti luđačku košulju i biti okružen s ljudima koji vrište i neprikladno se ponašaju. A Željko je razmaženo i histerično derište u tijelu šestogodišnjaka. I neću i ne želim s njim išta imati. Odlučio sam ozdraviti i mirno poživjeti. Ne želim da mi se nešto otme kontroli, ne želim negativne misli i ne želim nikakvu bolest blizu sebe. Ne želim više privlačiti negativne događaje u svom životu. Želim promijeniti percepciju svijeta koji me okružuje. Želim sjesti na terasi i slušati

pjev ptica. Ali me u svemu tome priječe nekakvi patološki tipovi koji se izvlače na nekakav deluzijski poremećaj i neubrojivost.

Ništa se na ovom svijetu ne događa slučajno. U bivšem socijalističkom režimu se učilo da život završava smrću, da nema vječnog života i nekako se živjelo s tim. I kažu da nam to nije odgovaralo, mi želimo vječni život i raj na zemlji. Ali doživljavamo pakao i uspavljaju nas sedativima. Daju nam sredstva za spavanje i uspavljivanje. Jer naše nesreće djeluju na naš mozak. Stoga, moramo napraviti svoj korak naprijed, pronaći svoju životnu mudrost i svoju tajnu za dug i sretan život. Moramo mijenjati sebe, popraviti svoje poremećaje raspoloženja i moramo uskladiti svoje emocionalne uspone i padove. Jer nam se ne sviđa dosadašnji život, jer ne želim nikakve probleme i želim živjeti sretno i sređeno. Jer moramo voditi suvisao i normalan život. Moramo pobjeći sa dna, prestati piti antidepresive, izliječiti svoj PTSP ili što već imam. Ne želimo dobiti luđačku košulju i biti okruženi s ljudima koji vrište i neprikladno se ponašaju. A Željko je razmaženo i histerično derište u tijelu šestestogodišnjaka. I neću i ne želim s njim išta imati. Odlučio sam ozdraviti i mirno poživjeti. Ne želim da mi se nešto otme kontroli, ne želim negativne misli i ne želim nikakvu bolest blizu sebe. Ne želim više privlačiti negativne događaje u svom životu. Želim promijeniti percepciju svijeta koji me okružuje ili ću se ubiti kad budem čuo da imam neizlječivu bolest.

Jer Željko se pogubi kad me vidi. On ne razumije današnju situaciju. On me je tužio za odgrizeno uho, a moja olakotna okolnost je bila ta što nisam prethodno kažnjavan, što nisam bio agresivan i nasilan. U filmovima ubojice često prikazuju kao dijabolične genijalce, da imaju natprosječni IQ. To je iznimka, a ne pravilo jer Željko je malouman i ograničen. Nedostaje mu elementarna pristojnost. Jedini ispušni ventil mu je njegovo nezadovoljstvo. On je moj prijatelj ili neprijatelj iz pakla. Gušio se u dugovima. Prijetio je, vrijeđao je i terorizirao ljude oko sebe. Krenuo je palicom za golf ili za bejzbol na mene. Rekao je da će baciti molotovljev koktel na mene. Rekao je da će mi

se napiti krvi i da će mi pucati u noge. On je pomahnitao, pa je nekoga drugoga pretukao. Pa je kažnjen radom za opće dobro.

A na sudu je izjavio da se ne osjeća krivim za kaznena djela koja mu se stavljaju na teret, ali se kaje zbog tuče. Očekuje oslobađajuću presudu, a ako treba ići u zatvor, zatvor bi zamijenio radom za opće dobro. I to je ta naša lakrdija od sudstva, jer on će nekoga parazita i uhljeba podmititi i dobit će rad za opće dobro. Briga sud što je on opsjednut mnome i osvetom prema meni. On će se na sudu ispričati, a u stvarnosti će činiti što želi. Stari Grci su bili pošteniji. Oni su imali boginju pravednosti ili Diku i boginju poštenja ili Temidu. I sve je kod njih funkcioniralo u najboljem redu. Ne može se netko predstavljati drugačije. Ne može se netko predstavljati kao lažni humanitarac, a biti monstrum. Ne može netko govoriti da ima PTSP, a u biti ga nema. Ne može netko biti lud sto gradi. Ako je nekome zdravlje propalo, ako je netko potonuo, treba ga poslati na liječenje.

Jer svi mi ovdje u Hrvatskoj smo nezadovoljni. Živimo u tom HDZ mraku i totalitarizmu i netko se je snašao, a većina nije. Pa nad nama vlada kaos i pitanje je tko će prvi zapaliti šibicu. Imamo državu, ali smo nezaposleni ili bez posla, pa nismo slobodni ili se tako ne osjećamo. Ili smo manje slobodni nego u socijalizmu. Tražimo nekakvog iscjelitelja jer on će nam on ponuditi praktična rješenja za naša otežana psihička stanja. Jer će nam on ponuditi rješenja naše vibracijske realnosti, a naša vibracijska realnost je crna da ne može biti crnija. Ali uzalud što to mi mislimo, mi živimo u nekakvoj nadi. U tome da će nam netko poboljšati život. Pa kad se to ne dogodi onda živimo ili se gubimo u našoj paralelnoj realnosti, ili smo psihotični, depresivni ili nekako drugačije poremećeni, ili vjerujemo da će nas netko navesti na pozitivno razmišljanje. I onda kad jednom shvatimo da je to laž, da smo dospjeli u ruke lažnom guruu ili iscjelitelju, da je taj naš učitelj urođeni lažljivac s mračnim i skrivenim namjerama. Da je to nekakav čiri – biri ili mambo – džambo koncept, i mi postajemo razočarani.

A zašto mi, u 21. stoljeću vjerujemo u uroke, nagaze, bajalice, invokacije i crnu magiju? Zašto mi vjerujemo da nam netko prijeti prokletstvom? Valjda zato što se Balkan smatra zemlja čudesa, ali i zemlja loše sudbine i nesreće. Valjda zato što smo nesretni i nesretnici sami po sebi, što imamo slomljeno srce, što smo nezaposleni, što smo frustrirani, što smo naivni, što nam je lakše platiti nekome da nas oslobodi problema, što postoji tržište vidovnjaka, okultista, astrologa, numerologa, proroka, vračeva i vračara, što nam se želje ne ostvaruju. Valjda to radimo i zato što naša predsjednica sluša okultiste i astrologe. Pa je u svoju predsjedničku kampanju krenula 11.11. u 11 sati i 11 minuta, u skladu s okultizmom i kabalom, a nasuprot kršćanskom nauku i tumačenju da je izdajnik Juda Iškariotski bio 11. apostol. I što na to reći, nego da su to naši drevni običaji, i naše praznovjerja. Dobro da ne koristimo drevni pjev švedskih pastirki, još znan kao Kulning, kojim one prizivaju krave i goveda.

Ali što me brige je li to praznovjerje ili nije, je li to sotonizam ili nije, jeli to kult crnog sunca, ja nemam povjerenja u naše sudstvo, pa ću izraditi vudu lutku moga neprijatelja Željka. Neću potkivati i potkovati jaje i postaviti ga u smjeru njegove kuće, neću se obratiti nekom slavenskom šamanu, štovatelju Peruna, ali kad me on napadne, ja ću mu se osvećivati na druge načine. Svako jutro, nakon buđenja okrenut ću se istoku i napraviti zaštitni ritual manjeg pentagrama. Ako mi to ne uspije, uzet ću igle za šivanje i nabadat i probadat ću Željkovu Vudu lutku ili ću koristiti marokanski Ritual devet valova ili ću mu narušiti konstelaciju zvijezda iznad njegove glave. Pa neka on vidi da imam lijek protiv njegove zloće i agresivnosti. Ali bojim se i ja da ću pokrenuti sustav retrogradnog Merkura.

A ako to pokrenem, onda može i mene sastaviti zlo i naopako. Onda mogu i mene sastaviti loša i neočekivana zbivanja. Onda može i mene sastaviti moja sudbina i loša kob. Zato ja nikad ništa ne radim dok je Merkur retrogradan, u vremenima od 17. studenog do 6.

prosinca. I valjda zato ja ne provodim vrijeme u prisjećanju na prošla vremena. Želim biti sretan i zadovoljan. I želim se riješiti negativnih ljudi iz svog života. Želim se riješiti ljudi koji mi donose negativnosti. Želim se riješiti loših navika. I počet ću vježbati i pazit ću na svoju prehranu. Briga mene što smo mi nelogična i nenormalna država. Što se kod nas kažnjavaju siromašni građani, stoka sitnog zuba ili seljaci. Jer ako netko iz vlastite šume posiječe drva primjereno će se kazniti jer to je protuzakonito. Ali ako netko ošteti državu za nekoliko milijardi kuna, njega će se vječno suditi, odugovlači se sa postupkom i sve onda vjerojatno završi u zastari. I to je taj naš pravosudni sustav u koji ja uopće nemam povjerenja. Jer to je sustav koji progoni siromašne, a bogate ostavlja bogatima. Jer kod nas bogati mogu imati korupcijske afere, opravdava im se nedolazak na ročišta radi izmišljene bolesti, radi izmišljene crijevne viroze. Stoga, naši ratovi i naše borbe vječno traju i nikada neće prestati.

A Željko neka prolazi kroz sve i svašta. On je problematičan, da ne može biti problematičniji. Umjesto da se okrene današnjem materijalizmu, umjesto da živi jednostavnim životom, on živi u prošlosti. I neka on postiže svoje velike uspjehe i uspone, neka prolazi kroz svoje padove i devastirajuće gubitke. Ako već nije kod nas ratovao, kažu da je išao u rat u Ukrajinu. Kažu da vrijeme liječi rane i da smo mi prinuđeni zaboraviti našu prošlost. Ali Željko nije takav, on ima slonovsko pamćenje. On je nasilan, teškog temperamenta i po prirodi je agresivan. I on neće tražiti svoju sreću i zadovoljstvo, nego će pokušati riješiti svoje neuspjehe i svoje nezadovoljstvo. Želi i on život iz bajke, ali prvo mora riješiti svoju prošlost. I sve je to zbog njegovog seksualnog neuspjeha u socijalizmu, pa on svuda priča da je i on patio i propatio u socijalizmu. Da su ga nadzirale tajne službe, da su ga oni pratili i prisluškivali. Pa mu je zbog toga narušeno mentalno zdravlje.

A mi ovdje na Balkanu i tako ne znamo tko je agresor, a tko žrtva. Valjda to nismo raskrstili sa samim sobom, ali ni sa drugima. To je valjda dio te naše balkanske tradicije, ali i psihopatologije. Ako već

nismo sadistički ubojice, onda smo nekakvi drugi psihopati. Ne možemo i ne znamo kontrolirati svoje osjećaje i svoje ponašanje. Ne suosjećamo s drugim osobama, ne razumijemo njihove osjećaje, ne osjećamo sram i žaljenje. Ne osjećamo kajanje i osjećaj krivnje za što god učinili. Ne osjećamo strah, neposlušni smo i ravnodušni na tuđu patnju. I mrzimo druge, neizmjereno mrzimo. I kažu da je to u našim genima, a ako nije, onda smo sociopati. Onda nas je takvima stvorila naša okolina. Pa smo mi ti koji tražimo suosjećanje u svijetu, jer nam je potreban zaborav, a njega nema ili ono izostaje. I onda mi potiskujemo naša, bolna svjedočanstva i našu muku u duboku podsvijest.

Kažu da je kod nas dominantni ideološki obrazac nacionalizam, ksenofobija i mržnja. Kažu za nas na Balkanu da smo nekrofili, da dokazujemo svima u svijetu da smo žrtve drugih, da su svi oko nas zli i naši krvnici. Pa smo taoci toga svega. To nas homogenizira, oko toga nema dilema, oko toga se svi slažemo, to je obrana naše nacije i nitko to ne smije dovesti u pitanje. Ako smo ugroženi, valjda se moramo braniti. I tko to dirne, tko to propitkuje i tko to ospori, taj je nacionalni izdajnik. Jer ništa nije bolje nego stvoriti unutarnje i vanjske neprijatelje i s njima se obračunati ili obračunavati. I nema pomirenja i nitko se ne okreće budućnosti. I to je naš hrvatski mit ili hrvatska mitologija. Sve je to zadano, poput nekakve crkvene dogme. I ako se u to ne uklopiš, onda su u svojevremenoj krizi identiteta. Onda si nezaposlen, onda se moraš iseliti iz „Lijepe naše“.

A Srbi slave ili proslavljaju svoj Dan sjećanja, ma što to bilo i ma što im to značilo. Ne zna se je li to dan kada su se morali vratiti na početne položaje, daleko od linije Virovitica – Karlovac – Karlobag ili stvarno odaju sjećanja na stradale u akciji Oluja. Jer ima i jednog i drugog. I zbog toga nema pomirenja s njima, nego stalne eskalacije napetosti, zapaljiva retorika i njihove provokacije. I stalno se kao pijan plotu drže Jasenovca i nekoliko milijuna ubijenih Srba. I kad misliš da je počelo pomirenje, da su se unaprijedili odnosi, da su se odnosi normalizirali, da će se netko ispričati, da će se pričati o

ratnim odštetama, da ćemo postati prijateljske, a ne neprijateljske zemlje, od toga ništa i dolazi do novih napetosti. Jer svi gledaju na našu zajedničku povijest na svoj način, a on je u suprotnosti sa normalizacijom odnosa.

Pa je takva i moja situacija s Željkom. Između nas su tragične, nedodirljive i psihološke barijere iz naše bliske i daljnje prošlosti i povijesti. Ja sam mu valjda kriv za njegov seksualni neuspjeh, ja sam mu valjda kriv za ondašnju izjavu da jača riba grize rep slabijoj ribi i ja sam mu valjda kriv što sam ga nekad tukao. Ja sam mu valjda kriv za sve loše što ga je snašlo u životu. Ja sam mu dežuran krivac za sve. On još živi u svojim predrasudama, svom nepovjerenju i svom neprijateljstvu prema meni. A ja sam sve to gotovo zaboravio. Ja sam zaboravio mit o našoj nekrofiliji, da želimo biti žrtve ili se takvima prikazati. Da želimo biti nekakvi nevini stradalnici ili žrtveni jaganjci. Da smo od nekog ugroženi, da se moramo braniti i da smo u opasnosti. Da smo taoci svega toga i da se on ponaša po već viđenom povijesno – političkom obrascu.

Izgleda da je i Ukrajina spremna na razuman kompromis s Rusijom. I oni bi okončali taj nepotrebn i razorni sukob i rat s Rusijom. Međutim, tu na Balkanu je druga priča. Srbi neprestano tupe svoje, a mi im uzvraćamo ili ih ignoriramo. Srbi bi nove ratove i nove sukobe, a i naši političari se ne daju pa im uzvraćaju. I jedni i drugi kao da žive u filmu „Beskrajni dan“ s Bill Murrayom. Oni proživljavaju svoj isti dan, iste teme i dileme, uz pjesmu „I Got You Baby“ Sonny & Cher. A da nije tako, bili bismo izdajnici i otpadnici. Zato je i Željko takav, on bi se sada svetio i osvetio za odgrizeno uho, kad već nije osvetio svoju tužnu i traumatičnu prošlost. Valjda je shvatio da prošlost ne može promijeniti, ali i da iz nje ne može ništa naučiti. Za njega je prošlost omča oko vrata. Nema on nikakvu viziju i dugoročnu strategiju. Ali on je sada pravi frajer, nije više nesiguran dječak kojemu treba ženska ljubav. Ali izgleda da mu operacija nije uspjela, pa ima nešto umjetno, umjesto uha.

Pa se on takav odaje svojem praznovjerju, svojim predrasudama, svojem vještičarenju i svojim magijskim ritualima. Navodno je to u skladu s kršćanstvom i sa našim tradicionalnim i konzervativnim vrijednostima. I ja sam mu kriv za godine suše, godine neprilika i godine bolesti. Mene se optužuje za vještičarenje protiv njega. Inače, nema to veze s čarobnjaštvom i herezom, ali zlu ne trebalo. Jer on vjeruje u vještice, vješce, vračeve, šamane i čarobnjake. Da on vjeruje u linč prema meni, vjeruje. Jer ja sam na njega bacio nekakav težak urok, pa on nije uspio s tom djevojčicom u svom djetinjstvu. I sada to sa tim odgrizenim uhom, to će me pratiti do kraja života. Ali tko se toga sjeća osim njega samog? Samo se on toga sjeća i samo je on time opterećen. A i vlast i crkva su uz njega. Jer on je nekakav branitelj koji nema ni jedan dan na frontu, ali zato ima braniteljsku, povlaštenu mirovinu.

I već on smišlja kako bi me mučio. Jer on je henkar, glavni mučitelj. I već on nalazi španjolski magarac koji svojim oštrim rubom ulazi u meso i u organe međunožja. Već on nalazi kotače i ljestve za mučenje, već on nalazi pribor za lomljenje prstiju ili stege za lomljenje udova. I iako je to Marija Terezija još u 18. stoljeću ukinula, njega je briga za to. Jer mu vlast i crkva sve to dozvoljavaju. Jer on muči pagane, jer on muči nevjernike i bezvjernike. Jer on tako rješava svoj strah, svoju jezu i svoj užas. Jer on to čini u ime nekakve nade, blaženstva i spokoja. Jer on to čini u ime novog koncepta smrti, u ime naše duhovnosti, u ime našeg histeričnog katoličkog fanatizma, u ime štovanja naših predaka i u ime naših potisnutih emocija. On to radi u ime naše poslovice:

„Besposlen pop i jariće krsti.“

Jer on je besposlen i nekako mora utrošiti svoje vrijeme. Da on radi 12 sati za male novce i još da radi dva ili tri dopunska posla, ne bi se on tako ponašao. Nego, on pljune tri puta kada mu crna mačka prođe ispred njega. Smatra nesretnim broj 13, ne ubija pauke jer to izaziva nekakvo zlo, psuje ako ugazi u pseći izmet, ne nazdravlja s

čistom čašom vode, ne hoda unatraške, ne otvara i zatvara škare uzalud i očekuje novčani dobitak kad ga zasvrbi lijevi dlan. Ali što ja imam s tim? Neka si on nađe nekakvog Srbina, kao svi pošteni Hrvati. Neka si nađe nekakvog dežurnog krivca, nekakvog ateistu ili agnostika, nekakvog nevjernika ili bezbošca, nekakvog vješca, nekakvu vješticu, nekakvog vrača ili šamana, nekakvog mistika, nekakvog paganina, nekakvog sljedbenika neopaganske religije Wicca, pa neka se on na njima slobodno osvećuje.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

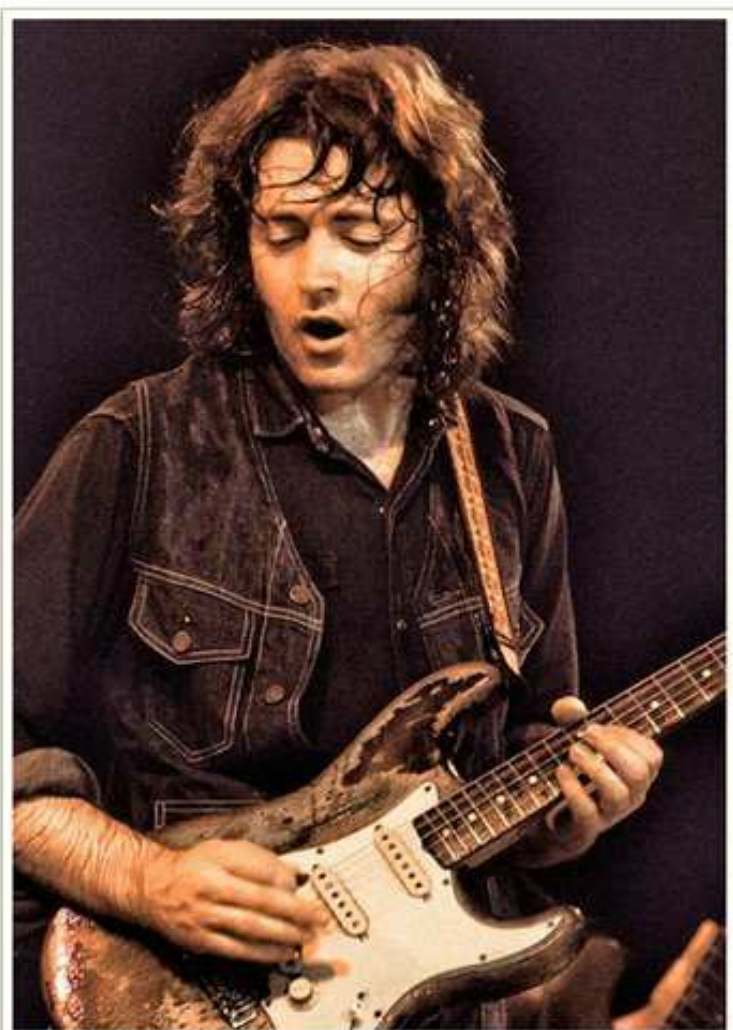
2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„XXXL“	09
„XXL“	21
POGLAVLJE 1	21
POGLAVLJE 2	35
POGLAVLJE 3	47
POGLAVLJE 4	65
POGLAVLJE 5	75
POGLAVLJE 6	89
POGLAVLJE 7	101
POGLAVLJE 8	115
POGLAVLJE 9	131
POGLAVLJE 10	141
POGLAVLJE 11	157
POGLAVLJE 12	167
„ŽELJKO“	179
POGLAVLJE 1	179
POGLAVLJE 2	189
POGLAVLJE 3	197
POGLAVLJE 4	205
POGLAVLJE 5	222
POGLAVLJE 6	237
BILJEŠKA O PISCU	247
SADRŽAJ	248

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

XXL

Vlastita naklada

Nenad Grbac

Mob: **095/853-03-40**

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

XXL

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-215-7

Boris Golić - XXL

Kažu da kad čovjek smršavi 40 – 50 kilograma da mu treba odati počast. Razni ljudi i žene koriste složene ili jednostavne metode mršavljenja, pa nekome to pomogne, a nekome ne pomogne. Ja nisam koristio nikakvu metodu mršavljenja, kod mene se to dogodilo slučajno ili samo od sebe. Ili se to dogodilo u skladu s frazom da se ništa na ovom svijetu ne događa slučajno, sve ima svoj uzrok i sve je posljedica nečega. Pa sam ja tako smršavio 40 – 50 kilograma, ali meni nitko nije odao počast. Samo sam imao probleme.

Imao sam probleme sa mišićnom masom, imao sam probleme sa gubitkom energije, a najveće probleme sam imao sa svojom potencijom. Naime, smanjilo mi se spolovilo i od nekadašnjeg razjarenog bika, sam postao nestašan zec. Pa sam tako imao problema s mojom bivšom ženom; ona mi je otkazala svoje bračne obaveze i razvela se od mene.